

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The book cover is dark blue with a stylized face. The eyes are large, golden-yellow, and have a black pupil. The face is composed of thin, swirling lines. The title is in white and gold letters.

SEZİN KARAMEŞE

OTUZ YEDİ

"Herkesin Bu Hayata Bir Geliş Amacı Vardır"

ROMAN

 İNKILÂP 94 *ynl*

7 BASKI

SEZİN KARAMEŞE

OTUZ YEDİ

Otuz Yedi / Sezin Erkek

© 2021 İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret AŞ

Yayıncı ve Matbaa Sertifika No: 44066

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince İnkılâp Kitabevi'ne aittir. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Editör Mehmet Bozkurt
Yayın hazırlayan Ezgi Hotalak Adalı
Düzeltili Saliha Nur Ulusoy
Kapak tasarımı Gilas Coşkun
Sayfa tasarımı Şevval Ulusoy

ISBN: 978-975-10-4172-2

22 23 24 10 9 8 7
İstanbul, 2022

Baskı ve Cilt
İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret AŞ
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8
34196 Yenibosna – İstanbul
Tel : (0212) 496 11 11 (Pbx)

İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret AŞ
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8
34196 Yenibosna – İstanbul
Tel:(0212) 496 11 11 (Pbx)
Faks:(0212) 496 11 12
posta@inkilap.com
inkilap.com

SEZİN KARAMEŞE

OTUZ YEDİ

İİ İNKILÂP 94. yıl

Sezin Karamefe

Yazarlık serüvenime 8 yaşında anneme yazdığım “Bahçede Kaybolan Çanta” isimli 10 sayfalık müthiş bir eserle başladım. Bu serüven daha sonra ilkokulda yazdığım küçük tiyatro skeçlerim, ortaokulda kamerası olan arkadaşşıma zorla çektiirdiğim film senaryolarım, lisede sadece edebiyat öğretmenimin beğenisine sunduğum ilk kitap yazma girişimim ve şimdi de ilk gerçek kitabım ile devam etti. Bilkent Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi bölümünde okurken de yazmaya ve çekmeye ilgim hep vardı. İkisini birleştirerek 2016 yılında bir YouTube kanalı açmaya karar verdim. Bir dönemin meşhur sosyal medya sitelerinden biri, soyadım olan “Erkek”i kabul etmediğinde kendime “Karamefe” soyadını seçtim ve bu soyadı benimle buralara kadar geldi. YouTube kanalımı da “Sezin Erkek” yerine “Sezin Karamefe” olarak açtım ve 500.000’e yakın insana ulaştım. Şimdi de hem o insanlara güzel bir anı bırakmak hem de hayalimi gerçekleştirmek üzere buradayım.

TEŞEKKÜR

Başta, küçüklüğümde bu hayalimin tohumlarını eken annem ve babama, daha sonra hayalimi sulayıp besleyen ve her detayıyla ilgilenen en yakın arkadaşlarıma, büyüyüp gelişmesine yardım eden kuzenlerime ve en son, hayalimin kocaman bir ağaca dönüşüp meyve vermesine yardımcı olan tüm takipçilerime gönülden teşekkür ederim.

Sezin Karameşe

*Herkesin bu dünyaya bir geliş amacı vardır.
Benimki de buymuş.
İnsanların hayatında çok önemli iki gün var.
Bir, doğdukları gün.
İki, sebebini öğrendikleri gün.
Doğdum çünkü birilerinin bana ihtiyacı vardı.
Doğacağım çünkü birilerinin bana ihtiyacı olacak.*

1. BÖLÜM

O çok küçükken bir tekne kiralamışlardı. Bembeyaz, ayakları zemine sabitlenmiş üç adet krem rengi yelken ve etrafına bir kalkan olarak çevrelenmiş kahverengi korkuluklar... Marinadan küçük adımlarıyla sandala doğru ilerlerken annesi elinden tutuyordu. Bir kır düğünündelerdi. Güneş batmak üzereyken Nisan'ın yeşerttiği çimlerin ve ağaçların üstünde turuncu bir iz bırakıyordu.

Annesi iki kolundan da tutarak onu sandalın üzerine yerleştirdi. Nereye oturacağını bilemez halde etrafına bakınırken sarı ışıklar altındaki dört köşeli masalarda oturan insanlara takıldı gözü. İnsanların içinde babasının yüzünü seçmeye çalışırken annesinin tanıdık sesiyle dikkati dağıldı.

“Gördün mü Ozan?” Eliyle sağ taraftaki uzun kolonlarla tutturulmuş beyaz tülün altında duran bir basamaklı küçük sahneyi gösterdi. “Bak, Elif ablan ne de güzel bir gelin oldu.”

Ozan Elif ablasını görebilmek için ileriye doğru birkaç adım attı küçük sandalın içinde. Annesinin onu kaldırmak için bastığı birkaç basamaklı, sandalla marinayı birbirine bağlayan küçük merdivene doğru gitmeye yeltendi. Annesi hâlâ Elif ablasını göstermeye çalışırken, Ozan küçük bacaklarıyla sandal-

dan merdiven basamağına geçmeye çalışıyordu. Bacağı bir an basamağa yetişmedi ve tüm ağırlığını havaya vererek dengesini kaybetti.

Alnını merdivenin ilk basamağının tepesine vuran Ozan acıyla bağırdı. Annesi panik içinde onu kaldırırken arka fonda hafifçe çalan klasik düğün müziğinden fırsat bulup durumu fark eden birkaç misafir yardım etmek için sandalın başına üşüştü.

Bir süre sonra misafirler ve annesi Ozan'ın durumunda ciddi bir problem olmadığını fark ettiklerinde artık çimlerin üstündeki turunculuk kalmamış, güneş yerini çimenlerin üzerine astıkları sarı ışıklara bırakmıştı. Elif ablası, narin balık modeli gelinliğiyle Ozan'ın yanına eğildi, elinde bir şey tutuyordu.

“Ozancığım, sana çok tatlı bir şey getirdim.” Birbirinin üzerine kapattığı avuç içlerini açtı ve Ozan'a doğru uzattı. Ozan çatık kaşlarıyla Elif ablasının eline baktı. “Bu kedicik de şuradaki ağaçlardan birinden düşmüş. Zavallı, henüz küçük olduğunu fark etmeden boyundan büyük işlere kalkışmış. Ama sen ona daha dikkatli olmasını öğretirsin bence.” Gri ve beyaz tüylü küçük kediye Ozan'ın kucasına doğru bıraktı. “Onu bulduğumda öyle bir miyavlıyordu ki... Sonra ben onu elime alınca sustu ama. Ben de sana getirdim arkadaşlık edersin diye.”

Ozan ürkekçe elini kediye uzattı.

Ozan yavaşça elini kediden çekti. Siyah kumaş pantolonunu düzeltti ve dizlerini kirlenmiş olma ihtimaline karşı silkeledi. Gitmeden önce son bir kez daha yavru kediye bakacakken cebindeki telefon titredi.

“Ne yaptın?”

“Gidiyorum şimdi.”

“Erken değil mi oğlum?”

Ozan belki de iki dakika içinde beşinci kez kolundaki saati kontrol etti. “Geç kalmaktan iyi. Ya tam saatinde orada olayım ya erken, oyalanırım bir şekilde.”

“İyi, iyi. Ne zaman çıkarsın?”

“Valla bilmiyorum. Ben bitince arayacağım seni, sen burarlarda mısın?”

“Ben Bostanlı’dayım. Sen çıkınca ara yine.” Bir an karşı taraftan ses kesildi. “Heyecanlı falan değilsin, değil mi?”

Ozan küçük bir an duraksadı. “Yok ya. Bir de yavru kedi sevdim az önce görüşmenin kötü geçme ihtimali sıfırlandı otomatik.”

“Off...” Ahizenin diğer tarafından gülme sesi duyuldu. “Sen bu yavru kedi totemini hayatının her alanında kullansan bu durumda olmazdın şu an.”

“Ne var lan durumumda?” Ozan güldü. “Neyse kapıyorum şimdi arabaya geldim.”

“Seni neden işe alsınlar Ozan? Bu sorunun cevabını bana verebilir misin? Allah aşkına, bu soruya çalışmışsındır sen.”

Ozan gülerek arabasının kapısını açtı. “Cevabı görüşmeden sonra. Hadi görüşürüz.”

2. BÖLÜM

20 Ağustos 2019

Saçları sımsıkı topuz, ince bacaklı, uzun boylu beş kadın ve saçları dümdüz sıkıca taranmış beş erkek siyah tozlu zeminde Tchaikovsky'nin *Fındıkkıran Suite*'inden *The March* eşliğinde parmak uçlarında danslarını sergilerken sağ ve sol tarafta bulunan insan topluluğuna göz gezdirdim. Nazik el hareketleri ve sağlam duruşlarıyla mutlu ve huzurlu bir geceyi yansıtmaya çalışarak kendi aralarında sohbet ediyorlardı.

Karşımda yıllar öncesi Almanyası'nda belediye meclisi başkanının yeni yılı kutlamak üzere insanları topladığı bir sahne oynanıyordu. İlk kez yılbaşı ağacı süslenecekti, o yüzden olabildiğince göz alıcı bir yılbaşı ağacı tasarlamam gerekiyordu.

“Ana dansçıların kostümleri misafirlerinkinin tam zıt rengi olursa arka planla çok güzel eşleşir.”

Kulağıma fısıldayan rejisör Orhan Bey'e bakmadan kafamı onaylar şekilde salladım. “Ana dansçıları beyaz, arka planı bordo, misafirleri de daha çok koyu tonlarda tasarlarım. Sadece yılbaşı ağacı ve bu altılı ön planda olmalı.”

“Yılbaşı ağacı bitti mi?”

“Neredeyse bitmek üzere.”

Hayatta en nefret ettiğim şeylerden biri de buydu belki de. İnsanların keyif alarak yaptığı işleri gerçek bir meslek olarak

edinmesi zaten herkesin ulaşabileceği bir hayal değildi, ulaşanlar da zaman kısıtlaması yüzünden gitgide soğuyordu hayallerinden. Tıpkı şu an bende olduğu gibi. Henüz bu hayatta en tutkulu olarak bağlı olduğum tasarım işini yalnızca bir senedir yapıyor oluşum, iş hayatının gerçekleriyle geç yüzleşeceğim anlamına gelmiyordu pek. Zaman kısıtlaması ilhamımı öldürüyordu.

The March artık bitmeye yaklaştığında balet ve balerinlere son kez baktım. Provaları bittiği anda arka planda duran kişiler olarak kısa bir alkış tuttuk onlara.

“Tamam,” dedi Orhan Bey. “Bahar, sen bana Cuma’ya kadar ağacın taslağını getir. Onun süsleriyle de bizzat kendim ilgileneceğim. O biter bitmez de balerin ve balet kostümlerinin taslaklarına başlarsın.”

“Bu arada, fındıkkıranların kostüm taslaklarını Kemal Bey’e ilettim bu sabah.”

“Ekim’in sonuna kadar tüm tasarımlar bitmiş olur mu?”

Birkaç saniye duraksadım. “Evet, evet.”

“Süper.”

Orhan Bey yönetmenin yanına doğru ilerlerken derin bir nefes aldım. Kafamda yapmam gereken şeylerin sıralamasını tek tek düzenlemeye çalışırken seyirci koltuklarının üzerinde koyduğum çantamı ve ince ceketimi elime aldım.

Dışarı çıktığımda Ağustos ayı sonunda elimde ceketle dolduğum için tüm İzmir yanımdan yürürken beni yargıyormuş gibi hissettim. Her zaman tutuyordu benim bu ne olur ne olmazcılığım. Herhangi bir olası duruma hazırlıksız yakalanırsam ne yaparım korkusuyla baş edemiyordum bir türlü. Küçüklüğümden beri böyleydi bu. Okul gezilerinde anneme çantama hem kışlık hem yazlık bir dolu kıyafet koydurturdum, valiz kapanmadığı için iki valizle üç günlük okul gezilerine git-

mek zorunda kalırdım. Sınavlara girmeden önce ola ki tuvalete gitmem gerekir diye en az beş saat önceden su içmediğim de olurdu. Bir işin sonunda acı çekeceğime o işin olma sürecine kadar acı çekmek çok daha mantıklı geliyordu bana hep.

Arabamı park ettiğim yere kadar yürüyüp on beş dakikalık bir yolun ardından eve vardım. Henüz üç aydır kullanıyordum bu beyaz Polo'yu. İlk arabam olduğu için kendisiyle olması gerektiğinden fazla bir duygusal bağ kurduğumun farkına vardığımda evimin aşağısındaki park yerinde arabaya yemek siparişi vermiş, içerde bir saatimi internetten komik videolar izleyerek harcamıştım.

Evimin kapısını açar açmaz günüm güzelleşti. Vanilya güzel, tüy yumağı kuyruğunu aheste aheste sallayarak beni karşıladı. Kahverengi boncuk gözleri benimkiyle birleştiğinde ruhumun bir parçasının içimde bir yerlerde eridiğine yemin edebilirdim. Çantamı ve ceketimi yere fırlattığım gibi eğilip kucağıma aldım Vanilya'yı.

“Annecim! Ben geldim! Özledin mi bakayım beni?” Tüyle-rine doğru dudaklarımı ve burnumu sürttüm. Hissedebilmek ne güzel şeydi. Dokunma duyum olmasaydı sevgimi nasıl verirdim ona bilmiyorum. Böylesine sevdiğim bir varlığı kendi organ-larımla hissedemezsem çok büyük haksızlık olurdu. Böylesine sevdiğim bir varlık kendi organlarımı hissedemese çok büyük haksızlık olurdu.

Vanilya'yı iyice öpüp kokladıktan sonra yere bıraktım. Her zamanki gibi çok yüz vermedi, zaten daha fazlasını bekleme-yi de çok önceden bırakmıştım. Belki de sırf rengi beyaz diye kendisine dünyanın en orijinal ismini verdiğim için de yapıyor olabilirdi bu tavrı. Çok üstelemedim.

Evimin irili ufaklı, rengârenk yastıklarla ve en sevdiğim yorganımla döşeli olan favori koltuğuma geçtim ve bacakları-

mı uzattım. Telefonumdaki mesajlara ve bildirimlere bakarken üniversiteye hazırlık senemde hissettiğim o duygu tekrar tüm beynimi ele geçirdi. Kostüm yetiştirmem gerekliydi çünkü bir ayım kalmıştı. Yaptığım her şey bana zaman kaybettirmekten başka bir işe yaramıyor hissini atamıyordum bir türlü. İşten geleli belki yarım saat bile olmamıştı, ne vardı biraz dinlensem?

Kıvanç'tan gelen *ne yapıyorsun?* mesajına cevap verdim. Kıvanç'la üniversiteden beri en yakın arkadaşlar başlığı altında sürdürüyorduk ilişkimizi. O kadar uzun süre vakit geçirmeye bağlı olarak çoğu insan bizi çift olarak nitelendirmeye çok hazır. Fakat bir kadın ve bir erkek arkadaş olamaz tezini çürütebilecek en iyi ikili bizdik büyük ihtimalle. Kıvanç işinde de çok yetenekliydi, çok iyi bir fotoğrafçı aynı zamanda iyi de bir ressamdı. Sanatla bu denli iç içe olması beni ona bu kadar yakın hissettiren en büyük nedendi. İkimiz de bu işi fazla ciddiye alıyor ve hep bir adım daha ileriye gitmek, daha fazla bilgi öğrenebilmek için elimizden geleni yapıyorduk. Kıvanç'ın kendisinden de bizzat öğrendiğim çok şey olmuştu, onu hayatımdan kolay kolay çıkarmaya niyetim yoktu kısacası.

Yarım saat içinde bana geleceğini söylediğinde zar zor da olsa kendimi kanepeden kaldırarak salonumla birleşik mutfığıma geçiş yaptım ve en çabuk ne pişirebilirim diye düşündüm. Fırında patatesten karar kıldıktan sonra patatesleri soymak için tezgâha çıkardım.

İşimi yarım bırakmam çok sürmedi çünkü şu an yemek değil tasarım yapıyor olmam gerekiyordu. Kendimi sadece patatese odaklamaya çalıştım. Patatesi değil de kendimi kesiyorum gibi bir his beynime beynime işliyordu. Derin bir iç çekerek pes ettim ve salondaki bilgisayarımı alıp mutfak tezgâhına yerleştirdim. Bir nebze ilham alabilmek ve belki de yemeği yaparken daha kolay düşünebilmek umuduyla *TheMarch*'ı açtım. Her

bir notada hikâyenin ambiyansını hissetmeye çalışıyor ve kafamda dekor ve kostümleri canlandırıyordum. Dansçılar bile benim kadar abartmıyordur bu olayı diye geçirdim içimden.

Yağladığım fırın tepsisine halka halka doğradığım patatesleri karışımıyla beraber aktarırken şarkıda dans etmeye başlamıştım çoktan. O kadar çok izlemiştim ki bu provaları, artık birkaç adım ezberlememiş olsam ayıp olurdu. Tek kişilik ekip olan kendimle, dört duvarlı odamda *Fındıkkıran*'a can veriyordum. Neyse ki o sırada kapı çaldı ve bu rezillik bir son buldu.

Kapıyı açtığımda Kıvanç elinde poşetlerle karşımda duruyordu.

“Bir sürü Amsterdam aldım, değerimi bil.”

En sevdiğim biradan üç tane almanın verdiği gururla içeri girdi Kıvanç. Gülerek elindeki poşeti aldım.

“Bu kadar düşünceli de olmaz bir insan... Üç taneyi bitirmemiz tüm gecemizi alır artık.”

“Hayır ya, üç sana, üç bana. Diğer üçü sırt çantamda. Ağırlık yaptı diye koydum.”

Ne saçma! dedim içimden. Elindeki ağırlığı azaltmak için ağırlığın yarısını omuzluyordu. Oysaki bana göre tek bir bölgeye ağırlık vermek daha az acıya sebep verirdi. Kıvanç'la genel olarak hayat görüşümüz de bira taşıma biçimimizle aynıydı bir bakıma. Hayatında birden fazla eşit derecede önemli problem yaşıyorsa, ikisine de tam olarak odaklanmak yerine yarısını sırtlar, yarısını da elinde taşırdı. Hiçbir problemin tamamıyla ilgilendiğini hatırlamazdım. Bense her problemi aynı derece önemle tek elle taşıyarak halletmeye çalışırdım.

“Yine bana bira metaforu yapma sakın.”

“Yapmayacağım.” dedim gülerek ve poşeti mutfığa yerleştirdim.

“Ne pişiyor? Güzel koktu.” Tam cevap verecekken sözü mü kesti. “Ve sen ciddi misin?”

Neyden bahsettiğini görmek için arkamı döndüm. “Ne oldu?”

“Ne dinliyorsun ya?”

Ne dinlediğimi bilmiyormuş gibi kafamı bilgisayara çevirdim. “Ha, evet... İlham gelir belki diye.” Hafif mahcup bir tavırla bilgisayardan müziği durdurdum. “Yapmam gereken bir dolu tasarım var.”

“Ne zamana?”

“Ekim sonuna.”

“Yuh be Bahar! Daha iki ayın var.”

“Kolay olmadığını biliyorsun Kıvanç, beni yermeye çalışma şimdi. Tüm sahnelerin dekoru, dansçıların kostümleri ve devasa bir yılbaşı ağacı bitirmem lazım. İki aya nasıl yapacağım bunları? Zaman kısıtlaması bitirdi beni.”

Kıvanç, kapının çalmasıyla yanına gelen Vanilya’yı yerden kaldırarak kucağına aldı ve mutfak tezgâhına yaslandı. “Sen yeteneklisin. Gerçekten bitirirsin bak ciddi söylüyorum. Ben olsam yapamam mesela. Ama şu paniğin olmasa her şeyi yaparsın, bak o kadar eminim.”

Derin bir iç çektim. “Bilmiyorum. Neyse, sen ne yaptın bakalım?”

“Sorma.” dedi Vanilya’yı kafasından öptükten sonra. Kıvanç dışında kimsenin elinde bu kadar rahat durmuyordu Vanilya. Haftanın dört günü bende olduğu için de olabilirdi tabii bu. Yine de rahatsız değildim, en yakın arkadaşıma sevgi beslemesi bana mutluluktan başka bir şey getirecek değildi. “Nif Dağı’nda bir kızın fotoğrafını çekmiştim ya, hâlâ onunla uğraşıyorum. Tam gün batımında çektim, kız elinde fırçayla gökyüzünü boyuyor gibi gözükecek, amaç o. Kız fırçayı öyle

bir tutmuş ki bir türlü tam güneşe odaklayamıyorum. Onun düzenlemesiyle uğraştım tüm gün.”

“E çekerken fark etmedin mi elinin düzgün durmadığını?”

“Fark ettim, fark etmez olur muyum? Ama ya titretmiş elini, ya oynatmış, bir şeyler dönmüş orada.”

“Ha sen merceği oynatmış olamazsın yani?” Ben muzip bir şekilde gülerken Kıvanç kaşlarını çatı.

“Hayır.” Vanilya’yı yere bıraktıktan sonra tezgâha koyduğum poşetlerin içinden bir Amsterdam çıkardı ve içmeye başladı. “Beste seni sordu bugün.”

“A-a! Ne diye?”

Beste, Kıvanç’ın tekrar görüşmeye başladığı eski sevgiliydi. Maalesef ayrılma sebepleri komedya olacak derecede gülünçtü. Hiçbir zaman yıldızı barışmamıştı benimle, ben de ısınamadığım insanlara istesem de samimi davranamıyorum, olmuyor. Her gördüğünde yüzüme iki dakika önce tüm ailesini katletmişim gibi bakan birine ne kadar samimi davranabilirdim orası da tartışılırdı.

“Hâlâ yakın mıyız diye ağzımdan laf almaya kalktı.”

“Beni bir daha onunla muhatap etme de ne yaparsan yap. Bir gece odamda ölü bulunmak istemiyorum.”

“Hiçbir şey yapacağı yok ya. Birkaç iş ayarladı bana aslında. Arkadaşları bir moda çekimi için fotoğrafçı arıyormuş. Sağlam ekip ha! Aslında sen de onlara kostüm falan mı tasarlasan?”

“Ay yok, işim başımdan aşkın inan ki. Hem Beste’nin de bu duruma çok sevinmeyeceğine eminim.”

Yemeği yemeyi bitirdiğimizde L şeklindeki kanepemin bir ucuna ben bir ucuna Kıvanç uzanmış, arkada açık duran televizyon eşliğinde telefonlarda vakit öldürüyorduk. Çok fazla birbirini gören arkadaşların artık sosyalleşmek namına konu-

şacak pek bir şeyi kalmadığı için yeni çağda çözüm bu yola çıkıyordu. Hepimiz de farkındaydık.

Çöpü atmak için mutfığa yöneldim ve elimdeki büyük poşetle kapıyı açtığımda karşı komşumun evinin kapısını açtığını gördüm. Gözlerimiz birleşene kadar yavaşça çöp poşetini kapının önüne koydum, o sırada o da kafasını çevirip bana baktı.

Bakıştığımız an her zamanki gibi kaşları çatıldı. Bu kızla ne zaman karşılaşsam yüzümde olmaması gereken bir organ varmış da bunun nasıl mümkün olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi bir ifadeyle süzerdi beni. Bakışlarından kaçmak için onunla karşılaşmamak adına dua ederdim her eve girerken. Ama kendisi de benim yaşlarımda olduğu için genelde aynı saatlerde eve girer ve evden çıkardık.

“İyi akşamlar.” dedim elimden geldiğince gülümseyerek ama çok da içimden gelmiyordu. Yakın hissetmediğim hiç kimseye karşı iyi davranamıyordum.

“İyi akşamlar.” dedi yüzünde tek bir mimik bile oynatmadan. Dudaklarımı iç içe geçirerek gözlerimi kaçırdım ve poşeti bırakarak kapıyı kapatmaya yöneldim. Kilidi yavaşça çevirirken gözlerini hâlâ benden ayırmıyordu. Hâlâ bana baktığı için mecbur kapıyı yavaşça kapadım.

“Bu kızın benimle ciddi bir sıkıntısı var.”

“Hangi kız?” dedi Kıvanç kafasını telefondan kaldırmadan.

“Karşıdaki.”

“Hâlâ mı? Ne yaptı?”

“Garip garip bakıyor. Bir gün derdin ne senin diye soracağım.”

“Kıskanıyordur belki.”

Ellerimi belime koyup Kıvanç’a baktım. “Beni kıskanacak kadar tanımıyor bile, emin ol.”

3. BÖLÜM

16 Şubat 2005

Annesi Deniz'i okulun paslanmış parmaklıklarının arkasında beklerken yanındaki ebeveynlerin konuşmalarına kulak misafiri oldu. Herkes kendi çocuğunun üçüncü sınıftaki üstün başarısından, yaptığı ödevlerden, öğretmenlerden gelen övgülerden ve her bir dersi ne kadar kolay kavradığından bahsediyordu.

Tüm öğrenciler sırtlarında kendilerinden büyük çantalarla koşarak bahçeden çıkarken kapıya yöneldi. Birkaç dakikalık beklemenin ardından Deniz koşarak annesinin yanına geldi.

"Güzel kızım okuldan da çıkmış! Nasıl geçti bakalım günün?" Deniz'in sırtından çantasını alırken, Deniz annesinin elini tutmaya çalışıyordu. Enerjik olmasına bakılırsa günü güzel geçmişti.

"Güzeldi anne! Hayat Bilgisi dersindeki tüm yazıları öğretmen bana okuttu bugün."

"Aferin güzel kızıma!"

Anne kız el ele eve yürürken Deniz okulda yaşadıklarından bahsetmeye başladı. Arkadaşlarıyla tartışmasından, havanın çok soğuk olduğundan, öğretmenin onu övdüğünden ve geri kalan her şeyden.

"Anne, biliyor musun, bugün Beste'nin gözünde iki gördüm. Hem de ilk defa." dedi küçücük ağzını kocaman açarak. Annesi Deniz'e kaşlarını çatarak baktı.

“Denizciğim, hani bunları konuşmuştuk.”

“Ama anne, ilk defa! Sınıftaki herkes bir. Buğra bile bir. Beste’de tam iki var.”

Deniz’in annesi derin bir iç çekti ve cevap vermemeye karar verdi. Bu durumun Deniz’in küçükken hayali olarak oynadığı bir oyundan ibaret olduğuna kendini inandırmıştı ama Deniz’i henüz inandıramamıştı. Yaşı henüz küçük olduğu için onu ikna edebileceğinden emin değildi ve sabrı da gün geçtikçe tükeniyor gibi hissediyordu. Yine de üstüne gitmemek adına her defasında uyarısını yapıyor ama o üsteledikçe devamını getirmemeye çalışıyordu.

“Beste’ye söyledim sende iki var diye. Çok heyecanlandı ama sınıftaki diğerleri dalga geçti. Herkes onlarda kaç olduğunu merak ediyor, biliyorum. Ama kimse soramıyor, onun yerine dalga geçiyorlar. Ama çatlasınlar.”

“Anneciğim...” dedi iç çekerek. “Senden başka bu oyunu kimse bilmiyor, o yüzden dalga geçiyorlar.”

“Onlara öğretmeye çalışıyorum ama kimse anlamıyor. Bazı kızlar da rakam söylüyor sınıftakilere bakıp. Hatta Selen bir kere öğretmenimizde yedi var dedi. Ama bence bir var.”

“Nerden öğrenmiş yedi olduğunu?”

“Gözlerinde yedi var dedi Selen. Ama ben bir gördüğüm için bir dedim. O yedi görüyormuş. Sonra Bartu, Selen’in kafasına kalem fırlattı, artık sende sıfır var dedi. Sıfır beyin yani.”

Deniz’in annesi gülmemek için kendini zor tuttu. “Çok ayıp. O rakamlar beyin sayısı mıymış yani?”

“Bartu öyle söylüyor. Selen de aramızdaki en zeki öğretmen diye onda yedi var dedi. Ama değil. Selen ve öğretmen, ikisinde de bir var. Bir tek Beste’de iki var. Belki sınıfa yeni geldiği içindir. Ama eğer öyleyse Beste sınıfın en zekisi olması lazım. Ama değil. Öğretmenin verdiği matematik sorularının hiçbirini yapamıyor.”

“Her insanda bir tane beyin vardır Denizciğim.”

“O zaman zeki insanları nasıl anlıyorsunuz?”

“Davranışlarından, konuşmalarından, hal ve hareketlerinden. Uslu kızlar ve mantıklı konuşan kızlar zeki olur. Yaşına göre hareket eden insanlar zeki olur. Mesela üçüncü sınıfa giden bir kız artık hayali oyunlar oynamıyorsa zekidir.”

“Ama nasıl? Biz kızlarla her gün oynuyoruz teneffüslerde. Bahçedeki yaprakları, otları, çiçekleri falan toplayıp şişeye koyuyoruz. Sonra su ekliyoruz üstüne. Formül hazırlıyoruz. En güzel formülü yapan kazanıyor.”

“Ama bu hayali bir oyun değil ki. Hem bak tüm arkadaşların da oyunu anlayıp oynayabiliyor. Ama senin rakam sayman öyle değil ki, kimse anlamıyor.”

“Anlıyorlar anne. Bak dedim ya, Selen falan da görüyor rakamları.”

Annesi daha fazla üstelememek için konuyu değiştirdi. Bu konuda bir şeyler yapıp yapmama konusunda kararsızdı ama masumane bir oyun olduğunu düşündüğü için bir süre daha göz yummaya karar verdi.

4. BÖLÜM

27 Agosto 2019

Sıcacık yaz rüzgârının teni yavaşça okşadığı, deniz ve henüz gelmemiş sonbahar kokusunun genizleri doldurduğu, sokakların cıvıl cıvıl, gecelerin ıslıl ıslıl olduğu bir yaz akşamında Alsancak'taki iki katlı kafeden içeri girdiler. Loş ışığın yarattığı ambiyansı mekânın taşlı duvarları ve masalardaki küçük mumlar tamamlıyordu. Ağzına kadar dolu masalar arasında yer bulmak oldukça zordu. Tanıdık bir garson aracılığıyla iyi sayılabilecek bir masada oturdular.

Sıcak havanın etkisinden az da olsa kurtulabilmek adına buz gibi içeceklerini içerlerken liseden eski arkadaş grubuyla karşılaştılar. Eski günleri yad etme, uzun zamandır görmedikleri isimlerin neler yaptığını düşünme ve şu an herkesin ne konumda olduğunu tartışma sürecinden sonra üst katta dart oynamaya karar verdiler.

Grup ikiye ayrıldı ve Efe, üç arkadaşıyla beraber duvarın köşesindeki yerini aldı. Atışlar ardı ardına devam ederken, yerinden hafifçe zıpladığı bir an cüzdanını yere düşüren Efe, cüzdanı yerden alıp saniyelik bir refleksle yanında duran küçük masanın üstüne cüzdanını koydu. Oyuna büyük bir hırsla devam ederlerken üst kat gitgide kalabalıklaşmaya başlamıştı. Birkaç kişi ise grubun etrafında yarım bir çember oluşturmuş

oyunlarını izliyor, yeri geldiğinde erkekler tezahürat yapıyordu.

Artık uzun zamandır oynadıklarını ve başkalarına da fırsat vermeleri gerektiğini düşünen Efe ve ekibi okları dart tahtasından çıkardıktan sonra yerine koymak için hazırlanmaya başladılar. Efe elindeki okları masaya koymak için arkasını döndüğünde cüzdanını koyduğu masanın üstünde belli belirsiz bir el ve o elin cüzdanına uzanan parmakları gözüne çarptı. Midesinden yukarı doğru yükselen heyecan, gerginlik ve sinirle aniden kalabalığın arasına dalan Efe'ye birkaç kişi korkup yol açtı.

“Hop, hop, hop!”

Üst kat geldiklerinden beri o kadar çok insanla dolmuştu ki birkaç saniye elin kime ait olduğunu gözüne kestirmeye çalıştı fakat bulması çok uzun sürmedi. Tam merdivenin başında yakaladığı kızın üstüne doğru iki büyük adımla hamle yaptıktan sonra bileğine uzandı ve var gücüyle sıkarak onu kendine çevirdi.

Cüzdanını çalabilecek kapasitedeki bir kişinin kadın olduğunu beklememenin verdiği şokla kızın suratına bakakaldı. Uzun boyu, bembeyaz bir teni, koyu uzun saçları, ince ve zarif hatları vardı. Şaşkınlıkla ağzından kelimeler döküldü. “Ne yapıyorsun sen? Ver şunu çabuk.”

Kızın bileğini öyle bir sıkıyordu ki, kız karşısında tir tir titreyerek diğer eliyle Efe'nin lafını ikiletmeden cüzdanı ona uzattı. “Yemin ederim, mantıklı bir açıklaması var.”

5. BÖLÜM

22 Ağustos 2019

En sevdiğim L kanepemde uzanmış, bir kucak dolusu boş kâğıtla boğuşurken bu sefer *TheMarch* yerine *Where's My Love*'ın piyano solosunu açmıştım. *TheMarch*'dan hem sıkılmış hem de ironik bir şekilde her dinlediğimde dans etme dürtümle başa çıkmaya çalışıyordum.

Kâğıtlardan en büyük olana çizdiğim devasa yılbaşı ağacı taslağına bakarken nerelerde hata yaptığımı düşünüyordum. O sırada gözüm yanı başımda duran beyaz yastığın üzerinde kaybolmuş tüyleriyle uyuklayan Vanilya'ya çarptı. Allah'ım! dedim... Bir yaratık ancak bu kadar güzel olabilirdi... Tüm dikkatim kaçmıştı işte. Vanilya'yı izlemeden duramıyordum.

Yerimden biraz doğrulup Vanilya'ya uzandım ve uyumasına aldırmadan yumuşak karnından tutarak kaldırdım onu ve kâğıtları çekerek göğsümün üstüne yatırdım. Yerinde hafif kırmıldamaya ve yerleşmeye çalıştı. Hırıltısını göğsümün üstünde hissederken ne kadar huzurlu olduğumu düşündüm.

Göğsüme yatırdığım Vanilya'yı biraz aşağı çektikten sonra kâğıtlardan birini tekrar kucağıma aldım ve yılbaşı ağacının üstünde oynamaya başladım. Ağacın taban kısmı çok geniş olmuş gibi geliyordu ama alt kısmını hediyelerle dolduracağımız için geniş olması şarttı. Ayrıca diğer türlü sahnede küçücük ka-

lacaktı. Ağacın altına büyük beyaz bir platform koymaya karar verdim. Böylece hem ağaç daha ön planda olacak hem de tabanın genişliği çok da belli olmayacaktı. Hediyelerle de önünü kapayabilirdik. Beyaz platformun da kötü görünmemesi adına boydan boya dört adet kırmızı tüylü uzun süsler asarsak problem ortadan kalkacaktı.

Ağacın üstünde sadece beyaz ve kırmızı renklere ağırlık vermeye karar verdim. Büyük ışıltılı beyaz toplar ve onlardan daha küçük yüzlerce küçük beyaz ışık. Ağacı komple kaplayacak kırmızı kurdeleler ve onlara yardım edecek daha ince beyaz kurdeleler. Küçük beyaz ışıklar sayesinde ağaca kar yağmış görüntüsü verebilirdik.

En önemli sahne bu olduğu için dekorda kullanılacak perdelerin rengini de ayarlamam gerekiyordu. Bordo duvar üstüne koyu haki yeşili dev perdeler, perdelerin altında altın rengi duvar süslemeleri, altındaysa üç adet dışarının soğuşunu ve karanlığını yansıtan koyu mavi ve siyah karışımı ışıkların olduğu pencereler.

Tamam, her şey mükemmel görünüyordu. Diğer sahnelerde en azından projeksiyon modeli kullanılacaktı, bu denli devasa süslemelere gerek yoktu. Kostümler bir tık daha önemli kalıyordu. Genelde yine kırmızı ve beyaz renkler ağırlıklı olacağı için çok da zorlanmam diye düşündüm, hem bu oyun ilk kez oynanmayacaktı sonuçta. Daha önce oynanmış oyunlardan birkaç örnek alıp da gayet güzel bir şeyler oluşturabilirdim.

O sırada telefonum çaldı, Orhan Bey arıyordu.

“Selam Bahar. Bir saate sahneye gelebilir misin? *Fındıklıran* kostümleriyle ilgili bir problem çıktı da.”

Ses çıkarmayacak bir şekilde iç çektikten sonra duvarda asılı olan kedi figürlü saatime baktım. Hazırlanmak için yarım saatim vardı. “Tabii gelirim.”

“Tamamdır, bir saate görüşürüz.”

“Hoşça kalın.”

Bu sefer sesli bir biçimde iç çekerek Vanilya’yı yavaşça üstünden kaldırdım ve hızlıca hazırlandım. Saçımı öylesine bir topuz yaptım, tayt ve basit bir tişört giyerek sırt çantamla beraber dışarı attım kendimi. Gitmeden önce de Vanilya’nın mamasını mama kabına koymayı ve yanıma da ne olur ne olmaz ceket almayı ihmal etmedim.

Bir paralel sokağa park ettiğim arabama doğru ilerlerken yanıma kırmızı bir araba yanaştı. Önce park edecek sandım ama camını açtığında benimle ilgili olduğunu fark ettim.

“Nereye gidiyorsun?”

Kim olduğunu anlamak için bir süre duraksadıktan sonra konuşan kişinin garip karşı komşum olduğunu fark ettim. Merhaba demek yerine direkt konuya dalması nasıl biri olduğunu kanıtlıyordu zaten.

“İşe gidiyorum.”

“Ne tarafa?”

“Konak tarafına gideceğim.”

“Ben o yöne gitmiyorum.” Aramızda birkaç saniye garip bir sessizlik oldu. Yüzüne gülmemek için kendimi tutmak zorunda kaldım. O yöne gitmeyeceğini haber vermek için beni durdurmuş gibiydi. “Ama bırakabilirim istersen.”

Bu lafından sonra buna tamam diyeceğimi düşünmesi yeterince garip değilmiş gibi yine suratıma canavar görmüş gibi bakmaya başlamıştı.

“Yok, zaten arabamı diğer sokağa park ettim. Çok teşekkürler.”

“Tamam, sen bilirsin.” İlerlemeden önce birkaç saniye durdu. Bir şey diyecek de diyemiyor gibi bir hali vardı. Daha sonra, demeden gitti.

Akşama kadar *Fındıkkıran* kostümleri üzerindeki “büyük hata” olarak adlandırılan yeşil kazakların üstünde yer alan X şeklindeki beyaz çizgilerin yamuk basılmasını tartıştık. Bu hata benim bile değildi ve neden oradaydım bilmiyordum. En azından tasarladığım ağacın son halini rejisöre gösterebilmişim, birkaç da fikir vermişti.

İş çıkışı Kıvanç’la beraber eve geldik. En sevdiğim film *VanillaSky*’ı belki de milyonuncu kez zorla izletiyordum ona. Kıvanç, sayemde repliklerine kadar ezberlediği filmin, çoğunu telefonunda geçiriyordu ama sorun yoktu. Ben izlerken ses çıkarmadığı sürece ben de sesimi çıkarmadım.

“Ben gerçekten dövmesini yaptıracam bunun.” dedim filmin sonunda ekranda yazılar akarken.

“Neyin?”

“İkimizin de kedi olduğu bir hayatta görüşürüz.”

Kıvanç telefonundan kafasını hafifçe kaldırıp bana bir bakış attı ve yarım ağız güldü. “Dünyanın en iyi dövmesi.”

“Neden? Türkçesi kötü olabilir ama İngilizcesi havalı geliyor kulağa bence. Bir cümle bu kadar anlam taşıyabilir mi? Hiç sanmıyorum.”

“Bir tek sana anlamlı.”

“Zaten o yüzden dövmeyi ben yaptırıyorum. İnsanlar kendilerine anlamlı gelen şeyleri dövme yaptırıyor ya...”

Kıvanç iç çekerek gözlerini telefon ekranına geri çevirdi. Hemen yan tarafta duran bilgisayarımı alıp bir çırpıda en sevdiğim repliğin arkasında çalan Sigur Ros’dan *Njosnavelin*’i açtım.

Bu şarkı ve o sahnenin yarattığı kalp kırıklığını anlatabilmem mümkün değildi. Kendi yaşadığın rüyadan düşmek, bir

daha asla sevdiğin insanı görememek, belki de başka bir hayatta onu görme şansına sahip olabilmek eşsiz bir fikirdi. Kendi rüyasında mükemmelleştirdiği her şeyden eski boş hayatına geri dönmesi... Ah, ne kalp kırıcı bir hikâyeydi bu. Koca bir ömür boşa geçmişti, aşk için saf ve güzel bir fırsat mahvedilmişti. İnsanoğlunun iyimserliğe olan doğal eğilimi yaratıyordu bu denli acıyı, asla gerçek olamayacak bir sevgiyi idealleştirmek gibi. Avcı bir hayalet, tatmin edici bir hayalet ya da sadece hayalet... Başka bir şey değil. Eşsiz inceliklerle doluydu bu film.

Yerimden kalkıp yastığı üzerinde kıvrılmış Vanilya'yı kucağıma aldım ve her yerini öpmeye başladım. "Vanilya, seninle de ikimizin de kedi olduğu bir dünyada görüşebilir miyiz acaba? Seni anlamayı o kadar isterdim ki."

6. BÖLÜM

6 Mart 2018

Yarı açık pencere camından içeriye giren soğuk hava küçük bekleme odasını kutuplara çevirmeye yetmişti. Sarı duvarlarla çevrili bir köşesine yaslanmış eski yeşil koltukların karşısında küçük, kapalı bir televizyon duruyordu. Sol tarafta bulunan camlardan dışarıyı görmeye çalıştı. Hasta bakıcılar dışında herhangi bir yaşlı göremiyordu.

Dakikalar sonra beyaz üstüne mor çiçeklerin basılı olduğu bir tişört ve aynı renk pantolonla odaya giren kadın gülümseyerek baktı.

Bir.

“Deniz Hanım, buyurun size yolu göstereyim.”

Deniz kafasıyla hızlı hızlı onaylayarak hemen hareketlendi. Eşyalarını topladıktan sonra kadın onu bekleme odasının sol tarafında duran asansöre bindirdi ve aşağı kata indiler.

Kırmızı, mavi, hatta ara ara deri koltukların bulunduğu geniş bir alana girdi Deniz. Beş, altı yaşlı beraber oturmuş küçük bir televizyon ekranına bakıyordu.

Bir, bir, bir, bir...

Belli belirsiz konuşmalar ve birkaç öksürük sesi salonu dolduruyordu. Yukarı kat kadar soğuk olmadığı için bir nebze içi rahatladı.

Aşağı katta salonun içinde dolaşan bir iki kadının daha, onu aşağı indiren kadınla aynı mor renk kıyafetler giydiğini fark etti. Önünde yürüyen kadını takip ederken, kadın bir an durdu ve eliyle masada tek başına oturan yaşlı adamı işaret etti.

Kafasıyla onayladıktan sonra kadın onu yaşlı adamla tek başına bıraktı. Deniz hafif çekingen adımlarla masaya doğru yaklaşırken yaşlı adam sonunda kafasını kaldırdı. Göz göze geldiklerinde Deniz bir an duraksadı.

Bir.

Şaşırmıştı.

Hafif yutkundu ve ne diyeceğini düşünürken yaşlı adamın gözlerinin Deniz'in gözlerinden alnına doğru kaydığını fark etti. Deniz rahatlamış bir tavırla gülümsedi ve hızlıca masaya çantasını koyarak sandalyeyi kendine çekti.

Oturduktan sonra yaşlı adam gözlerini tekrar Deniz'e çevirdi.

Birkaç saniye soğuk bir sessizlik oldu.

"Merhaba."

"Merhaba."

Deniz stresten bacaklarını hızlı hızlı sallamaya başladı. Ellerini nereye koyacağını bilemediği için bir masaya, bir kupağına bakıyordu.

"Ben Deniz." dedi en son, elini yaşlı adama uzatarak. Yaşlı adam yavaşça elini kaldırarak Deniz'in elini sıktı. Yüzünde garip bir ifade belirdi. Birkaç kez burnunu oynattı. Yüzünü ekşitti. Sandığından daha genç görünmesine rağmen elleri üstündeki kahverengi lekeler yaşını ele veriyordu.

Elleri soğuktu.

"Hilmi."

"Memnun oldum. Gerçi zaten biliyorum adınızı. Siz benimkini bilmiyorsunuz ama. Neyse tanışmış olduk." Çok ko-

nuştuğunu fark edince bir an duraksadı. "Buraya neden geldiğimi merak ediyor olabilirsiniz."

"Etmiyorum."

Deniz beklemediği bu cevap karşısında bir an duraksadı. Hayal kırıklığının yüzüne yansıdığına oldukça emindi, duygularını gizleme konusunda oldukça başarısızdı. "Etmiyorum çünkü biliyorum."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Sen de röportaj yapmaya gelmişsinizdir. Gazeteler için."

Deniz gözlerini hızlıca kırıştırdı ve hızlı bir biçimde kafasını hayır anlamında iki yana salladı.

"Hayır, hayır. Yani, eminim çok kişi sizi duyup gelmiştir zamanında. Ama ben çok daha farklı bir şey için geldim."

Yaşlı adam hafifçe öksürdü ve ellerini masanın üstünde kavuşturdu. "Eskisi gibi değil. Bundan üç sene önce gelmişti bir kızcağız. Ondan beridir kimsenin geldiği yok."

Deniz tekrar bir süre duraksadı ve söyleyeceği şeyleri kafasında toparlamaya çalıştı. Patavatsızlık yapmak istemiyordu, Hilmi Bey ona bu fırsatı verecek biri gibi de durmuyordu.

"Sizin yaşadığınız şeyi ben de yaşıyorum." Tekrar duraksadı ve derin bir nefes aldı. "Uzun yıllardır araştırıyorum. Daha doğrusu bu işin ciddi bir boyutta olduğunu birkaç sene önce fark ettim. Ondan öncesinde herkes benim gibi sanıyordum."

"Sana nasıl inanacağım?"

Deniz yine beklemediği bu tepki karşısında ne diyeceğini bilemez bir halde Hilmi Bey'in suratına baktı.

"Nasıl yani? Yalan söylemeye gelecek halim yok." Aşırı tepki vermemek için kendini frenlemeye çalıştı. "Yani, işin açıkçası birkaç cevaba ihtiyacım var ve kime gideceğimi bilmiyorum."

Hilmi Bey sandalyesinde geriye yaslanmaya çalıştı. Cevap

vermeden önce Deniz'in arkasında kalan birkaç yaşlı insana göz gezdirdi.

"Kaç görüyorsun?" diye sordu gözlerini insanlardan çekmeden. Deniz anlayarak arkasını döndü. Tekrar etrafa bir göz attı.

"Gördüklerimin hepsi birdi."

"Nasıl inanacağım sana?"

Deniz, yaşlı adamın neden bu kadar inanmamak konusunda ısrarcı olduğunu merak etti ve yıllardır kendi içinde çözmeye çalıştığı şeye başka birinin daha inanmaması karşısında sabırsızlanmaya başladı.

"Nasıl kanıtlayacağımı bilmiyorum çünkü uzun zamandır birden başka bir sayı görmedim. Sadece ilkokulda bir kızın iki olduğunu hatırlıyorum hayal meyal. Elimde başka kanıt yok." Deniz gözlerini Hilmi Bey'in alnına kaydırды. "Bir de sizinkini görüyorum."

"Söyleme."

Deniz gözlerini hemen Hilmi Bey'e geri indirdi.

"Nedir bunlar? Nasıl çıktı, nereden çıktı? Siz bir şeyler biliyorsunuzdur eminim." Sertçe yutkundu. "Lütfen bana yardımcı olun."

"Ben de bilmiyorum ki." dedi gülerek. Deniz bu sefer aklını yitirmiş gibi yaşlı adama şok olmuş gözlerle bakmaya başladı.

"Nasıl yani? Bunca senedir ne olduğunu çözemediniz mi?"

"Nasıl çözeceğim? Beş seneyi aşkın burada tek başımayım. Beni benden başka anlayan yok. Yardım eden yok. Yardım istemeye kalktığımda haberlere konu olmaktan başka bir işe yaramadım. Millet deli sandı beni. Tabii deli diyecekler, ya ne diyecekler?"

Deniz büyük bir hayal kırıklığıyla omuzlarını düşürdü. Birkaç cevap alabileceğine çok emindi ama umduğunun yarısını bile bulamamıştı.

“Yıllarca sizin gibi başka hiç kimseyle karşılaşmadınız mı?”

“Hayır, bir sensin.”

“Gerçekten mi? Bir tek ben mi?”

Kafasını salladı. Birkaç saniye sessizlikten sonra genç kıza acıyarak baktı Hilmi Bey.

“Ama sana şöyle bir şey anlatayım;” Deniz heyecanla sandalyesinde doğruldu. “Ben yaşlı bir adamım, bu kesin bir şey artık. Son birkaç yıldır yetmişlerimin başında olduğumu söyleyerek kendimi rahatlattım ancak matematik basittir, hiç de affetmez. Bak, bugün ben yetmiş sekiz yaşındayım. Kimsenin iyi dilekleri için de burada değilim. Ama her geçen gün yaşamak için daha az sebebim kalıyor. Kemiklerim ağrıyor, çocuklarım çok uzakta, yatağımın diğer tarafı neredeyse on senedir boş.

Bu olayı tüm detaylarıyla hiç kimseye de bahsetmedim daha önce, gazetelere de, televizyonlara da. Ölümüne korkutturdu beni. Ama ölüm eskisinden daha yakın görünüyor artık, o yüzden dinle.

Yıl 1950. Bursa’da küçük bir mahallede yaşıyorum. 9 yaşında bir oğlan çocuğuydum ve koskoca dünyada konuşacak tek bir arkadaşım var. Sonra ne olduysa 300 km uzağa taşındık. Hayatımın en kötü yazı olacağını da biliyorum. Babam ortalıkta yoktu, annemin de eve girdiği yoktu, ben de eve çok uğramazdım. Biraz tereddütle o yaz oradaki halk kütüphanesini keşfettim. Kütüphanenin kitap koleksiyonu, özellikle de çocuk kitapları kısmını merak ediyordum. Sonra gittim. O rezilet yapının duvarları içinde, ne bitmemiş ev işleri, ne dırdırcı bir anne ve en önemlisi ne de konuşmak zorunda olduğum çocuklar vardı. Değerli özgür günlerini kitaplıklar arasında geçirecek kadar düşük sosyal statüye sahip tek çocuk bendim oradaki.

Yazımın ilk yarısı, düşündüğümünden daha kötüydü. 10'a kadar uyuyordum, işlerimi yapıyordum daha sonra bisikletimle kütüphaneye gidiyordum. Bisiklet dediğime de bakma. Bir çift tekerleğe bağlı paslı bok kütüğü demek istedim. Kütüphanede de zamanımın çoğu kasten olmasa da yaşlı müşterileri sinirlendirmekle geçiyordu. Dilimi tıklatıyordum, susturuyorlardı beni.

Kötü günler kötü haftalara dönüştü, artık okullar açılsın diye dua ediyordum. O kütüphanenin her santimini dolaşmışımdır, ama bir gün, tarih kitaplarının arkasındaki uzak köşede daha önce hiç görmediğim küçük bir ahşap kapıya rastladım. Her şeyin başladığı yer de orası. Kapı penceresizdi ve içinde durduğu duvardan çok daha yaşlı görünen bir meşe ağacından yapılmıştı. Antik görünen siyah metal topuzu vardı, her şeyini hatırlarım. O kapının ardında yatan şeyin benim için yasak olduğunu ve muhtemelen bütün yaz karşılaşabileceğim en ilginç şeyin orada olduğunu hissettim. Çocukluk işte. Kimsenin beni izlemediğine emin olayım diye şöyle bir etrafa göz attım, sonra ağır topuzu çevirdim. Kapının arkasına geçtim ve kapıyı kapadım.

Hiçbir şey yok. Allah Allah dedim. Sadece karanlık. Bir duvar, raf ya da tutulacak herhangi bir şey bulmak için ellerimi önümde sallamaya başladım. Yukarıdan sarkan ince, küçük bir ipe dokundum. Sıkıca tuttum ve aşağı çektim. Çevrem anında aydınlandı. Uzun zamandır güneş yüzü görmemiş gibi görünen küçük, tozlu bir platform üzerinde duruyordum. Solumda ahşaptan yapılmış ve her an çökmeye hazır görünen dönen bir merdiven vardı. Ampul odadaki tek ışık kaynağıydı ve zayıftı, bu yüzden merdivenin alt katında ne olduğunu görmek için eğilsem de hiçbir şey görünmüyordu.

Korktum biraz. Her neredeysem, artık şehir kütüphanesi gibi görünmüyordu. Tamamen farklı bir binada gibiydim. Ama

dokuz yaşındaki hiçbir çocuk bir gizemi çözmeden bırakmaz tabii. Geriye dönebilsem kendime gitme derdim. Ama gittim işte.

Korkuluk üzerindeki ahşap kuru kıymıklarla kaplıydı. Hemen dokunmayı bıraktım ve merdivenlerden dikkatlice inmeye başladım, dengemi korumaya çalışıyorum. O merdiven in, in bir türlü bitmedi. Sonunda bittiğinde yukarı kattaki soluk ışık iyice gücünü yitirmişti. Kalbim çarpmaya başladı, ama nasıl. Çocuklar bile bazen bir şeyler yolunda gitmediğinde hisseder, sadece her zaman kafayı takmazlar.

Önümde artık yeni bir ışık vardı. Karşımda masif ve derin kırmızı tonlu bir kapı duruyordu. Işık da kapının arkasından geliyordu ve dört taraftan da ince çizgilerle parlıyordu. Uğursuz, loş bir dikdörtgen.

Kapıyı açtım. Gördüğüm şey nefesimi kesti.

Bir kütüphane. Akla gelebilecek en mükemmel kütüphane. Yukarıdaki kütüphaneden çok daha küçüktü ama neredeyse bana göre uyarlanmış gibiydi. Raflar parlak renkli başlıklarla doluydu ve odanın ortasındaki her iki koltuk da son derece rahattı. Ve koku... Nasıl güzel kokuyor... Narenciye ve çam karışımı. Daha iyi bir şey koklamamışımdır bu yaşıma kadar.

O oda neydi? Neden daha önce hiç duymadım? Neden burada kimse yok? Sorup duruyordum kafamda ama kitaplar ve cennet kokusu altında başım dönmüştü, bir daha asla sıkılmam herhalde diye düşünüyorum o sıra.

Sıkınlık üç sene uğramadı bana. 12. yaş günümde, bundan 66 yıl önce, her şey değişti. O günden önce o bodrum katına sık sık ziyarete gidiyordum, haftada birkaç kez. Orada hiçbir zaman benden başka birini görmedim, hiç de şüphelenmedim. Doğum günümde normalden daha geç gittim. Annem, sağ olsun, jest olarak eve kutlama için bazı kuzenlerimi davet etmiş.

Benim istediğim ise hemen okumaya gideyim ve tüm günümü cennet koklamakla geçireyim. Ben de kapanmadan on beş dakika önce gittim kütüphaneye.

Şövalyeler, kılıçlar, ejderhalar, gelişim kitapları, çakralar... Okuyorum da okuyorum. Son sözleri okuyup kitabı kapatınca kokuyu tekrar fark ettim. O odanın o nefis aroması ekşi olmuştu. Huzursuz oldum. Koku eskisi gibi, farkındayım. Hâlâ narenciye ve çam karışımı bir koku. Ama farklı algıladım ve beğenmedim. Büyü bozuldu. Koku ilk kez belirli bir yerden geliyor gibiydi. Arkada duran bir rafa gelene kadar köpek gibi kokladım havayı. Raf normal görünüyordu, ta ki üstünde siyah ayak izi bulunan büyük, soluk kestane, bordo kılıflı bir kitap görene kadar. Kokunun kaynağını buldum dedim. Ön kapağını açtım ve ilk sayfanın üstünde kan kırmızı bir mürekkeple dikkatlice yazılmış cümleyi gördüm:

Her gece uykuya dalınca, ölüyorum. Ve her sabah uyandığımda, yeniden doğuyorum.

Kitabı alıp sandalyeme ilerlemeye başladım. Bir sayfa çevirdim. Boş. Koku daha da güçlendi. Bir an durup burnumu tıkadım, yürümeye devam etim. Tam koltuklara oturacakken kafamı kaldırdım. Kalbim boğazımda attı inan ki.

Boş koltuk artık boş değildi. Eski püskü takım elbiseli yaşlı bir adam benden önce oturmuş koltuğa. Dizlerimin üstüne düştüm, midem ağzıma geldi. ‘Sen kimsin?’ diye sordum panikle. Adam ayağa fırladı, omuzlarımdan tuttu beni yavaşça, koltuğa oturttu. Kendi de geri oturdu. ‘Kötü bir başlangıç yaptık.’ Durdu biraz, cevap veremedim. ‘Kokuya alışman biraz zaman alır.’

‘Sen kimsin?’ dedim tekrar.

‘Bu gece, daha önce hiç bilmediğin zorlukları bileceksin. Ben sana bir arkadaş gibi geldim. Sana bana sığınmayı ve ileride karşılaşacağın tüm fırtınalardan sıyrılmayı teklif ediyorum.’

Ne diyor, ne demek istiyor anlamadım tabii. ‘Annen öldü oğlum. Kendi elleriyle, mutfakta. Korkunç bir sahne. Ama sana güvenli bir yol gösterebilirim.’

İnanmadım ona. ‘Benden ne istiyorsun?’ diye sordum. Cevap görünmeye çalışıyorum aklımca. Güldü.

‘Dostluğundan başka bir şey değil oğlum.’ dedi. Cevabından tatmin olmadığımı anladı ki devam etti. ‘Benimle bir yolculuğa çıkmanı istiyorum. İşim asildir ve iyi bir çırak olacaksın. Benim işim bittiğinde...’ Yorgun bir şekilde iç çekti, kemikli parmaklarını ince beyaz saçlarından geçirdi. ‘... belki o zaman, benim işimi sen devam ettirirsin.’

Ayağa kalktım, kapıya doğru koşmaya başladım. Bakışlarını hiç kaçırmadı.

‘Sen delisin.’ dedim ona. ‘Annem ölmedi.’

‘Gerekirse kendin gör,’ dedi kapıyı işaret ederek. Elim topuzun etrafındayken, adımı söyledi. ‘Yolun kolay olmayacak oğlum. Ama anneni tekrar göreceksin ve o zaman, beni nerede bulacağını biliyorsun. Sana yardım edeceğim.’

Kapıyı arkamdan çarptım ve hızlıca eskimiş merdivenlerden çıktım. Kütüphaneden de çıkıp bisikletimle eve geldim. Bizim evin kapısı tamamen açıktı. Kalp atışlarıyla içeri girdim. Anneme seslendim, cevap alamadım. Bunu neden yaptığını hiçbir zaman öğrenemedim.

O günden beridir görüyorum bu rakamları. Hayatım boyunca Urla’da yaşadım ama halk kütüphanesinden uzak durdum. Bir keresinde, 20’li yaşlarımda sonlarında, içeri girme cesaretini topladım. O zamanlar hayatım biraz daha iyiydi ve korkum meraka dönüşmeye başlamıştı. Bir zamanlar bodrum katının kapısının durduğu yerde sadece boş bir duvar vardı. Kütüphaneciye bu bodrum katının nerede olduğunu sordum ancak bodrum yok dedi. Hiç bodrum katı olmamıştı. Aslında,

duyduklarım gerçekse tabii, şehir imar yönetmeliklerinde bölgede bodrum katı yasaktı. Bazen hâlâ o turuncgiller ve çamın zehirli karışımı olan o hastalıklı tatlı kokuyu alıyorum. Rakamları 2'den fazla görürsem ya da direkt 2'yi görürsem...

Şimdi, uzun süredir yalnızım ve bazen o koku bana bir davet gibi geliyor. Ölmekten korkuyorum, evet, ama son zamanlarda yaşamaya devam etmeye daha fazla korkuyorum. Yolum kolay olmadı, evet. Ama bana yardım sözü vermişti. Kim bilir, belki hâlâ orada beni bekliyordur. Ne de olsa, onu nerede bulacağımı hâlâ biliyorum.”

Deniz ağzı bir karış açık bakakaldı yaşlı adama. Ne diyeceğini bilemiyor, inanmakla inanmamak arasında gidip geliyordu. Ne söylese, ne sorsa boşunaymış gibi bir hisse kapılmıştı. Sertçe yutkundu.

Hilmi Bey bunamış ya da cahil bir adam gibi durmuyordu. Bu konuda yalan söylemesi için bir sebep arıyor ama bulamıyordu. Belki de kafayı sıyırmıştı ama yıllarca insanların ona inanmamasına maruz kalan kendisiydi, şimdi bu adama inanmamak haksızlık değil miydi?

“Ne diyeceğimi bilemiyorum.” dedi Deniz sessizce.

“Sende kaç var bilmek istiyor musun?”

Deniz sandalyesinden ayağa kalkıncaya kadar bir süre düşündü.

“Hayır.”

7. BÖLÜM

24 Ağustos 2019

Ayak bileğine kadar uzanan tüllü balon etek, uçları dantel detaylı straplez bir üst ve sadece üst kola takılacak incelikte, naif bir tül kolluk... Saçlara da küçük bir taç taktık mı tamamıdır. Balerinlerin kıyafet tasarımlarının taslağını neredeyse bitirdiğimde saat akşam dokuza geliyordu.

Kendime kahve yapmak, Vanilya'ya da mama vermek için mutfağa geçerken kapı çaldı. Bu saatte Kıvanç gelemez herhalde diye geçirdim içimden kapıya yürürken.

Kapıya geldiğimde önce delikten baktım ve hafif afallamış bir biçimde geriye çekildim. Kapıyı yavaşça açtım ve karşı komşumla göz göze geldim.

“Selam.” dedi ayak ucunda hafif zıplayarak.

“Merhaba.”

Küçük bir sessizlik oldu. Yine yüzünde bende olmaması gereken bir şey varmışçasına bir ifade vardı. Tuz falan isteyecek herhalde diye düşündüm ama beni yanılttı.

“Şey, saçma olacak şu an bunu söylemem farkındayım ama iki dakika bana gelebilir misin? Seninle konuşmak istediğim bir konu var da.”

Kıza sadece bakakaldım. Birbirimizi belki sadece bir iki aydır tanıyorduk. Tanımıyorduk bile, sadece görüyorduk. Benimle konuşacak neyi olabilirdi? Hem de kendi evinde.

“Ne konuda?” diyebildim sadece. Tatlı görünmemeye özen gösteriyordum ki bundan güç alıp saçma bir şey yapmaya kalkmasın.

“Benimle ilgili, yani seninle de ilgili. Biraz önemli bir konu. Yani seninle konuşmam lazım bunu.”

O kadar tiz canlı ve heyecanlı konuşuyordu ki çok konuşmamasına rağmen zihinsel olarak yoruluyordum.

Hiç gitmek istemedim.

“İstersen bende konuşalım, birkaç yapacak işim var da, o sırada onları hallederim.” Belki işimin olduğunu bilirse vazgeçer ve gider diye düşündüm ama pes edecek gibi bir hali yoktu. Bir yandan da merak ediyordum aslında diyeceği şeyleri ama bana olan bakışları her şeyi yerle bir ediyordu.

“Tamam.” dedi hızlıca ve içeriye doğru bir adım attı. Bu kadar çabuk kabul etmesini beklemediğim için bir an duraksadıktan sonra içeri girebilmesi için geri çekildim. Kapıyı kapatırken sesli bir biçimde havayı koklamaya başladı.

“Güzel kokuyor.” dedi belki de ilk defa gülümseyerek.

“Haşlanmış mısır yapmıştım, onun kokusudur. İster misin?” dedim nazik olmaya çalışarak.

“Hayır, çok teşekkürler.”

Nereye geçeceğini bilemez bir tavırla etrafına bakarken ona kanepeyi gösterdim. Vanilya’nın yanına otururken kafasını sevdi.

“Ne güzel bir kedin var.”

“Teşekkür ederim, bence de öyle.”

Yanına oturdum ve konuya girmesini bekledim. Deniz biraz gergin biraz utangaç bir tavırla ellerini Vanilya’nın tüylelerinden çekti.

“Adam akıllı hiç tanışamadık, farkındayım. Artık hiç kom-

şuluk kalmamış gerçekten de, çok yazık. Adım Deniz.” dedi elini uzatarak. Ben de elimi uzattım.

“Ben de Bahar. Memnun oldum.”

“Bahar.” diye tekrarlariken ellerini bacaklarının arasında birleştirdi ve sallanmaya başladı. Gergin ve heyecanlı görünüyordu. İyice merak etmeye başlamıştım konuyu. “Bahar, konuya nasıl başlayacağımı bilemiyorum ama bil ki bu benim için çok özel bir mesele. Şimdi bu kız özel meselesini niye benimle paylaşıyor diye düşünebilirsin, çok da haklısın. Ama anlattıktan sonra anlayacaksın.”

Derin bir iç çekti. Acaba erkek arkadaşıyla ilgili bir problem vardı da benden akıl mı alacaktı? Aklıma başka mantıklı hiçbir şey gelmiyordu.

“Şimdi anlattığımda sana hiç mantıklı gelmeyecek.” dediğinde kaşlarımı çattım. Mantıksız şeylerden çok hoşlanmazdım. “Ben Deniz. 24 yaşındayım, yeni mezun oldum daha iki ay önce. Hayatım hakkında daha fazla basit bilgiler vermek isterdim ama beni tanımlayan özellikler maalesef bunlar değil.” Biraz duraksadı, söyleyeceklerini kafasında toparlıyor gibiydi. Kaşlarım kalkık merakla suratına bakıyordum. “Ben küçük-lüğümden beri insanlara her baktığımda onlarda farklı bir şey görüyorum.” Tepki vermem için gözlerimin içine bakarken kafamı salladım.

“Nedir?” dedim şüpheyle.

“Ben şey görüyorum, rakamlar...”

“Rakamlar mı?”

“Rakamlar.” Yine birkaç saniye duraksadı. Bir eliyle diğer el bileğini sıkıyordu. “Genelde insanların gözünde, tam burada.” Eliyle göz bebeğinin içini gösterdi. “Küçükken herkes benim gibi sanıyordum, yani herkes görüyor sanıyordum. Birkaç kez anneme sorduğumu hatırlıyorum, oyun falan sandığı için

evet ben de görüyorum diye beni oyalıyordu. Ciddiye aldım. Sonra okul arkadaşlarıma anlattım, bazıları dalga geçti, bazı kızlar da bana eşlik etti. Etrafa bakıp rakam atıp tutuyorlardı ama ben gerçekten görüyordum. Annem artık bu konuda yorum yapacağım zaman beni susturmaya çalışıyordu çünkü yaşıma büyüyordu. İnsanları saymak diyorduk buna biz. İnsanları sayma artık falan diyordu. Sonra bir çeşit matematik mi yapıyorum acaba kafamdan diye geçirdim ama matematik olamazdı çünkü herkeste aynı sayıyı görüyordum.” Biraz duraksadı. Kafam karışmıştı, bir yandan da karışmamıştı çünkü bu kızın deli olduğuna artık adım kadar emindim. “Zaman ilerledikçe bu garip olayın sadece bana ait olduğunu fark ettim çünkü kimse neyden bahsettiğimi bilmiyordu. Bazı arkadaşlarım eğlenceli ve ilginç buluyordu bu olayı. Fal baktırır gibi insanlar bana gelip benimki kaç falan diye sormaya başladı. Ben de insanlara bu konudan bahsetmeyi çok önce bıraktım. Ama araştırmayı hiç bırakmadım Bahar, hem de hiç. Yıllarca araştırdım, hâlâ da araştırıyorum. Ama bu konuda hiçbir şey yok.

Bu bir hastalık mı diye de düşündüm. Bir dönem terapiste gittim, bana farklı şeyler söyledi ama o apayrı bir hikâyeye. Bana şu an inanmayacağını biliyorum ama bu benim için çok önemli ve çok özel. Düşünsene, kimsenin sahip olmadığı bir şeye sahipsin, doğal olarak kimse sana inanmıyor. Kendi ailen bile. Tabii inanmazlar, belki ben de inanmazdım. Araştırıyorsun, hiçbir şey yok. Doktora gidiyorsun, açıklama yok. Kendimi tamamen buna vermiş durumdayım. Yaşama amacım bile bu oldu artık.” O kadar hızlı konuşmuştu ki bir süre duraksayıp nefes aldı. Artık gözlerine bakamıyordu, belki de tepkimden korkacağı için. “Seni ilgilendiren kısma geliyorum artık, eminim saçmaladığımı düşünüyorsundur şu an.” Sonunda kafasını kaldırıp bana baktı. “Bahar, ben küçüklüğümden beri herkeste 1 görüyorum. Sendeyse 37.”

Gözümü birkaç kez kırptırdıktan sonra derin bir nefes aldım. Dudaklarımı birbirine bastırıp kaşlarımı kaldırdım. Ne diyeceğimi bilemiyorum der gibi ellerimi iki yana açtım. Çünkü gerçekten ne diyeceğimi bilemiyordum.

Mantık ve akıl sınırlarını zorlayan bu argüman karşısında sessiz kalmaktan başka ne yapabilirdim? Ne dememi bekliyordu ki?

Ne düşüneceğimi bilemedim. Söylediği şeyin mantıksız olduğunun kendi de farkında olduğu için bir nebze içim rahatlamıştı. Bir yandan da o kadar çaresiz duruyordu ki kötü bir söz etmeye kıyamadım.

Bir şey diyemediğimi gören Deniz kaşlarını masum bir biçimde yukarı kaldırdı.

“Seni gördüğümde beri bunu düşünüyorum. Çok fazla insan görüyorum günde, Bahar. Düşünsene, sadece bir yerden bir yere giderken yüzlerce surat görüyorum ve hepsi 1. Ama bir tek sen 37. 24 senedir ilk defa 1 dışında bir sayı gördüm, o da karşı komşum. Bunun beni ne kadar heyecanlandırıldığını tahmin edemezsin.” Hızlıca bacaklarını hareket ettirmeye başladı. Heyecanlandığını görebiliyordum. Hâlâ ne diyeceğimi bilemez halde şaşkınca suratına bakıyordum. “Sadece ilkokulda bir kızda 2 gördüğümü hatırlıyorum ama o kıza bir daha ulaşamadım. Soyadını dahi hatırlamıyorum. Seninle gelip konuşmak çok istedim ama yapamadım işte. Bu konuşmayı yapmak cesaret gerektiriyor, böyle görüldüğüme bakma.”

Tekrar cevap vermem için duraksadı ama benden cevap gelmeyince devam etti. “Ben deli değilim.” dedi aklımı okurcasına.

“Hayır, hayır, öyle düşünmedim.” dedim hızlıca.

“İnsanları biliyorum artık, yalan söylemene gerek yok. Deli miyim diye de çok düşündüm bu arada. Ama olmadığım

aşikâr, doktor tarafından da kanıtlı, merak etme. Sadece kendini bir saniyeliğine yerime koy. Kimsede olmayan bir özelliğe sahip olsaydın ve kimse sana inanmasaydı, ne yapardın?”

“İnsanlara bahsetmezdim.”

“Ben de aynen öyle yapıyorum. Senelerdir ilk bahsettiğim kişi sensin çünkü sen de farklı bir şey var.”

Sonunda cesaretimi toplayıp aklıma gelen milyonlarca soru arasından bir soru seçtim.

“Neden ben peki?” Kendi evimde, kendi halimde öylece oturuyordum tüm gün. Neden bende farklı bir şey olsun ki diye düşündüm içimden.

Bir yandan da insanların kendini özel hissetme tatminliği bir nebze ele geçirmişti beni. Ama hemen kafamı dağıtmaya çalıştım. Belki de bana özellikle böyle hissettirmeye çalışıyordu, kafasında başka şeyler vardı.

“Bilmiyorum.”

“Peki,” dedim karşımdaki duvara bakarken. “bu sayılar neyi ifade ediyor? Yani 1 ne demek, 37 ne demek?”

Deniz derin bir nefes aldı ve hüzünlü bir gülümseme belirdi suratında. Omuzlarını silkti.

“Bilmiyorum.”

“Ne demek bilmiyorum?”

“Bu yüzden sana geldim. Bu sayıların anlamlarını çözmemde bana yardımcı olmanı istiyorum.”

İşte şimdi sınırı aştı dedim içimden. İşim gücüm yoktu ve bu kızın rakamlarının sırrını çözecektim öyle mi?

“Senelerce sebebini bulamadın mı gerçekten?”

“Bulamadım, Bahar. Gerçekten bulamadım. Diyorum ya sana, benim gibi biri yok. İnternette, kitaplarda hiçbir şey yok.”

Ne diyecektim şimdi? Nasıl hayır diyecektim? Hayır demek onun deli olduğunu kabul etmektir, nasıl yapacağımı bilemedim.

Belki de onda bir çeşit hastalığın farklı bir türü vardı, olamaz mıydı? Bir zihinsel rahatsızlık birçok kişide farklı şekilde ortaya çıkabilirdi sonuçta.

Bir yandan da bu kızı yeni tanıyordum, ona ayıp etmiş olmak çok da önemli değildi.

Evet, değildi. Kendimi buna inandırmış ağzımı açacakken tekrar söze girdi.

“Sana bir şey göstermeme izin ver lütfen.” Ayağa kalktı ve eliyle kalkmam için bana işaret yaptı. “Lütfen birkaç dakika evime kadar gel. Söz seni çok tutmayacağım.”

O kadar gitmek istemiyordum ki... Üstelik beni iyiden iyiyeye korkutmaya başlamıştı. Evinde ne gösterecekti kim bilir?

Bir yandan da insanım ya, merak içgüdüm beni ele geçiriyordu.

“Lütfen, birkaç dakika sadece.”

Cevap veremediğimi görünce hızlıca kapıya ilerledi ve kapıyı açtı. “Hadi, gel.”

Yavaş adımlarla kapıya yöneldim ve karşı daireye geçtik.

Kapıyı açtığı anda ev planının benimkinin tam tersi olmasına rağmen aynı hissettirmesiyle biraz afalladım. Benim kirli beyaz, gri karışımı duvarlarıma karşılık onunkiler koyu sarıydı.

Oldukça sessiz bir evdi ve ışıklar loştu. Benimki gibi her yere aydınlatma takmamıştı. Koridoru aydınlatan siyah ayaklı bir tek lamba vardı. Yavaş adımlarla koridorda ilerledim. Salona doğru girdiğimizde ise ağzım açık kaldı.

Kâğıt... Her yerde kâğıt.

Televizyon ünitesinin üstünde, ortadaki küçük siyah sehpanın üstünde, kanepelerde, yerde, mutfak tezgâhında, bazen duvarlarda ve en çok da en köşede, salonla büyük bir uyumsuzluk içinde yer kaplayan büyük çalışma masasının her yerinde...

Duvarlara asılmış kâğıtların üstünde hayatımda hiç gör-

mediğim garip semboller vardı. Anlamaya çalıştım ama anlamadım.

Mutfak tezgâhında yıkanmamış bulaşıklar vardı. Bazı kâğıtların üstünde yemek yemiş olmalıydı çünkü yıkanmamış kâselerin altında da bir dolu not yazılı kâğıt tomarı vardı.

Böyle pis ve dağınık bir ortamda yaşayabiliyor oluşuna şok olmuştum. Belki de beni sadece ibret almam için evine davet etmişti, kim bilir? Başka türlü böyle bir eve misafir getirmesinin hiçbir mantığı yoktu. Gerçi bu kızla mantık sınırını aşalı çok olmuştu.

“Biraz dağınık kusura bakma.” dedi yerdeki birkaç küçük yastığı kanepenin üstüne fırlatırken. “Evi toplamaya vaktim olmadı. Cesaret bulduğum gibi kaçmadan sana geldim. Ev de böyle kaldı.”

“Sorun değil.” derken sesimden az da olsa iğrenme tonlaması çıkmıştı. Bunun için kendimi biraz kötü hissettim. Neyse ki biraz.

Apar topar eve biraz şekil vermeye çalıştıktan sonra karşımda dikildi.

“Bunların hepsi benim çalışmalarım ve araştırmalarım. Zamanımın çoğunu araştırmakla geçiriyorum. Normal sosyal yaşamı unuttum denilebilecek düzeyde.” Göz bebeklerini benimkiler içinde hızlı hızlı dolaştırırken kendimi biraz rahatsız hissediyordum. Anlamış olmalı ki hemen gözlerini bana çevirdi. “Kusura bakma ne olur, bakmadan duramıyorum.”

“Sorun değil.” dedim tekrar. Yaptığı her şey o kadar sorundu ki...

“Bak,” dedi hızlıca çalışma masasına ilerlerken. “bunlar çıkardığım notlar. Birkaç tespitim ve düşüncem var bu konuyla alakalı. Eğer sen de kabul edersen bu sayılarla ilgili birkaç test yapmak istiyorum. Mesela bu sayıları değiştirmek bizim elimiz-

de mi merak ediyorum. Değiştirmek için bir şeyler yapabiliriz. Mesela...”

Bu kadar düzensizlik, dağınıklık ve mantıksızlık içinde daha fazla kalamayacağımı fark ettim ve utanarak da olsa Deniz’i susturdum.

“Deniz, çok özür dilerim. Heyecanını anlıyorum, daha doğrusu anlamaya çalışıyorum.” Biraz duraksadım ve nasıl söyleyebileceğimi düşündüm. “Ama bu söylediğin şeyler bana hiç mantıklı gelmiyor. Her yeri kâğıtlarla doldurmuşsun.” Dönüp tekrar etrafıma baktım. “Ama hâlâ bir şey bulamamışsın. Ben sana yardım edebileceğimi düşünmüyorum. Eğer gerçekten ben özelsem, bu süper bir şey. Gerçekten. Kendimi özel hissettirdin, teşekkür ederim. Ama bunca senedir sen bir sebep bulamamışken, terapistin ya da bir başkası sebep bulamamışken inan bana sana sebep bulabilecek son insan benim.”

Deniz elinde kâğıtlarla kalakalmıştı. Gözlerime öylesine çaresiz bakıyordu ki nefes alırken göğsüme bir ağrı saplandı. “Ve de işim çok yoğun. Yetiştirmem gereken çok şeyim var ve zamanım açıkçası işim adına biraz kıymetli. İnan ki sana destek olmak isterdim fakat...” Tekrar derin bir nefes aldım ve verdim. “Hiç anlamadığım bir olay bu. Mantığım ve aklıma sığmıyor. Nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Lütfen kusuruma bakma.”

Deniz hiçbir şey söylemeden elindeki kâğıtları indirdi. Birkaç kez göz kırptırdıktan sonra kendine geldi.

“Anlıyorum. Tabii sen de haklısın. Boşuna cesaret etmişim.”

Arkasını döndü ve kâğıtları masasına yavaşça bıraktı. Ne diyeceğimi bilemez haldeydim. Omuzlarını düşürmüştü, hayal kırıklığına uğradığı her halinden belliydi. “Fakat, şunu bil ki, seni özel hissettirmek için yapmadım bunu. Tanımadığım bir

kızı özel hissettirmek için hayatımın sırrını açığa çıkaracak değilim. Hem de deli yaftası yemek pahasına.”

“Yani, öyle demek istemedim...” Şu an ne desem havaya uçup gideceğine emindim. İsteddiğini ona veremiyordum. Daha fazla kalmamın anlamsız olacağını düşündüm. “Ben gideyim en iyisi, iyi geceler.”

Arkamı dönmeye hazırlanmışken tekrar beni durdurdu.

“Teşekkür ederim. Tüm gece kendimi bir yabancıya hayatımın en özel sırrını yok yere anlattığım için kendimi iğrenç hissedeceğim.” Tek eliyle umursamazca masasının üstündeki kâğıtları uçurdu. “En azından hiç duymamış gibi yap da yüzüne bakabileyim.”

Nasıl bir histen bahsettiğini çok iyi anlamıştım. Birine açıldıktan sonra aynı şeyi hissetmediğini öğrendiğinde de eminim aynı duyguyu yaşıyordur. İçinde tuttuğun özel bir his, sonunda o hissi özel kişiye açıklama, sonuç olarak o hissin umursanmaması... Tam olarak aynı duyguyu yaşadığına emindim.

“Saçmalama, tabii ki yüz yüze bakacak durumdayız. Paylaştığın için teşekkür ederim.” Artık cevap vermeyeceğini hissettiğimde arkamı dönüp koridora doğru ilerledim. Kapıya gelmeden arkamı döndüm. “37’nin anlamını bulursan lütfen bana da söyle.”

8. BÖLÜM

6 Eylül 2019

Âşıktı.

Tamamen etkisi altındaydı.

Sağlıklı bir seviyede olup olmadığından emin değildi. Yanında değilken her saniye onu düşünüyordu. Bazen sadece kanepede oturur ve saatlerce onun mesaj atmasını beklerdi. Yazma derdi kendi kendine. Yapma. Ama yine de telefonuna girip isminin üstüne tıklarken bulurdu kendini. Ona bu kadar umutsuzca bağlı olduğunu gösterme. Çekici bir şey değil. Bu kez de o seni arasın.

Fakat yorucuydu. Psikolojik olarak da yorucu... Antik Yunanlıların bir kimseye delicisine ve tutkuyla âşık olmanın, ancak düşmanın başına gelmesini dileyceğin bir lanet olduğuna inandığını duymuştu. O zamanlar anlam verememişti, gerçek aşka ulaşmak herkesin nihai amacı değil miydi? Ama şimdi anlamıştı. Yunanlılar haklıydı. Bu kesinlikle bir lanetti. Kendini kontrol edemiyordu, ele geçirilmişti.

Henüz birbirlerini tanıma aşamasında olmalarına rağmen bu işin ya yavaşça biteceği ya da gitgide güçleneceği filizlenme döneminden çıkmak için sabırsızlanıyordu. İlk olasılık gerçekleşirse bunla başa çıkıp çıkamayacağından emin değildi. Onunla ilgili her şey büyülüyordu onu. Güldüğünde eliyle ağzını kapatması, korktuğunda kolyesini okşaması, heyecanlandığında saçını parmağında döndürüşü... Kokusu, gülüşü, gözleri...

Hayatının hiçbir dönemi bu kadar romantik olmamıştı ama şimdi onun hakkında hayal kurmayı bırakamıyordu. Muhteşem bir manzaraya karşı üç saatlik uzun bir yürüyüş, şehrin ışıklarını izlemek, diz çökmek ve yüzüğü çıkarmak...

Kendini durdurmaya çalıştı. Henüz birkaç haftadır tanıyordu onu. Kendisini kontrol etmekte zorlanıyordu, verdiği kararlar üzerinde güç kaybediyordu.

Beraber uyuyacakları ilk geceydi.

Olaysız uykuya daldılar.

Kaç saat geçtiğini bilmeden, karanlıkta birisinin onu izlediği hissi ile uyandı Efe. Ve sonra hatırladı... Yatağının yanı boş değildi. Gülümsedi.

Ama sonra, yatakta doğrularak oturmuş bir gölge fark etti. Kafasını çevirdi ve yanına baktı. O da Efe'ye bakıyordu. Doğrudan.

Efe korktu. Duruşu tamamen farklıydı, sanki birkaç saat önce yanındaki kız o değilmiş gibi.

Sonra konuştu.

Duyduğu ses ona ait değildi. Çok daha kısık ve çakıllıydı. Korku filminden fırlamış gibi.

“Derini kemiklerinden ayırıp parçalayacağım.”

Efe donakaldı.

İlk başta sadece kıza bakakaldı. Böyle bir şey beklemiyordu, hem de ilk beraber gecelerinde. Uyur gezer miydi? Uyanık mıydı? Ne yaptığının farkında mıydı? Ya şu anda ona saldırırsa? Ne yapacaktı?

Daha sonra kız tekrar yattı ve uykuya daldı.

Efe korkmuştu. Sırtüstü uzanıp onu görmezden gelmeye çalışma mücadelesi veriyordu. Ya tekrar kalkıp beni izlerse, düşüncesini kafasından atmadan gözlerini dahi kapayamıyordu. Sonra ona bakmak için kafasını çevirdi... ve bakıyordu.

Bir anda yüzünü Efe'ye doğru bastırdı. Nefesi kirli ve çü-

rümüştü. Onun için kesinlikle normal olmayan bir şeydi. Daha önce olduğu gibi aynı sesle tekrar konuştu.

“Salonda yatmazsan sabaha ölmüş olursun.”

Efe hemen kalkıp yastığıyla beraber salona gitti. Salona giderken kızıdan gelen bir çeşit hırlama sesi duydu. Kahkaha olabileceğini düşündü.

Kanepede uzanıyordu ama uyuyamadı. Fazla sarsılmıştı. Neler olduğunu anlamıyordu.

Güneş namına bir iz görebilmeyi umarak pencereye baktı.

Sonra bir şey duydu. Yatak odasından.

Dinledi.

Sonra tekrar duydu.

“Efe.” Bu aynı kısık ve çakıllı sestti. Cadı gibi geliyordu kulağa.

Görmezden gelmeye çalıştı ama kız devam etti.

“Efe.”

Hiçbir şey söylemedi.

“Beni duyduğunu biliyorum Efe. Uyanıksın. Neden yatak odasına gelmiyorsun?”

Sesi insan sesi gibi bile gelmiyordu.

“Yoksa benim gelmemi mi tercih edersin?”

Yine hiçbir şey söylemedi. Tekrar konuştu.

“Tüm bunlar planlarını bozuyorsa özür dilerim.” Gülmeye başladı. “Tepeye çıktığınızda çok yorgun olurdunuz. Sen şehre bakardın. Sonra diz çökerdin ve evlenme teklifi ederdin.” Gülmeye devam etti.

Dehşete düşmüştü. Bu uykuda konuşmak değildi, çok daha fazlasıydı. Doğaüstü bir şey belki de. Evlilik teklifi düşüncesinden bugüne kadar hiç kimseye bahsetmemişti. Bu anlattıklarından birini bile bilmesi mümkün değildi.

Bu artık uykuda konuşmaktan ibaret bir şey değildi. Yatak odasına geri dönemezdi. Bunun yerine güneş doğana kadar sa-

londa bekleyecekti. Yatak odasından ara sıra güldüğünü duyabiliyordu. Hâlâ onun sesi değildi.

Bir an düşündü ve korkmaya başladı.

Belki de ona olan sevgisi ve saplantısı normal değildi. Daha önce kendisini, kontrolünü kaybediyor gibi hissettiğini biliyordu. Kızın içinde her ne varsa, yavaşça onu kontrolü altına aldığından korkmaya başladı. Düşüncelerini, korkularını, hırslarını, endişelerini kontrol ediyordu.

Gitmesi gerekiyordu. Ön kapıyı açması, arabasına binmesi ve buradan uzaklaşması gerekiyordu.

Ama yapamadı.

Onu bırakamadı.

Âşıktı.

Ve sonra uyandı.

Efe gözlerini açtığı anda nefes nefeseydi. Bir an nerede olduğunu anlamaya çalışır gibi karanlıkta bulunduğu odayı inceledi.

Yatak odası.

Hemen kafasını yana çevirdi.

Oradaydı, öylece, sessiz, sakin bir şekilde uyuyordu.

Derin nefesler aldı. Kendini rahatlamaya ve kâbus gördüğüne inandırmaya çalıştı. Biraz sakinleştikten sonra sağa döndü ve ona sarıldı.

Kız yavaşça hareketlendi ve yarım ağız konuşmaya çalıştı.

“Sen uyumadın mı?”

“Uyudum, kâbus gördüm.”

Kız cevap vermedi, onun yerine Efe’ye sarıldı.

Âşıktı.

Tamamen etkisi altındaydı.

9. BÖLÜM

25 Ağustos 2019

“Kız delirmiş, harbiden delirmiş. Böyle bir şey olamaz. Fena delirmiş hem de.”

Kıvanç L koltuğumda boylu boyunca uzanmış Vanilya'nın tüyleriyle oynarken küçümseyici gülüşüyle bana bakıyordu. Elimdeki kedi figürlü kupadan bir yudum kahve aldım.

“Bana da delirmiş gibi geldi. Yani söylediği hiçbir şeyde bir mantık yok ama Allah aşkına Kıvanç, bu nasıl bir hastalık? Bu neyin hastalığı yani? Herhangi bir yakıştırma da yapamıyorum.”

“Bu bana fena halde *The Number 23*'ü hatırlattı. Walter da 23 rakamıyla kafayı bozmuştu filmde, evin her yerine yazılar yazıyordu. Al sana aynı senaryo.”

“Walter'inki bir hastalık değildi ki.”

“Nasıl değildi? Adam deli hastanesinden çıkmış. Yazdığı kitabı hatırlamıyor.”

“Aynı şey mi?”

“Aynı şey. Saplantıdır bu.”

“Hastalığı saplantı mı diyorsun?”

“Ya da şizofreni, ne bileyim ben.”

Kahvemi mutfak tezgâhına bırakıp orta sehpa da duran laptopımı açtım.

“Ne yapıyorsun?”

“Araştıracam.”

“Neyi?”

“Hastalıkları.”

Kıvanç yarım ağız güldü. “Sana ne ya. Ne çok ilgilendin.”

“Ama ilgilenmemem mümkün mü? Çok garip bir olay. Diyorum ya, kız o kadar çaresiz konuştu ki benimle. En azından hastalığını bilirsem ona yardım edebilirim belki.”

“Kıza diyorsun ki işim gücüm var, yardım edemem şimdi oturmuş çözüm arıyorsun. Önce bir karar ver istersen.”

Derin bir nefes vererek arama motorunda saplantılı olmak nasıl bir şey ve belirtileri neler araştırmaya başladım. “Bu bizim bildiğimiz obsesif kompulsif bozukluk. Benim buna sahip bir arkadaşım vardı lisede. Hiç Deniz gibi değildi, çok daha farklı bir olay. Dersten çıkar servise giderdi, sonra kitabını unuttu sanıp sıranın altına bakmaya giderdi. Evden çıkarken yüz kez kapısını kilitlediğine emin olurdu. Bu kızın bu tarz bir şeyi yok.” dedim yazılanları okumaya çalışırken.

“OKB tek şekilde ilerlemiyor diye biliyorum, bir sürü farklı kendini gösterme şekli vardır.”

OKB anksiyete türünün bir örneği ve insanları tekrarlanan düşünce ve davranışlar döngüsüne hapsediyordu. Bu hastalığa sahip kişiler, kontrol edemedikleri, yinelenen ve stres yaratan düşünceler, korkular veya görüntüler nedeniyle huzursuz oluyormuş. Sürekli insanlara bakarken rakamlar görmek de sosyal hayattan izole etmişti Deniz’i. Buraya kadar kafamda o maddeye tik koydum. Bu düşüncelerin yarattığı anksiyete, bazı ritüelleri ya da rutinleri acil olarak gerçekleştirme ihtiyacına neden olurmuş. Bu aslında lisedeki arkadaşımı daha çok anımsatıyordu. O da kendi kendine kapıyı kilitlemediğini düşünür, kendi kendine gerginlik yaratır ve sürekli olarak kapıyı kilitle-

yip kilitlemediğini kontrol ederdi. Tam olarak onu anlatıyordu bu durum ama Deniz için böyle bir rutin göremiyordum. Belki de bu konuyu sürekli araştırmak istemesi onun bir rutiniydi. Kafamda bu maddeye yarım tik koydum.

Bu ritüeller takıntılı düşünceleri önleme veya akıldan uzaklaştırma girişimiyle yapıldı. Tamamdır, Deniz'in sürekli olarak bu rakamları araştırması da onun uzaklaşma yöntemiydi. Ritüeller, anksiyeteyi geçici olarak durdurur, obsesif düşünceler tekrar oluştuğunda kişinin ritüeli hemen tekrar etmesi gerektirirdi. Bu da Deniz'in sürekli rakamları araştırmasına çıkıyordu tekrar. OKB'ye sahip kişiler saplantılarının ve takıntılarının gerçek dışı veya manasız olduğunun farkında olabilirler, fakat kendilerini durduramazlar. İşte bu, bana yüzlerce kez bunun mantıksız ve saçma olduğunu söylemesine rağmen kendisine hâlâ inanmaya devam ediydi.

İşte bu, tanımlı koymuştum işte. Obsesifti bu kız.

Fakat yaygın belirtilere baktığımda genelde insanların pislik veya mikrop bulaşmasından korkma, hata yapmaktan korkma, rezil olmaktan korkma, düzen, simetri ihtiyacı, aşırı kuşku ve sürekli güvence ihtiyacı gibi konulardan mustarip olduklarını gördüm. Bunların hiçbirisi Deniz'in iddia ettiği şeye uymuyordu.

Bu sefer de arama motoruna rakamlara takıntılı olma yazdım ve ilk çıkan sayfa ismi "rakamsal obsesif zorlayıcı bozukluk" oldu. Büyük bir heyecanla tıkladım.

Toplumda görülme sıklığı net olmamakla birlikte çok ciddi tedaviler gerektirebilen obsesif kompulsif bozukluk türüdür. Aritromanya olarak da bilinir.

"Buldum!" diye bağırdım Kıvanç'a.

"Ne buldun?"

"Dinle." Yazının üstünde göz gezdirip önemli bulduğum

noktaları okumaya başladım. “Rakamlarla ilgili obsesif zorlayıcı bozukluk ise üzücü olduğu kadar heyecan verici olabilen bir durumdur. Örneğin büyük deha Nicola Tesla bu rahatsızlığa sahipti.”

“Büyük deha Deniz kardeşimizde de aynı durum söz konusu.”

“Dinle. Her gün 18 temiz havluya ihtiyaç duyardım. Nedeni sorulduğunda cevap vermezmiş. Günlük ihtiyaçları ve kullandığı malzemeler için katı olan sayıların. Mahallenin çevresinde 3 kez dolaşmaya zorlanmış hissedermiş ve yürürken hep adımlarını sayarmış.”

“Bu kızın takıntılı olduğu sayı ne peki?”

“Bilmiyorum. Hah, bak diyor ki, obsesif zorlayıcı bozukluk her zaman belirli sayıları mı kapsar? Obsesyon genelde tek sayılara mı karşı, çift sayılara mı karşıdır? Ne yazık ki aritromanya ile ilgili çok yeterli araştırma yok. Ancak dünyada bilinen bazı örnekleri; 1: bu sayı için henüz bir bulguya rastlanmamış.” Kafamı kaldırıp Kıvanç’a baktım. Boş gözlerle bana bakıyordu. “Ben Deniz’in takıntılı sayısı 1’dir diye düşünüyordum çünkü ben dışında herkeste 1 gördüğünü söylemişti. Ama görünüşe bakılırsa 1 hakkında hiçbir bulgu yok.”

“Başka rakam? Mesela sende gördüğün sayı kaçtı?”

“37. Ama 3, 9, 100, 4 ve 7 genel olarak insanların takıntılı olduğu sayılarmış. 6, 8, 22 ve 50 de var.”

“37 yok yani.”

“Yok.”

Kafam karışmıştı. Çok yaklaştığımızı hissetmiştim ama elimde çok da önemli bir bulgu yoktu. Aritromanya’yı arama motorunda arattığımda ise neredeyse hiçbir şey çıkmamıştı. Belki de Deniz de benim bu düşündüğümü çoktan düşünüp araştırmıştır. Ya da en azından terapisti de bunu düşünebilirdi

herhalde. Rakamlara takıntılı olma fikri bir tek benim aklıma gelecek kadar zeki olamazdım.

“Ama bence 37 zaten olamaz.” diye devam ettim. “37’yi bir tek bende görüyor. Diğer herkese 1 dedi. Ama 1 ile ilgili hiçbir şey yok. Bir de yani, adım sayabilirsin, madde sayabilirsin ama insanların gözünün içinde rakam görmek çok farklı bir şey. Takıntıdan çok daha farklı bir şey de olabilir.”

“Delilik belirtilerine bak.”

Bilgisayardan kafamı kaldırıp kendisine manidar bir bakış attım.

Daha sonra arama motoruna hayali rakamlar görmek yazdım. Rüyalarda görülen rakamlar hariç hiçbir şey çıkmadı.

“Yok. Aklım almıyor.” dedim pes edip bilgisayar ekranını kapatırken.

“Salla gitsin ya. Çok bile uğraştın.”

Sallayıp gideceğime düne kadar fazlasıyla emindim ama dün gece bu olayı düşünmekten uyuyamamıştım. Diyorum ya, insanların kendini özel hissetme ihtiyacı benliğimi ele geçiriyordu. Eskiden yakın bir arkadaşım kendisinin doğma amacının büyük bir devrimin öncüsü olmak olduğunu düşünürdü. Başka bir arkadaşım ise içten içe her zaman diğer insanlardan farklı olduğunu bildiğini söylerdi. Yalan yok, en basiti bile her insan kendini diğer insanlardan zeki görürdü. Yetenek yarışmalarında insanların rezil oluşlarını izlemek diğer insanların öz benliklerini tatmin etmekten başka bir işe yaramazdı. Her gün sosyal medyada insanların çektiği videolar, fotoğraflar paylaşılır ve kendilerinin onlardan çok daha zeki ve üstün olduğu iması verilerek içten içe ego tatmini yapılırdı. Bunlar olurdu.

Bu kızın da gelip bana diğer insanlardan farklı olduğumu söylemesi benliğimi okşamıştı. Tek neden bu da değildi. Gerçekten asla açıklaması olmayan bir duruma sahip olması da

beni Deniz'e çekiyordu açıkçası. Mantığımın sınırlarını aşan bu olayı aklımca mantıklı bir hale getirmeye çalışıyordum ama olmuyordu. Mantıksız konuşan her insana deli yaftası yapıştırmak çok kolaydı. Onu mantıklı bir bölgeye oturtmaksa zor olardı.

Sanırım zor olanı istiyordum.

Bir anda yerimden kalktım ve kapıya yöneldim.

“Nereye?” dedi Kıvanç merakla.

“Geliyorum.”

Hiç düşünmeden karşı daireye geçtim ve Deniz'in kapısını çaldım. Birkaç dakika içinde yavaşça kapıyı araladı. Kısa saçları dağılmış, incecik bacaklarına geçirdiği şort bedenine büyük gelmişti. Yorgun görünüyordu.

Beni gördüğüne şaşırmış gibiydi. Kaşları yukarı kalktı.

“Merhaba.” dedim hafif gülümseyerek. “Deniz, ben biraz düşündüm de...” Bir an duraksadım. Hiç düşünmeden kapısına gelmiştim ama ne diyeceğimi bilmiyordum. “Lütfen beni inandır.”

Dakikalar sonra Deniz, ben ve Kıvanç salonumun koltuğunda sessizlik içinde oturuyorduk. Deniz düne göre bana karşı biraz daha utangaç bir tavır içindeydi. Kendisini nasıl rahatlatabilirim diye düşündüm. Bir yandan da elimde olmadan kızı baştan aşağı süzüyordum ve ne gibi bir rahatsızlığı olabileceğini düşünüyordum. Görünüşe bakılırsa Kıvanç da aynısını yapıyordu.

Biraz çılgın görünüyordu, saç ve giyim tarzındandı belki de. Ama inanılmaz rahatsız biri gibi de durmuyordu açıkçası. Emin olamıyordum.

“Bu olayı arkadaşına anlatmana gerek yoktu.” dedi pat diye Deniz. Kıvanç’ı kastettiğini anlamam birkaç saniyemi aldı. Ondan rahatsız olabileceğini hiç düşünmemiştim. Farklı bulduğu bir özelliğini paylaştığını söylemişti daha önceden, böyle düşünmesi çok da garip değildi.

Hemen savunma moduma geçtim. “Hayır, hayır. Kıvanç benim çok yakın arkadaşım. Bana anlattığın takdir edersin ki her gün duyduğum bir şey değil. Onunla da paylaşmak istedim ve seninle tekrar konuşmak istedik.”

Kıvanç istedik kelimesinden sonra kafasını bana çevirip içineleyici bir bakış attı.

“Benden sır çıkmaz, merak etme.” dedi Kıvanç ellerini havaya kaldırarak. “Sadece mantıklı sebep aramaya çalışıyoruz.”

“Emin olun benden daha çok aramış olamazsınız. Keşke böyle bir şeye hiç sahip olmamış olsaydım, benim için de zor.”

“Ne zamandır görüyorsun bu sayıları?” diye sordu Kıvanç. “İlkokuldan beri, hatırladığım kadarıyla.”

“Hiç yok oldu mu? Yani hep mi gördün bugüne kadar?”

“Hep gördüm. Kendimi bildim bileli görüyorum. Diyorum ya, herkeste olan bir şey sanıyordum ben bunu. Bazı insanlar dalga geçene, bazı insanlar da ilginç bulana kadar farkında bile değildim.”

“Peki, tam olarak nasıl bir şey görüyorsun? Hani bir rengi falan var mı? Yoksa dümdüz rakamlar mı?”

“Çok belli belirsiz, saydam renkte. Arka planı hâlâ görebiliyorum sayıyı görürken. Biraz üç boyutlu gibi.”

Kıvanç öne doğru eğilip sakallarını kaşıdı. “İlginç. Peki doktora gittiğini duydum, onlar ne yorumda bulundu?”

“Birçok psikolojik rahatsızlık teşhisi koydu ama her defasında hiçbir belirtiyi göstermediğim için her birinden vazgeçti.”

Kıvanç’la bir saniyeliğine göz göze geldik. Kıza internet

üstünden teşhis koyarkenki kendimden emin oluşum geldi aklıma.

“Peki...” Kıvanç devam edecekken onu sorguya tutuyor ya da röportaj yapıyor hissiyatı vermek istemediğimi fark ettim.

“Çok mu soru sorduk?” dedim kaşlarımı kaldırarak.

“Evet. Yani hayır.” Bu kızın açık sözlülükle patavatsızlık arasındaki ince çizgisi beni her defasında şaşırtıyordu. “Sormanızı anlıyorum. Sorabilirsiniz.”

“Bende kaç görüyorsun mesela?”

Kıvanç’ın sorusundan sonra bu sefer de Deniz’le göz göze geldik. Daha önce bunu yapan çok fazla insan olduğunu söylediği için kendisini bir nebze anlamıştım.

“Bir.” dedi yavaşça.

“Bende de mi?” dedi gülerek. Dalga geçer havadaki tonlaması Deniz’i rahatsız etmiş olmalı ki derin bir iç çekip gözlerini kaçırdı.

“Tamam, neyse.” dedim konuyu kapamaya çalışarak. “Hâlâ çok mantıklı gelmiyor bana ama bir yandan da inanmak istiyorum.”

Deniz bir süre bana baktı. Yine bir şey söyleyecek ama söyleyemiyor gibi bir havası vardı. Çok fazla içinde tutamayacağından adım kadar emindim, öyle de oldu.

“Seni inandırabilirim.”

10. BÖLÜM

26 Ağustos 2019

Sabahın erken saatlerinde Deniz ve ben Güzelbahçe'de üç çatılı beyaz ve kahverenginin hâkim olduğu müstakil bir evin önünde duruyorduk. Binanın önündeki palmiye görünümlü büyük ağaç binaya davetkâr ve sıcak bir hava katıyordu. Bina-ya girene kadar nereye geldiğimizi anlamadım.

İçeri girdiğimizde beyaz önlüklü birkaç tatlı kadın bizi karşıladı. Bekleme odasında bir süre bekledikten sonra bizi asansörle aşağı kata aldılar.

Uzun masalarda kahvaltı yapan birkaç yaşlı insan vardı. Yanlarından geçerken hepsine kibarca afiyet olsun dedim. Hayatımda ilk defa bir huzurevine geliyordum. Nasıl davranmam gerektiğini çok bilmesem de Deniz'in kendinden emin hal ve hareketleri burada sıırtmayacağım güvencesini veriyordu ve sadece ona ayak uydurmaya çalışıyordum.

Bekleme odasında neden buraya geldiğimizi sorduğumda sadece beklememi söyledi. Anneanesi, babaanesi, dedesi, herhangi biriyle beni tanıştırmak istediğini düşündüm. Belki de ailede ona inanan biri vardı ve şimdi de kendisi buradaydı. Aklima yatan başka mantıklı bir neden yoktu.

Deniz kahvaltı yapmadan koltuklardan birinde oturan yaşlı bir amcanın yanına yaklaştığında duraksadım. Çünkü o da duraksadı. Birkaç saniye sonra arkasını bana dönerek alt dudağını ısırdı. Heyecanlandığını anladım.

Gözlerimi Deniz'den yaşlı adama çevirdim. Giydiği mavi beyaz çizgili gömleği içinde temiz ve huzurlu görünüyordu. Yaşlı adama bakıp hafif gülümseyerek kafamla selam verdim. Deniz'in artık bir an önce bizi tanıştırmasını umdum.

Yaşlı adamsa bana gülümsemek veya selam vermek yerine yüzüme bakakaldı. Deniz'in beni ilk gördüğü zamanlardaki yüz ifadesinin aynısını görüyordum.

Ne yapacağımı bilemedim ve gerginlik hissini önce midemde sonra buz olan ellerimde hissettim.

Yaşlı adam gözlerini gözlerimin içine diktiğindeyse anladım. Panik içinde bir Deniz'e bir adama bakıyordum.

"37." dedi yaşlı adam evreka der gibi. Ağzı bir karış açılmış gözlerini kısarak gözlerimin tam içine doğru bakıyordu.

Deniz bir anda patladı. Ağlıyor mu yoksa gülüyor mu emin olamadım. Tek eliyle ağzını kapatıp arkasını döndü.

Bense adama bakakalmıştım. Gözlerimiz buluştuğunda midemdeki gerginlik hissini arttığını düşündüm. Omzuma bir anda fazlasıyla yük binmiş gibi hissetmiştim. Sanki yüzyıllardır tüm insanoğlu dünyanın sırrını arıyormuş da sonunda cevabını bende bulmuşlar gibi.

"Şimdi bana inandınız mı?" dedi Deniz ikimize de bakarak.

Bana sormasını normal karşıladım ama yaşlı adama neden sorduğunu anlamamıştım. Adam gözlerini zar zor benden çekerek Deniz'inkilerle buluşturdu. Çok geçmeden ikisi de bana tekrar baktı.

"Neler olduğunu biri anlatabilir mi artık?"

Apar topar Deniz'le beraber huzurevinden çıkarken arabaya kadar koşar adımlarla onu takip ettim. O sürücü koltuğuna ben de yanına oturup kapıyı kapadığımda kendisine döndüm.

"Bu neydi şimdi?"

Deniz ellerini dudaklarının üstünde kenetledi ve dua eder pozisyonu alarak gözlerini kapadı. "Deli olmadığımı biliyordum."

Hafifçe gülümsemeden edemedim ama açıklama duymak için fazlasıyla sabırsızdım. "Söyle şunu."

Derin bir nefes verip el çırttı. Artık vücudu tamamen bana dönüktü.

"Bu adamın adı Hilmi. Hilmi Tokgöz. Geçen sene bu olayları araştırırken tesadüfen ismine rastlamıştım. Rakamlar gördüğünü iddia ettiği için bu enerjiyle falan ilgilenen kesimler tarafından biraz ilgi görmüş. Birkaç röportajı ve dergilerde yazısı var. Öyle ana haberlere falan konuk olmamış tabii, kimse inanmadığı için. Sadece bu işlere biraz ilgisi olanlar adamcağızın dediklerine kulak vermişler. Hiçbir röportajında detaya girmeden küçüklüğünden beri insanların üzerinde rakam gördüğünü anlatmış. Görünce bu ben! dedim."

Kafam karışmış ve aklıma yine bir ton soru gelmişti.

"Peki," dedim gözlerimi kırpıştırarak, "o da sadece 1 mi görüyormuş?"

"Birkaç defa 2 veya 3 gördüğünü söylediğini okudum, ben yüz yüze sormadım. Ama 3'ten fazla görmediğini biliyorum."

"Ne anlama geliyormuş peki? Öğrenemedin mi?"

"Ben de o amaçla zaten koşa koşa geldim yanına. Yaşlı da olduğu için kesin bu zamana kadar çözmüştür olayı dedim. Ama çözememiş."

Büyük bir hayal kırıklığıyla omuzlarımı düşürdüm. Eminim Deniz için daha fenadır.

“Nasıl bulamaz? Peki bu adam neden İzmir’de? Neden sen de İzmir’desin? Çok büyük bir tesadüf değil mi?”

“Hem de nasıl!” dedi göz devirerek. “Bu saçma yeteneğe sahip dünyada iki kişi varsa, ikisinin de aynı şehirde olması fazla düşündürücü. Belki başka şehirlerde de vardır ama kendilerini açığa çıkarmamışlardır.”

“Adam senden başka kimseyle tanışmış mı?”

Olumsuz anlamda başını salladı. “Hayır. Zaten ben söylediğimde de bana inanmadı. Birkaç soru sordu, huzurevindeki diğer insanları gösterip kaç gördüğümü falan sordu. O da aynı sayıları görüyor olmalı ki ben söyledikten sonra bana hayat hikâyesini anlattı.”

“Neymiş hayat hikâyesi?”

Deniz derin bir nefes aldı. “Çok uzun. Küçüklüğünden gelen bir travmayla birlikte oluştuğunu düşünüyor. Annesi ve küçükken gittiği bir kütüphaneye ilgili.”

Bir süre durup düşündüm.

“Kütüphane de İzmir’de mi?”

Bu sefer olumlu anlamda kafasını salladı. “Evet. Ama dedim ya, çok karışık. Öyle bir kütüphane yok sanırım gerçekte. Anlattığı hikâye kafamı çok karıştırdı. Öyle bir kütüphane var mı yok mu hâlâ emin değilim. O da değil.”

“Nasıl ya? Bir insan kütüphanenin gerçekte olup olmadığını nasıl bilmez?”

Hilmi Bey ve Deniz hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum ama ikisinin de aynı rakamları görmesi, ikisinin de bende 37 olduğunu iddia etmesi bana ürpertiden başka bir şey vermiyordu. Tek bildiğim, zor da olsa inanmaya daha yakın olduğumdu.

Herhalde gidip tanımadığı yaşlı bir adamı bana 37 demesi için ikna edecek hali yoktu. Kim yapardı ki böyle bir şey?

“Dedim ya, çok karışık. Bir ara anlatırım. Ben olayların kütüphaneye alakalı olduğunu düşünmüyorum. Adam küçük olduğu için büyük ihtimal yaşlılıktan öyle hatırlıyor. Eğer sihirli bir kütüphaneden sonra falan böyle bir yeteneği oluşsaydı benim de aynı şeyi yaşamam gerekirdi. Ama ben hayatımda kütüphaneye falan gitmedim.”

“Belki de gitmelisin.” dedim gülerek.

Deniz omuz silkip arabayı çalıştırdı. “Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordum merakla.

“Bana gidelim, birkaç fikrim var.”

Arabanın el frenini indirirken karşı gelemediğimi fark ettim. Yapmam gereken tasarımlar aklımın bir köşesinde bana el sallıyordu ama bir süre bekleyebilirlerdi.

Yarım saat içinde Deniz’in evindeydik. Son gördüğümden beri karışıklık anlamında bir değişim yoktu. Hâlâ duvarda, masada ve yerlerde kâğıtlar vardı. Hiçbirinin üstüne basmamaya özen göstererek halının üstünde yürüdüm ve gözlerimle oturacak yer aradım.

“Pardon.” dedi hızlıca ve apar topar koltuğun üzerindeki kâğıtları kaldırarak yastıkları düzeltti. Kafamı hafifçe sallayarak teşekkür ettikten sonra dikkatlice koltuğa oturdum. Masasında birkaç kâğıt aramaya başladı. Aradığını bulmada bol şans! diye geçirdim içimden.

“Bir şey soracağım.” dedim o aramaya devam ederken. “Sayılar hakkında ne düşünüyorsun? Yani genel?”

“Nasıl yani?” dedi bana dönmeden.

“Yani sayılar ne ifade ediyor sence? Anlamları var mı?”

Bir saniyeliğine duraksadı ve bana döndü.

“Tabii ki var. Anlamları hakkında çok araştırma yaptım.”

Asıl aradığı şeyden vazgeçmiş gibi daha önce ayırdığı kâğıtları bıraktı ve başka bir kâğıt destesinin arasına daldı. Bazı kâğıtları zımbalamış ve diğer kâğıt tomarlarından ayırarak kenara koymuştu. Gerçekten bu konuda fazlaca araştırma yaptığı anlaşılıyordu. Elimde olmadan kendisine biraz acıyarak baktım. Belki de sosyalleşip arkadaşlarıyla vakit geçirmek yerine tüm vaktini bunlara harcamış ve yıllarca kendisinin deli olmadığını kanıtlamaya çalışmıştı. Hem de kendisine.

Bir süre sonra elinde bir tomar kâğıtla yanıma geldi ve kanepeye oturdu. Yerimden doğrularak kâğıtlara bakmaya çalıştım.

“Burada tüm sayılar ve anlamları yazıyor. Ama o kadar farklı konulara göre anlamları değişiyor ki hangisine bakmam gerektiğini bilmiyorum açıkçası.”

Dudaklarımı birleştirip kaşlarımı kaldırdım. “Hiçbir fikrim yok. Bana bilmem gerekenleri söyle. En yaygın olanı mesele.”

Deniz elindeki kâğıtları hızlı hızlı çevirmeye başladı. Her birinde ne yazdığını adı kadar iyi biliyor gibiydi, sadece gerekli olanı bulması yeterliydi. Sonunda bulduktan sonra derin bir nefes aldı ve kâğıtları dizinde topladı.

“Hazır mısın? Uzun bir ders olacak.”

11. BÖLÜM

20 Aralık 1939

Bursa'nın Cumhuriyet Caddesi üzerinde kurulmuş hali hazırda küçük bir dönerci dükkânı önünde oluşan kuyruğun yanından geçerek içeri girdi. Özel sermaye birikiminin yetersiz olduğu, büyük buhranın etkilerinin devam ettiği ve girişimci eksikliğinin hâkim olduğu dönemler kendi kendine yetmeye çalışan küçük bir ailenin üçüncü kız çocuğu Canan, babasına yardım etmek için beyaz önlüğünü taktı ve yemekleri sırayla müşterilere uzatmaya başladı.

Tüm günün koşuşturmasının ardından dükkânı erken kapatmaya karar verdiler. Akşam saatlerinde müşteri sayısı gitgide azalıyordu ve o akşam belki de en durgun akşamlarını geçiriyorlardı.

Canan'ın babası cadde üstündeki ayakkabı boyacılarıyla akşamki rutin muhabbetini etmek üzere birkaç dakikalığına dışarı çıktığında Canan mutfak kısmında tezgâhın üstünü son bir kez temizliyordu.

O sırada bir ses duydu.

Parmakların temiz cama çarpmasıyla oluşan gıcırtilı, yumuşak, soluk bir tıklama. Canan müşteri veya babası olmasını umarak dışarı çıktı. Ama kimse yoktu.

Yine de dışarıyı görebilmek için hafif gözlerini kıstı. Dışa-

rısı zifiri karanlıktı. Genellikle sokak lambalarının veya diğer dükkânların ışıklarıyla aydınlanan cadde için biraz garip bir durumdu. Ama o gece ışık göremedi. O sırada dükkânın içinde havadaki garipliği fark etti. Sıcak, bayat bir hava... Sanki biri içerideki tüm havayı emmiş ve sadece ona nefes alması için yeteri kadar bırakmış gibi.

Canan önemsemeyerek mutfak tezgâhını bitirdikten sonra küçük dükkânlarını paspaslamaya başladı. O sırada sesi tekrar duydu. Bu sefer daha yüksek selse, kusursuz bir cam tıklatma sesi.

Tekrar baktı ama kimse yoktu. Caddedeki ailelerinin çocuklarının yaptığı bir şaka olduğunu düşündü. Sinirlenerek hızlıca kapıya yöneldi ve karanlığa doğru bağırmaya oldukça hazır bir şekilde gözlerini fal taşı gibi açtı.

Fakat karanlık yerine, önünde duran kadını gördü.

Tamamen kara çarşaf içindeki kadının açık yeşil gözlerinden başka bir şey göremedi. Bursa'nın eski yerli halkından biri olmalıydı. Ama bu saatte neden buradaydı?

Gözlerinden ve nefes alışından anladığı kadarıyla çok yorgun görünüyordu. O an kadını o şekilde gören Canan kendini kötü hissetti ve olabildiğince kibar olmaya çalıştı. Ona annesini anımsatmıştı.

Olabildiğince yüzüne sıcak bir gülümseme yerleştiren Canan, "Buyur teyze?" dedi hafifçe eğilerek.

Kadının gözlerinden gülümsediği belli oldu. Canan hem biraz rahatlamış hem de biraz rahatsız hissetti.

"Kusura bakma kızım, bütün gün yollardaydık, izin ver de bir tuvalete gireyim." dedi kadın ve içeri doğru hareket etti.

Canan hafifçe yana doğru kayd, döner istemiyordu belli ki.

"Girmen için yemek alman lazım." dedi Canan babasının ona tembihlediği gibi. Bir yandan da babası burada olmadığı için kendisini çok da zorunda hissetmiyordu.

“Yanımda kuruş yok, inan.”

“Anne?”

Küçük bir kızın sesi kadının arkasından duyulduğunda Canan yerinde zıpladı, küçük kızı daha önce fark etmemişti. Kapının diğer tarafındaki karanlığa bakarak silüetini çıkarabiliyordu. Siyah saçları özensizce tepede toplanmıştı. Üstünde kırmızı eski bir mont vardı.

“Anne, gidelim. Soğuk.”

“Dur hele, bir tuvalete gideyim.”

“Ama çok acıktım!”

Kadın kızına doğru yaklaştığında onu daha net görebildi. Kız, kadın kadar yorgun görünmüyordu. “Hacer,” dedi kadın sinirli bir ses tonuyla. “On dakikaya geldim, sen burada bekle.”

Canan bir anda küçük kız ve kadın için çok kötü hissetti. Annesi ve kendisini hatırlatmıştı.

“Teyze,” diye seslendi, “içeri gelin de size ekmek arası döner vereyim. Hem içerisi sıcak...”

“Yok!” diye bağırdı kadın. “Yok, yok, sağ olasin. Hacer dışarıda beklesin, sağ olasin kızım.”

“Bizden,” diye tekrarladı Canan içeri girmeleri için ısrarcı gözlerle. Teklifini reddetmesinin sebebi korku mu gurur mu emin olamadı ama onu yargılamadığını göstermek istiyordu. İçtenlikle yardım etmek istemişti. Zaten dükkânı kapıyorlardı, iki ya da üç döner bir şey değiştirmezdi, babasının da bir şey demeyeceğini düşündü.

Kadın sessiz kaldı. Seçeneklerini tartıyor gibiydi.

“Anne?” diye seslendi Hacer tekrar.

Kadın büyük bir telaşla kızının elinden tuttu ve restoranın içine sürükledi. “İyi. Ama hızlıca oluversin.”

Canan içerde artmış birkaç parça döneri ocakta hemen ısıttı ve sıcak ekmeklerin arasına yerleştirip dört parça ekmek

arası döner çıkarttı. Hacer, iki ekmeği de büyük bir keyif ve iştahla yedi. Annesi diğer iki ekmeği yemedi ve sonraya saklamak için çantasına koydu.

Canan yemeklerini bitirdiklerinde diğer arta kalan etlerle de küçük birer ekmek arası daha hazırlayıp kadının kolunun altına yerleştirdi. "Sonra acıkırsanız diye," dedi gülümseyerek. "Yemek yerini tutar."

Yemek boyunca çoğunlukla sessiz kalan kadın dönüp kızına, sonra da Canan'a baktı. Derin bir nefes aldı. "Aslında Hacer'i benimle getirmem her yere, görmesini istemem. Anne dediğin çocuğunu korur."

Canan kafası karışmış bir biçimde kaşlarını çatı. "Doğru teyze."

Kadın tereddütlü bir ifadeyle Canan'ı süzdü. Daha sonra ellerini Canan'ın omuzlarına koydu. "Besledin onu, sağ olsun."

Kadın yavaşça baş parmağını Canan'ın alnına götürdü. "Sen bana bu iyiliği yaptın. Gönlün kadar bahtın da açık olsun. Gözlerin de açık olsun." Kadın baş parmağını Canan'ın alnında yavaşça yukarı aşağı sürttü. "Senin bir oğlun olacak. Onun da bahtı, anasının gözleri gibi açık olsun."

Parmaklarını yavaşça çektikten sonra poşet görünümlü çantasına elini attı ve biraz karıştırdıktan sonra avucunu sıkı sıkı kapalı tutarak Canan'ın eline uzandı.

Canan yavaşça elini uzattı. Kadın avucunun içine sert, küçük bir şey bıraktı.

Canan aşağı baktı. Kan kırmızı mücevherlerle kaplı minyatür bir broş.

"Buna sahip çık. Yanından ayırma. Yolun kolay olmayacak ama bu sana yardım eder."

12. BÖLÜM

26 Ağustos 2019

Deniz tüm vücudunu bana çevirerek koltuğa yerleştirdikten sonra heyecanla diyeceği şeyleri dinlemeye hazır bir şekilde beklemeye başladım.

“Şimdi, bilmen gereken çok fazla terim var. Yani bizim için önemli terimler bunlar.”

“Neymiş onlar?”

Deniz dikkatlice elindeki kâğıtta yazanları işaret parmağıyla takip etti. “Senkroniklik, sembolizm, melek sayıları, numeroloji, sayıların manevi anlamları, sayıların kehanet anlamları, sayıların İncil’deki anlamları, Kuran’ın içindeki sayıların tasavvuf incelemesi... Daha çok var ama genelde baktıklarım bunlar.”

Beklediğimden fazla gelen bu bilgi yüklemesi karşısında sertçe yutkundum. Henüz anlatmaya başlamamıştı bile ama bana şimdiden fazla geleceğini hissedebiliyordum. Bunu kendisine belli etmemeye karar verdim.

“Tamam. Sorun yok. Bilmem gerekenleri anlat.”

“Şimdi,” dedi ve derin bir nefes aldı. “Sayıların sadece matematiksel semboller olmadığı fikrini popülerleştiren ilk gruplardan biri Pisagorlular. Taa milattan önce 6. yüzyılda başlamışlar buna. ‘Sayı, formların ve fikirlerin hükümdarı, tanrıların

ve şeytanların sebebidir.' gibi bir sözleri de var. Aslında şu an Pisagor sayesinde sayılara farklı anlamlar getirdiğimiz numeroloji sistemine sahibiz. Ama numeroloji madalyonun sadece bir yüzü diyebilirim. Sayılara tarih, din ve kültürel mitoloji boyunca da özel anlamlar verilmiş. Uzak doğudan kendi batı mirasımıza kadar, sayılar binlerce anlam taşıdı."

"Kitap gibi konuşmaya başladın." dedim hafifçe gülerek.

"O kadar çok okudum ki..." dedi gözlerini devirerek. "Söyle bana, bu zamana kadar kaç kez saate baktığında 11:11 gördün? Ya da herhangi bir yerde 777, 1010, 4444, 999 gibi tekrarlayan sayılar? Sadece düşün. Tekrarlayan sayılar görmek senkroniklik dediğimiz olayın bir biçimi. Yani, İngilizceden böyle çevirdim ben. Carl Jung diye bir psikiyatrist şans ihtimalinden başka bir şeyin daha dahil olduğu iki veya daha fazla olayın anlamlı tesadüfü olarak açıklıyor. Şanstan öte bir durum yani. Senkroniklik bilinçdışı ve eterik âlemlerin dünyasından doğar. Eterik âlem dediğimiz çok farklı bir kavram, dördüncü boyut gibi düşünebilirsin, eğer ilgilenirsen sana ondan daha sonra bahsederim. Her neyse, bu senkronikliği deneyimlediğimiz zaman bilinçsiz zihnimizden ve yüksek benliğimizden işaretler ve mesajlar gönderilir."

"Nasıl yani?" dedim kafam karışmış bir halde.

"Mesela, bu Carl Jung dediğimiz adam yarı erkek yarı balık bir balık sembolünü sürekli görmeye başladığında bir senkroniklik durumu fark etmiş. Önce o balık sembolünü görmüş, daha sonra öğle yemeğinde kendisine balık servis edilmiş, birisi daha sonra balıkla ilgili bir şaka yapmış. Öğleden sonra, hastalarından biri ona bir balık resmi göstermiş. Akşam başka biri ona deniz canavarları ve balıklarla ilgili bir şeyler göstermiş. Ertesi sabah, bir sonraki hastası, balıkla ilgili bir hayalini paylaşmış onunla. Bu demek oluyor ki balıkla ilgili bir durum

var ve kendisine işaret gönderiliyor. Aynı sayıyı tekrar tekrar görüyorsak, bu sayıların bizim için içerdği sembolizmi keşfetmeye çalışmamız lazım. Sürekli gördüğümüz sayılar, semboller ve kelimeler yaşamımız için özen göstermemiz gereken büyük bir önem taşıyor.”

“Ama,” diye sözünü kestim, “ben gördüysem bile böyle şeyler, asla dikkat etmem. Belki de bana da sürekli bir şeyler gösteriliyor ama çok dikkatsizim.”

“Emin ol, sürekli gördüğün bir şey olsaydı fark ederdin. Bir süre sonra sinir bozucu olabilen bir durum çünkü. Devam ediyorum. Tarih boyunca tüm sayılar farklı kültürler için farklı şeyler ifade etmeye başlamış ama genel olarak sayılara hep benzer anlamlar verilmiş.”

Çok bir şey öğrenmeyeceğim diye düşünerek bir nebze içimi rahatlattım.

“Örneğin, dört rakamına bakalım. Yerli Amerikalılar, dört pusula yönü ve dört rüzgâr olduğuna inanıyor. Aynı şekilde, Antik Yunanlılar, dört element olduğuna inanıyor. Hristiyanlıkta dört yaratma sayısı. Mesela haftanın dördüncü gününde Tanrı maddi evreni yarattı gibi. Gördüğün gibi, dört tamamen farklı üç zaman dilimi ve kültürde benzer anlamlara sahip.

Ama tabii not düşeyim. Sayıların genel anlamını bilmek bizim için faydalı olsa da, kişisel anlamını bulmamız lazım. Zaten benim takıldığım nokta da burası. Kişisel anlam çok farklı olabilir. Çünkü senkroniklik, sembolizm ve sayıların anlamı son derece kişisel aslında. Her yerde sayıların geleneksel anlamlarına bakıp kolayca kaçmak ve hayatımıza davet etmek cazip görünüyor ama bunu yapmayın yazıyor. O yüzden sayıların geleneksel anlamlarına bakmayı çok uzun zaman önce bıraktım. Yine de seninle paylaşıyorum tabii.

Her neyse, birkaç rakamın anlamını göstereyim sana. Mi-

tolojinin, dinin, tasavvufun ve ezoterizmin her bir sayı hakkında sahip olduğu genel fikirleri söyleyeceğim zaten. Mesela sıfır, çok önemli. Sıfır, ilkel boşluğu, rahmi ve potansiyel âlemi temsil ediyor. Sıfır, toplam kelimesini sembolize eden bir çemberdir; yaşamdan önce gelen, sonsuz kuvveti. Hiçbir şey, her şey, başlangıç ve son.”

“Tanrı gibi.”

“Tanrı gibi. Zaten çoğu zaman direkt olarak ruh veya Tanrı’nın, dolayısıyla birlik ve bütünlüğün simgesi.

1’e geliyorum. Bu bizim için önemli biliyorsun. İnsanlarda sürekli gördüğüm rakam bu. 1, liderliği, gücü ve güveni sembolize ediyor. 1 rakamı, irade ve hassasiyeti yansıtan düz bir ok gibi. Aynı zamanda bireysellik, kendini keşfetme ve kendini güçlendirme de demek. Çince’de Yang demektir, eril demektir. Hristiyanlarda Baba Tanrı; the Godhead. İbranicede Rab gibi bir anlam taşır, en yüksek, en yüksek benlik. İslam’da Allah’ın birliğini ifade eder; birdir, tektir ve mutlaktır.”

“Peki, bunu senin gördüklerine nasıl yorabiliriz?” diye sordum merakla.

“Açıkçası ben pek yoramadım. Eğer 1, liderliği simgeliyorsa bu demek oluyor ki herkes lider. Bu da imkânsız bir şey. Eğer bir toplulukta herkes liderse, kimse lider değildir. Keşfetme ve bireysellikle alakalı olabilir belki ama yine de bir anlam ifade etmiyor pek.

2’ye geliyorum. 2’yi sadece bir kişide gördüm, o da ilkokulda bir kızda, anlatmıştım sana. 2, dualitenin sayısıdır. Dualite dediğim çiftleme gibi düşün. Aydınlık ve karanlık, iç ve dış, yin ve yang, eril ve dişil, iyi ve kötü, yaşam ve ölüm, zihin ve kalp gibi. Bir yandan 2 ortaklığı simgeliyor, bir yandan da çatışma ve muhalefeti. Ama eğer 2’yi dengelersen, 2 bir dizi uyum anlamına gelir. Ancak dengesiz olursa, 2 çok yıkıcı ola-

bilir. Çince, 2 Yin olan, kadınsı, karasal, uğursuzluk anlamı taşıyor. Hristiyanlarda, Mesih, Tanrı ve insan olarak iki doğaya sahip. İbranicede 2, yaşam gücüdür. Bilgelik ve öz bilinç demek. İslam'da 2 ruh anlamı taşır.”

“Bunu da o kızla pek bağdaştıramıyoruz sanırım.”

“Asla bağdaştıramıyorum. Bu daha çok sayının direkt olarak anlamı. Bir insan üzerine yorumlamaksa zor olanı.” dedi ve iç çekti Deniz. “1 ve 2’den başka sayı görmediğim için diğerlerine çok fazla yüklenmedim açıkçası. Bir de sen. İlk kez 37. Bunun anlamına yeni yeni bakmaya başlamıştım. Seni ilk gördüğümünden beri yani.”

“Neymiş?” dedim heyecanla.

Deniz bu sefer başka bir kâğıda geçti. “Melek sayılarıyla bağlantılı. O yüzden dinle. Bu melek sayılarına inanan insanların savunduğu şey, her zaman hepimizin etrafında melekler var ama meleklerimiz her zaman bizimle yorumlanması ve anlaşılması kolay ve açık şekilde iletişim kurmaz. Çoğu zaman, meleklerin rehberliği, kişinin anlamak için kafa yorması gereken gizemli işaretler ve esrarengiz senkronizasyonlarla karşısına çıkar. Melekler, fiziksel dünyadan daha yüksek titreşimsel bir frekansta var olan bir âlemde yaşayan göksel varlıklardır, onların inancı bu yönde. En yüksek gerçeğimizin, Tanrı’nın göksel habercisi olan melekler, Tanrı’nın yasalarına bağlıdır ve bu sebeple doğrudan izniniz olmadan hayatımızdaki olaylara müdahale edemezler. Bu yüzden gardiyanlarımız, ki onlar da melekler oluyor, rehberliklerini işaretler ve sembolik mesajlarla bize gönderirler.”

Deniz’i dinlerken hafifçe gülümsedim. “Ne güzel bir hikâye bu. Biraz kalbimi ısıttı açıkçası.”

“Hikâye mi değil mi bilmiyoruz,” diye diklendi hemen Deniz. “Çünkü şu ana kadar beni en iyi açıklayan olaylar melekler.”

“Bizim meleklerimizin böyle bir görevi olduğunu Türkiye’de kimsenin bildiğini sanmıyorum.”

“Ona da geleceğim. Her neyse, meleklerimizin rehberlik ve bilgeliklerini göndermelerinin en yaygın ve heyecan verici yollarından biri de bu melek sayılarını kullanmak. Genellikle koruyucu meleklerimiz dikkatimizi çekmek istediğinde bize tekrar tekrar karşımıza çıkacak belirli bir dizi sayı gönderiyor.

37’nin anlamına gelirim eğer, bu yeni başlangıçlar deneyimlemek üzere olduğumun bir işaretiymiş. 37, Tanrı’nın vermiş olduğu potansiyeli yerine getirmek için doğru yolda olduğuma dair koruyucu meleklerimden gelen bir tebrik mesajı gibiymiş.

37 dediğimiz sayı, bu sayıyı oluşturan iki farklı sayının kombinasyonu ile oluşuyor. Bunlar 3 ve 7. Hepsinin anlamı uzun ve karışık, çok detaya inmeyeceğim. Ama genel olarak 3, kişisel titreşim seviyemi yükselttiğimde, arzu ettiğim her şeyi forma sokabileceğimi, 7 manevi gelişmeye, yüksek farkındalığa, aydınlanmaya götüren manevi bir yolda olduğumu gösteriyor. Bu titreşim frekanslarını birleştirdiğimde, büyük güçlerin bana manevi yolda devam etmek ve üstünlük sağlamak için rehberlik ve ilham gönderdiği sonucu çıkıyor. Bu da demek oluyor ki, koruyucu meleklerim bana çalışmalarımı sürdürmem için ilham ve teşvik gönderiyor.”

Deniz kendini meleklerle öyle bir kaptırmıştı ki ne yorum yapacağımı bilemedim. Açıkçası birkaç gündür dediği şeylere inanmaya çok yakındım ama bu kız bana meleklerin ona bir mesaj vermeye çalıştığını iddia ediyordu.

Derdimin ne olduğunu düşündüm. Kız, insanların gözleri içinde sayılar gördüğünü söylediğinde inanmıştım ama şimdi meleklerin bir mesajı olabileceğini iddia ederken inanmamaya mı başlamıştım?

Sadece rakamların ne anlama geldiği ve nasıl açıklandığıyla ilgili beni bilgilendiriyor diye geçirdim içimden kendimi rahatlatmaya çalışarak. Belki de onun yerinde olsam ben de aynı şeyi düşünürdüm. Fazlaca araştırma yapmış ve en mantıklı olarak (ki hâlâ en mantıksızı bence) bu sonuca varmıştı. Onu nasıl suçlayabilirdim?

“Bahar, bana kalırsa araştırmalarımnda doğru yolda ilerliyorum. O kadar uzun süredir bunun üstüne çalışıyor ve bir sona ulaşamıyorum ki, gitgide umudumu kaybetmeye başlamıştım. Daha sonra sen çıktın karşıma. Meleklerimin bana doğru yolda olduğumu gösterdiğine inanıyorum. Aydınlanmama çok az kaldı, hem de çok. O yüzden benim için ne kadar özel olduğunu anlatamam.”

Bir süre duraksadım. Özel olduğumu düşünmeye başlamışken bir anda Deniz’in manevi yolculuğuna yardım eden basit bir figüran mı olmuştum?

Bunun doğru olduğuna inanmak istemedim. Eğer gerçekten bu sayılar bir anlam ifade ediyorsa, 37 sayısının sadece bende olmasının özel bir sebebi olmalıydı.

“Sadece seni teşvik etmek için olduğunu zannetmiyorum.” dedim kibarca. “37’yi sadece bir kere gördün. Melek sayıları anladığım kadarıyla tekrar eden sayılar. Mesela 1, liderlik demiştin. Bence bu hayatında yeni şeyler, farklı şeylerin başlayacağının bir işareti. Mesela 2’yi sadece bir kere gördün. Bir çeşit işbirliği dersek, işbirliği yapman veya başkalarına karşı daha duyarlı olman gerektiğinin falan bir işareti olabilir. Ama bunlar sadece senin için. Bu sayılar o insanları yansıtan şeyler de olabilir. Mesela 1 gördüğün insanlar, ki herkes, belki de değişikliğe ihtiyacı olan insanlardır. Ama bilmiyorum... Saçma mı oldu? Demek istediğim sadece seni yansıtmıyor da olabilir.”

Deniz derin bir iç çekti. “Onu da düşündüm. Sadece bana hitap edecek bir şey olsa meleklerim bana bu sayıları saatlerde gösterebilirdi, sokaklarda, binalarda, telefon sayılarında... Ama yok. İnsanların gözbebeklerinin içinde görmek çok daha ayrı bir şey de olabilir. O yüzden anlamlara çok fazla yüklenmeyi bırakmıştım ama bir yandan da aklımı kurcalıyor.”

“Evet,” dedim derin bir iç çekerek, “eğer öyle bir şey olsa biz de görmez miydik kendimizinkileri? Neden sadece sen? Ve Hilmi amca? Bilmiyorum, belki de sizin ruhani yönünüz biraz daha gelişmiştir. Bu işlerle hiç uğraştın mı?”

“Ruhani şeylerden kastın ne?”

Biraz durup düşündüm. “Bilmiyorum, bu tarz şeylere çok ilgili değilim, pek bir fikrim yok. Ama bazı insanların hisleri doğuştan kuvvetli olabiliyor ya da daha sonradan bunu geliştirmek için bir şeyler yapabiliyorlar. Belki sen de yapmışsındır diye dedim.”

“Anladım. Çakraları açmak, üçüncü gözü açmak gibi şeylerden bahsediyorsun. Hayır, hiç uğraşmadım.”

“Acaba uğraşsan bir şeyler değişir mi?” diye sordum tereddütle. “Yani, bir de bu olayın üstüne gidersen daha farklı şeylere ulaşabilir miyiz acaba?”

Deniz bir süre düşündü. “Uğraşsam bile tek başıma yapamam bunu. Tam olarak ne yapacağımı bilmiyorum, ben de senin kadar bilgili değilim. Birinin beni yönlendirmesi lazım.”

“Birini bulabiliriz.” dedim yine tereddüt içinde. “Mutlaka İzmir’de bu işlerle uğraşan, enerjiden falan anlayan birileri vardır.”

Deniz derin bir iç çekti. “Evet, olabilir. Bunu araştırayım ben. Ama önce şu sayıların benim için ne ifade ettiğini bulmam lazım.”

“Versene bir kâğıtları.” dedim ve Deniz’in elindeki kâğıtları aldım. Melek sayılarıyla ilgili olan kısma biraz göz gezdirdim.

"1 ile ilgili bir şeyler yapmamız gerek bence. 1'i sürekli görüyorsun. Bilmiyorum, asıl nokta 37 olmayabilir. Ama bir yandan da neden insanların gözlerinde görüyorsun bunu, onu da düşünüyorum. Bence bu konuda da bir şeyler yapmalıyız."

"Bu konuda açıkçası çok fazla bir şey yok. Sadece birinin gözlerine 10 saniye kadar kısa bir süre bakmanın yoğun bir bağlantı deneyimi veya rahatsızlık verici bir durum yarattığına dair bir yazı okumuştum. Bir çeşit deney aslında. İtalyanlar araştırmış bu durumu ama 10 dakika için. İnsanlar birbirlerinin gözlerine uzun süre baktıklarında genellikle kişinin vücudundan ve gerçeklikten kopma hisleri de dahil tamamen halüsinasyonlar gördüğünü tespit etmişler."

"Nasıl yani?"

"20 tane gönüllü genç bulmuşlar işte. Bu gençlerden bir kısmından loş ışıklı bir odada otururken birbirlerinin gözlerinin içine duygusuzca bakmaları istenmiş. Bir kısmından da 10 dakika boyunca siyah bir duvara bakmaları istenmiş. Hiçbirinin olaydan haberi yok tabii. Daha sonra katılımcılar deneyim hakkında anket doldurmuş. Raporlara göre, birbirlerine bakan gençlerin gerçeklikle bağlantı kopması, sürtünme hissi, ses ve renk algısında değişiklikler gibi semptomlar ortaya çıktığı görülmüş. Dahası, katılımcıların yüzde 90'ı halüsinasyon yaşadığını söylemiş. Karşıdaki kişinin yüzünde değişiklikler, çarpıtmalar gördüğünü, bazen kişinin yüzünü bir canavara veya hayvana, kendi yüzüne veya bir arkadaşına veya akrabasının yüzüne benzettiği durumları belirtmişler. İnsanlar genellikle 10 dakikalık bir sürede iki ila dört arası halüsinasyon yaşamışlar."

"Peki duvara bakanlar?"

"Duvara bakan insanlarda hafif gerçeklikten kopma dışında bir şey tespit edilmemiş. Halüsinasyon falan yok yani. Ama bu garip bir olay değil, daha önce bu konuda yapılan bir araş-

tırma var zaten. Bulgulara göre, insanlar uzun bir süre boyunca bir nesneye baktığında, mesela duvardaki noktalar, gerçeklikten kopma hissi yaşama eğiliminde oluyorlarmış. En basiti evinde sen de deneyebilirsin. Bir nesneye uzun süre bakarsan gerçekten algin bozulur.”

“Nesne bana da mantıklı geldi. Ama gözlere bakıp halüsinasyon görme olayını nasıl açıklıyorlar?”

“Bu çalışmayı hatırladığım kadarıyla Dr. Giovanni Caputo diye biri yapmıştı. Halüsinasyonların nasıl açıklandığından çok emin değil ama bazı teorileri vardı. *Sensory deprivation* denilen bir olay var. Duyusal mahrumiyet olarak çevirebiliriz. Beyin kendinden geçtikten sonra, başka bir şeye çok odaklandıktan sonra tekrar gerçeğe döndüğünde, zihin bilinçaltı düşünceleri diğer kişinin yüzüne yansıtabilirmiş.”

“Bu senin olayına biraz uyuyor gibi geldi.”

“Açıkçası bana da. Ama birincisi ben loş bir ışıkta insanların gözlerine 10 dakika baktıktan sonra görmüyorum bunları. Direkt biriyle göz göze geldiğim an çok rahat bir şekilde görebiliyorum.”

“Bu da senin çakralarının ya da her neyse, bilmiyorum, açık olmasından kaynaklanıyor olabilir. Yani aslında hiçbir şey ifade etmiyor, sadece halüsinasyon.”

Deniz bu dediğimden biraz rahatsız olmuş gibi yerinde hareketlendi. Sadece kendisinin bana anlattıklarından yorum yapmaya çalışıyordum, bunun için beni suçlayamazdı.

“Dr. David Spiegel adında bir adam daha var, o da senin gibi düşünüyor. Birinin gözlerine baktığımızda çevremizin geri kalanından kopabileceğimizi, bunun normal olduğunu savunmuş. Ama şöyle de bir şey demişti; doğrudan başka bir kişiye bakmanın kişiler arası yoğunlukla da ilgisi olabilir. İçlerinde kendimizi hayal ederek kısmen diğerleriyle ilişki kurabiliriz.

Belki de ben de insanlarla bir şekilde çabucak ilişki kurabiliyorum.”

“İşte bu mantıklı olabilir. Onlar hakkında bir şey görüyorsun belki de ve o sayıların her birinin bir anlamı var. Meleklerin sana yardım ediyor da olabilir. Aslında anlattığın her şey bu şekilde bağdaşıyor olabilir.” dedim heyecanla. Biraz bilimden ve deneylerden bahsettiği için kendimi inanmaya daha yakın bulmuştum.

“Olabilir, evet. İnsanların gözleri içinde değişik şeyler gören bir sürü insan var. Ama benimkinden farklı. Gerçi her birinki farklı, herkes farklı şeyler deneyimlemiş bu konuda. Ben de onlardan biri olabilirim.” Deniz hafifçe gülümseyince rahatladığını hissettim. Ben de ona gülümsedim.

“Evet, neden olmasın?”

“Bu durumda biraz ‘beyin gözüyle görme’ durumu açığa çıkıyor. Ama o konuda çok bir araştırmam yok. Biraz daha işin enerji kısmına girdiği için. Sadece biraz okumuştum.”

“Tamam, ona da senin için ben bakabilirim.”

Dediğim şeye kendim de inanamamıştım. Fakat bu kıza yardım etmeyi bir kez kabul ettiysem oturup dinlemek yerine bir şeyler yapsam iyi olacaktı.

“Çok teşekkürler.” dedi hızlıca ellerini çırparak. “Şimdi, asıl benim merak ettiğim başka bir şey var.”

Kaşlarımı kaldırıp merakla ona baktım.

“Acaba bu sayıları değiştirebilir miyiz? Yani acaba değiştirmek bizim elimizde ama hiç denemedik mi? Daha önce kimseye bu konuda bu kadar açılmadığım için seninle deneyebiliriz belki diye düşündüm.”

“Değiştirmek mi? Nasıl?”

“Belki de bu sayılar bir olaya bağlıdır ve sürekli değişiklik gösterebiliyordur. Mesela, en basiti, iyilik yapmak. Ya da

kötülük yapmak. İnsanların yaptığı iyilikler veya kötülüklere bağlı olabilir mi mesela bunlar?”

Bir süre duraksayıp kafamda tartmaya başladım.

“Sence bir insan hayatında sadece 1 iyilik yapmış olabilir mi? Ya da 1 kötülük.”

“İyilik bana da mantıklı gelmiyor ama kötülük olabilir.”

“Sokakta gördüğün her insanın hayatında sadece 1 kötülük yaptığını sanmıyorum.” Tam cümlemi bitirdikten sonra kafama dank etti. “Ya da benim 25 senelik hayatım boyunca 37 kötülük yapmış olduğumu?”

Deniz büyük bir kahkaha patlattı.

“O yüzden iyilik de olabilir dedim. Belki de küçük iyilikler sayılmıyordur, ne bileyim ben. Denemekten zarar gelmez.”

Dediği şey kafama hiç yatmamıştı. Dakikalardır bana anlattığı şeylerin iyilik veya kötülük sayılarıyla alakası olduğunu hiç sanmıyordum. Bunu nasıl düşünmüştü acaba? Kendisinin bir çeşit dünyayı kötülükten kurtarmak için gönderilen kutsal biri olduğunu mu düşünüyordu?

“Nasıl deneyeceğiz peki?” diye sordum korkarak.

“Senden bir iyilik, bir kötülük yapmanı isteyeceğim.”

“Yok artık.” dedim gülerek. “İyilik tamam da, kötülük falan yapmam ben.”

“Bunu hayat memat meselesi olarak düşün. Çok büyük bir kötülük yaptırmayacağım sana zaten. Kimseye zarar gelmeyecek, söz veriyorum.”

13. BÖLÜM

2 Eylül 2019

Sonunda evlenme teklifi etmişti.

Evlenmişlerdi.

Tek sorunsu; evdeki çocuk Efe'nin çocuğu değildi.

Başka bir şey düşünemiyordu.

"Hayatım?" dedi karısı. "Her şey yolunda mı?"

"Kim bu?" dedi Efe hayatında daha önce hiç görmediği küçük kıza bakarken. Kızının kıyafetlerini giyyordu. "Benim kızım nerede?"

Eşi ona endişeli bir bakış atarken küçük kız da aynı derecede korkmuş görünüyordu.

"O ne demek?" dedi karısı. "İyi misin?"

Sorusuna neden cevap vermiyordu? Neden kaçmaya çalışıyordu? Derin bir nefes aldı ve sakin olmaya çalıştı.

"İyi olacağım," dedi, "bana kızımın nerede olduğunu söyler söylemez."

Karısı kaşlarını çatarken küçük kızın gözleri korkuyla annesine döndü. Annesi, koruyucu elleriyle kızın omzuna dokundu ve kulağına fısıldamak için eğildi.

"İçeri git canım," dedi sessizce, "baban iyi hissetmiyor."

Kız söylediklerini yapmadan önce hiç zaman kaybetmedi. Okul kitaplarını göğsünde tutarak aceleyle koridora doğru

koştı. Kızın odasının kapısının kapandığını duyan Efe eşinin yüzüne baktı. Acıma ve ölçülü bir öfkenin karışımı duygular gördü.

“İlacını almıyorsun.” dedi sertçe. “İnkâr etmeye çalışma, gözlerinden belli.”

Efe elini küçümseyici bir jestle salladı. “Onlara ihtiyacım yok. Aklımı tamamen bulanıklaştırıyor.”

Eşinin yüzündeki öfke biraz daha yumuşadı ve dudaklarını buruşturdu.

“Bunu en son söylediğinde neler olduğunu hatırlıyor musun?”

“Ben...”

Sadece düşüncesi bile yeterliydi. Parça parça görüntüler aklına üşüşürken, kusmadan önce gelen bulantı Efe’yi ele geçirdi. Karısının elleri kanlı bir şekilde çığlık atışı aklına geldi.

Bak, bana ne yaptırdın! diye bağıışı... Bak bana ne yaptırdın!

Üstünde durduğu zeminin altından kaydığını hisseden Efe ne olduğunu anlamadan kendisini eşinin kolları arasında buldu. Sıcak gözyaşları yanaklarından akarken vücudu şiddetle sallanıyordu.

Eşi yavaşça Efe’nin saçlarını okşadı ve kulağına fısıldadı. “Şşş... Gerçek değil hayatım. Yemin ederim gerçek değil.”

Efe sessizce başıyla onayladı. Eşinin onu yatak odasına taşımasına izin verdi ve yavaşça yatağa uzandı. Akıl sağlığını korumak için her gün aldığı ilaçları sakladığı şifonyere doğru yürüdü eşi. Geri geldiğinde büyük bir minnetle yuttu onları.

Kısa bir süre sonra aklı bulanıklaşmaya başladı, kendisini insanların ona herhangi bir şey söyletebileceği veya yaptırabileceği esnek zihinli bir zombi gibi hissediyordu.

Elbette tüm bu olanların yanlış olduğunu biliyordu, iç-

deki kız öz kızları değildi. Kızlarının ölümünden sonra deliren kişinin kendisi değil, eşi olduğunu biliyordu. Daha küçükken onu kaçırdığını ve o küçük kızın onların kızı olduğuna dair beynini yıkadığını biliyordu.

Ama en önemlisi, eğer Efe ilaçlarını almazsa ve onun o yarattığı illüzyonu parçalarsa, küçük kızı öldüreceğini ve en baştan başlayacağını biliyordu.

Tıpkı geçen sefer yaptığı gibi.

Efe sakince gözlerini açtığında bir süre karanlıkta tavanı izledi. Derin derin nefesler alarak nerede olduğunu algılamaya çalıştı.

Kendini biraz daha iyi hissedince yanı başında duran komidin üstündeki telefona uzandı ve mesaj atma bölümünü açtı.

Yine kâbus gördüm. Seninle ilgili. Komik gelecek ama çocuğumuz vardı ve sen o çocukları sürekli öldürüyordun, sonra beni de tepki vermeyeyim diye ilaçla zehirliyordun. Kim kime böyle bir şey yapar ki?

14. BÖLÜM

27 Ağustos 2019

“Ve bir, ve iki, ve üç, ve dört...”

Üç balerin sahnede Mirliton dansının provasını yaparken Orhan Bey’le kostümleri tartışıyorduk. Mavi, sarı ve pembe üzerinden ilerlemeye çalışıyordum. Straplez üst kısmın üzerindeki uzun V şeklinde taşlı işlemeler ve tütünün üzerindeki tüm eteği kaplayan uzun daire... Elimdeki kâğıda gelişigüzel çizim yapıp Orhan Bey’in fikrini alırken prova sonlandı.

“Güzel, tamam. Bunu Handan’a göstereceğim. Zaten onay verirse direkt terziye gider. Geçen seneki oyunda da buna benzer bir tasarım kullanılmıştı. Kimseyi çok zorlamaz.”

“Tamam Orhan Bey. Yılbaşı ağacı için tekrar gelmeme gerek var mı?”

Orhan Bey yanaklarını sıkıntılı bir şekilde şişirip düşünmeye başladı.

“Seni süsleme aşamasında çağırmamı isteyebilirler. Daha o kısma zaman var, şu anlık onun için endişelenmene gerek yok. Şimdi projeksiyonun yansıtacağı görüntüler ayarlanıyor. O biraz sürer.” Elini omzuma koyarak hafifçe sıktı. “İyi gidiyorsun. Bu gidişle seni kadrolu olarak işe alırlar benden söylemesi.”

Gülümseyerek kafamı aşağı eğdim. “Umarım, elimden geleni yapmaya çalışıyorum.”

Orhan Bey yanımdan ayrıldıktan sonra seyirci koltukları üzerinde duran çantamı ve ince ceketimi alarak dışarı çıktım. Hava çoktan kararmıştı. Birkaç gündür gelmediğim için bugün gereğinden fazla durmuştum burada.

Çantama koyduğum araba anahtarını ararken korna sesiyle irkildim. Arabamı park ettiğim otoparkın girişinde tanıdık kırmızı bir araba beni bekliyordu.

“Selam işkolik.”

Gözlerimi kısıp sokak ışıklarından görebildiğim kadarıyla kim olduğunu anlamaya çalıştım.

“Deniz?”

“Bir saattir dışarıda bekliyorum. Ne uzun sürdü.”

Şaşkınlıkla yavaş adımlarla Deniz’in arabasına yaklaştım. “Neden mesaj atmadın geleceğini? Ona göre haber verirdim.”

“Ne bileyim.” dedi omuz silkerek. “Sürprizleri severim.” Hafifçe gülümsedim. “Arabayla mı geldin? Ben de jest olsun diye seni almayı düşünüyordum.”

“Hep arabayla geliyorum işe.” dedim hafif gülerek. “Ama çok nazik bir davranış, teşekkür ederim.”

“Tamam, o zaman beni takip et. Bir yerlere gidelim.”

Elimdeki telefonun ekranından saate baktım. 9’a geliyordu.

“Aslında biraz yorgunum.”

“Bir iki saatten ölmezsin herhalde. Hadi takip et beni. Bir kere de teklif ettiğim bir şeye itiraz etme ya.”

Cevabımı beklemeden camını kapadığında gerçekten de itiraz edemeyeceğimi fark ettim. Omuzlarımı düşürerek arabama gittim ve onu takip etmeye başladım.

Alsancak’ta zar zor otopark bulduktan sonra sokaklar arasında yürümeye başladık. Sokaklar canlıydı, uzun zamandır evden dışarı çıkmadığım için değişik hissetmiştim. Kötü diyemezdim.

“Nasıl geçti günün?” dedi Deniz ellerini çırparak. “Çok mu yoruldu?”

“Eh işte,” dedim omuz silkerek, “daha yoğun günlerim de olmuştu.”

“Sahi, sen tam olarak ne iş yapıyorsun? Hiç konuşmadık bunları.” Sürekli aramıza giren insanlar ve mekânlardan gelen yüksek sesler yüzünden onu duymakta zorlanıyordum.

“Bir yere oturup mu konuşsak?” diye bağırdım gülerek. Deniz hemen kafasıyla onayladı ve etrafına bakmaya başladı.

“Gel şuraya gidelim, güzeldir.” Eliyle birkaç bina ötedeki iki katlı kafeyi gösterince oraya doğru ilerlemeye başladık.

İçerisi çok kalabalıktı, zar zor da olsa küçük bir masa bulup oturduk. Akşam yemeğini de dışarıda halletmenin rahatlığıyla arkama yaslandım.

“Evet, söyle bakalım, ne iş yapıyorsun sen?” dedi Deniz, garson gittikten sonra.

“Ben Devlet Opera ve Balesi’nde sahne dekoru ve kostümü tasarımcısıyım. Daha çok yeniyim, stajyer olarak çalışıyorum bile denebilir.”

“Maaş almıyor musun?”

“Alıyorum ama her işi yapmıyorum veya her işim onaylanmıyor. Daha doğrusu her şeyi yapıyorum ama her dediğim kesin olmuyor. Orhan Bey var, rejisör, genelde o beni eğitiyor. Beraber çalışıyoruz, benim fikirlerimi değerlendiriyor, ekleme ya da çıkarma yapıyor. Yaklaşık bir senedir oradayım.”

“Böyle bir bölüm mü var?” dedi Deniz gülerek. “Yani, bilmediğimden soruyorum, yanlış anlama.”

“Böyle bir bölüm var, evet. Ama ben aslında İzmir Ekonomi’de Görsel İletişim Tasarımı bitirdim. Daha sonra burada çalışmaya başladım işte.”

“Güzel,” dedi Deniz kafasını sallayarak, “mutlu musun peki?”

Başımı onaylar anlamda salladım. “Hayatının daha farklı olması gerektiği düşüncesinden uzaklaşırsan mutlu olursun. Ben de öyle yapıyorum. Daha farklı olabilir miydi? Olabilirdi. Ama umurumda değil, o yüzden mutluyum.”

Deniz kaşlarını kaldırarak sandalyesinde hafifçe geri çekildi. “Felsefi bir yönün de var sanırım?”

Utanarak kafamı aşağı eğdim. “Keşke mutlulukla ilgili tek cümle edilmeyeyle filozof olunsa... İsterdim, yalan yok.” Deniz güldü.

“Ailen nerede?”

“Annemle babam ben lise 1’deyken ayrıldılar. Ben üniversite 2. sınıfa kadar annemle yaşadım, daha sonra kendi evime çıktım. O da İzmir’de yaşıyor. Babam hem İstanbul hem İzmir’de iş yapıyor. Genelde daha çok İstanbul’da ama. Ailemden bir tek Vanilya benimle. Canım kedim, kimsenin yokluğunu aratmıyor.” Telefon ekranımı açarak arka plandaki Vanilya’nın fotoğrafını öptüm. Deniz güldü.

“Sen neden İstanbul’a gitmedin? Senin işin için de İstanbul daha akıllıca olmaz mı?”

“Hep düşünüyordum bunu, hâlâ da düşünüyorum ara ara. Ama İzmir çok farklı, bırakıp oraya gidebilir miyim emin değilim. Belki ilerde.” Deniz kafasıyla yavaşça onayladı.

“Sen neler yapıyorsun? Okul işlerin nasıl? Biraz bahsetmiştin ilk gün ama detaylı bilmiyorum.” dedim ona doğru biraz yaklaşarak.

“Ben 9 Eylül’de İktisat okuyorum. Okula çok gidiyorum denemez.” Mahcup bir şekilde gülümsedi. “Özellikle son zamanlarda şu sayılarla kafayı bozduğum için, bir de iktisattaki sayılarla boğuşamadım açıkçası. Annem ve babam burada ama

hiçbir zaman çok yakın olamadık. Beni daha çok anneannem büyüttü. Annem arada bir gelebilirse okul çıkışlarıma gelirdi ben küçükken, o kadar. İkisi de çok yoğun çalışıyor. Ne beni büyötmeye ne de büyöttükten sonra ilgilenmeye vakitleri oldu.”

“İlgilenmek olarak bakma bu duruma.” dedim moral vermeye çalışarak. “Kendi ayakların üstünde durabiliyorsun, onlara ihtiyacın olmadığını farkındalar da o yüzden.”

“Belki şu an yok ama ihtiyacım olduğı zamanlar da oldu.” dedi yarım ağız gülümseyerek. “Kendi evimi bile buraya tek başıma taşıdım. Birkaç arkadaşım yardım etti tabii, sağ olsunlar. Ama ailem işlerden vakit bulup da bir yardım eli uzatamadı.”

Ben cevap veremedenden garson içeceklerimizi getirdi.

Yemek gelene kadar ve yemekten sonra da sohbet etmeye devam ettik. Deniz’le vakit geçirdikçe ve tanımaya başladıkça keyifli bir karakteri olduğunu fark ettim. Benim aksime hayat dolu, neşeli ve biraz da deli bir yanı vardı. Bir olay anlatırken olayın içine derinlemesine giriyor ve tepkileriyle o günü resmen tekrar yaşıyordu. Bu özelliğı hoşuma gitmişti.

Hep yaşlı bir ruha sahip olduğumu düşünürdüm, Deniz beni genç tutuyor gibi hissettim.

Birkaç bardak içki içtikten sonra Deniz üst kata bakmayı teklif etti. Eğlenceli bir şeyler yapmak istiyor gibi bir hali vardı. Hayır diyemedim.

Üst katta daha farklı bir hava vardı. Genelde ayakta oyun oynayan veya tuvalet sırası bekleyen insanlarla doluydu her yer.

Küçük bir kalabalık dart oynayan bir grubun etrafında toplanmıştı. Deniz’le birlikte arkalardan onları seyretmeye çalıştık.

“Oynamak ister misin?” dedi kulağıma bağırarak. Gözlerimi devirerek kafamı olumsuz anlamda salladım.

“Hayatımda sadece bir kez denedim ve inan bana stratejisini anlamadığım hiçbir oyunu oynayıp kendimi rezil edemem.”

“Hadi Bahar ya! Biraz şu çocukları izle, nasıl attıklarını öğrendikten sonra bir el deneriz en azından.”

Kalabalık arasından oynayan çocukları izlemeye çalıştım. O kadar bağıra çağıra ve eğlenerek oynuyorlardı ki herkes tezahürat yapmaya başlamıştı. Kendimi atış taktiklerini anlamak adına onların bilek hareketlerine kaptırmışken çocuklardan biri benim yanımda durduğum masanın üzerinde cüzdanını koydu ve oyuna devam etti.

Birkaç saniye sonra Deniz’in beni dürttüğünü hissettim. Kafamı ona çevirdim.

“Süper bir fırsat bulduk şu an.”

“Ne için?”

Kaşlarıyla çaktırmadan bana cüzdanı gösterdi.

“Eee?”

“Kötülük yaparsan sayın artacak mı diye bakacağım.”

Gözlerimi fal taşı gibi açıp Deniz’e bakmaya başladım.

“Ne? Ne var? Yemin ederim sana, geri vereceğiz cüzdanı. Sadece birkaç saniyeliğine al ve gözlerine bakmama izin ver. Daha sonra kimse görmeden hemen yerine koyarız.”

“Asla yapamam.”

Deniz yavaşça kolumu cimcikledi. Hemen eline vurdum.

“Saçmalama Deniz! Burada kaç tane insan var, biri bile beni görürse ne olur biliyor musun?”

“Kimse görmeyecek, ben sana yardım edeceğim. Ya bak cüzdanı hemen alacaksın, arkanda tutacaksın, hemen gözlerine bakacağım ve yerine koyacaksın. Kimse görmez bile.”

Olumsuz anlamda tekrar kafamı salladım. “Hayatta olmaz.”

“Bahar, sana git gerçekten hırsızlık yap demiyorum. Bana yardımcı olacağına söz vermiştin.” dedi kaşlarını kaldırarak.

“Hayatımda gerçekten bir kez olsun yalnız olmadığımı hissettim sayende. Sen benden böyle bir şey istesen yapardım, sadece elime bir cüzdan alıp yerine geri koyardım. Benim için ve belki de senin için de çok büyük bir sırrı çözmeye çalışıyoruz. Lütfen hayır deme. Bir kere yapacaksın ve bitecek hemen.”

Derin bir şekilde iç çekerek endişeli gözlerle Deniz’e baktım. O kadar güven verici ve kendinden emin duruyordu ki başıma bir iş gelmeyeceğine bir şekilde inanmıştım.

Belki de biraz da alkolün verdiği özgüvenle yavaşça elimi cüzdana doğru götürmeye başladım. Deniz de benim yanımda duran kızların önüne geçerek görüş açılarını kapamaya çalıştı.

Kalbim ağzımda atarken göğsümün üstünde neredeyse canımı yakacak bir sıcaklık hissediyordum. Heyecan ve gerginlik canımı yakacak boyuta gelmişti.

Gözümü cüzdanın sahibinin üzerinden bir saniye ayırmazken sonunda orta parmağımın cüzdana değdiğini hissettim.

Diğer parmaklarımla cüzdanı tamamen kavramak üzereyken çocuk dart tahtası üzerinden okları aldı ve bir anda yüzünü bana doğru döndü.

Elim cüzdanın üstünde kalakalmışken, panik ve heyecanla cüzdanı hızlıca çekerek merdivenlere doğru hızlı hızlı yürümeye başladım. Kalbimin sesi kulak zarımı patlatacak derecedeyken içimden beni görmemiş olmaması adına dualar ediyordum.

“Hop, hop, hop!”

Sesi duyar duymaz bana seslenildiğini anladım. Lütfen Deniz bir şeyler yapsın, lütfen Deniz bir şeyler yapsın...

Merdivenlerin tam ucundayken bileğimde bir acı hissettim ve sertçe diğer yöne çevrildim. Utancımdan çocuğun yüzüne bakamayacak durumdaydım.

“Ne yapıyorsun sen? Ver şunu çabuk.”

Sinirli ama bir o kadar da şaşkın ses tonu yüzüme tokat gibi çarparken kıpkırmızı kesildiğime emindim.

Hemen cüzdanı ona uzatırken korkudan elimin titrediğini fark ettim. "Yemin ederim, mantıklı bir açıklaması var."

Açıklama yapmak için deliriyordum resmen ama yapacağım açıklamaya kim inanırdı ki? İşte şimdi bittim dedim içimden.

Çocuk cüzdanı elimden hızlıca çektikten sonra içindeki paraları saymaya başladı. Utanç içinde etrafıma bakarken üst kattaki herkesin durmuş bizi izlediğini fark ettim. Ağlayarak aşağı inmemek için kendimi zor tutarken Deniz koşarak yanıma geldi.

Bir elini yavaşça çocuğun omzuna koydu. "Kusura bakma, ne olur. Benim suçum. Ben yaptırdım ona. Ama geri koyacaktık zaten, yemin ederim. Bir şey deniyorduk."

"Cüzdanımla ne deneyebilirsiniz siz ya?" diye sesini yükseltti bize doğru. Utançtan kafamı aşağı eğdim ve bu işi Deniz'in halletmesini bekledim.

"Ne desen haklısın ama bak sana yemin ederim, gerçekten geri koyacaktık."

"Ne diye alıyorsunuz, ne diye koyuyorsunuz? Ne çeşit bir ruh hastasısınız siz?"

Çocuğun arkadaşları yanıma doğru gelirken Deniz'i kolumdan dürttüm.

"Gerçekten haklısın ama bir çeşit deney için lazımdı bu. Yani bir kötülük yapması gerekiyordu, o yüzden..."

"Deniz!" dedim yalvarır bir ses tonuyla. Hemen buradan gitmek istiyordum.

"Buraya biz 250 lira hesap ödedik, paraya falan ihtiyacımız yok. Bir şey için gerekiyordu, kızmakta haklısın ama gerçekten bırakacaktık."

“Nasıl bir varoşluk bu? Bu mekân kimleri içeri almaya başladı? Şikâyet edeceğim sizi.” dedi çocuğun arkadaşlarından biri.

“Gerçekten açıklaması var, gel aşağı konuşalım.” dedi Deniz cüzdanının sahibine. “İki dakikanı almaz. Kız burada duramıyor utancından benim yüzümden. Aşağıda konuşalım. Sonra istersen şikâyet et.”

Çocuk Deniz’e değil de bana düşünceli gözlerle bakarken baştan aşağı yargılar bakışlarla süzdü.

“Ne dinlemesi abi, gel söyleyelim şuraya, atsınlar bunları.” Arkadaşı çocuğu çekiştirirken çocuk Deniz’e döndü.

“İnelim aşağı.”

“Hah, süper. Hadi gel.”

Çocuk arkadaşlarının beklemesini söyledikten sonra hızlı adımlarla aşağı indik. En önden koşturarak kendimi dışarı attım ve sokak boyunca sakın bir yer bulana kadar ilerlemeye başladım. İçerdeki tek bir kişinin bile beni görmesini istemiyordum. Halledecekse Deniz halletsin mantığında arkama bile bakmadan kendime bir yer aradım ve bir duvar kenarı bulduktan sonra üstüne oturdum. Başımı ellerimin arasına almıştım ki Deniz ve çocuk da koşturarak yanıma geldiler.

“Ne kadar uzağa gittin, beklesene.” dedi Deniz sanki her şey normalmiş gibi. Kafamı bile kaldırmadım, Deniz’in kendi aptal işlerini kendi aptal yöntemleriyle halletmesini bekledim.

“Yalan olduğunu düşüneceksin, inanmayacaksın, bahane sanacaksın. O kadar iyi anlıyorum ve biliyorum ki bu durumu. Çünkü empati kurabiliyorum. Olay şu ki...” Deniz aynı bana anlatırken konuya nasıl gireceğini bilemez bir şekilde sustu. “Sosyoloji dersim için bir araştırma yapmam gerekiyordu ve küçük bir deney yaptık. İnsanların böyle bir durum karşısında nasıl tepki vereceklerini izleyip üstüne tez tarzı bir şey yazıyo-

rum. Sadece cüzdan alma durumu değil, daha birçok şey dedim insanlar üzerinde.”

Çocuktan hiçbir ses duyulmadığını fark ettiğimde daha çok utandım. Yanaklarım alev almak üzereydi.

“Hakikaten Bahar’ı çok zor ikna ettim bunu yapması için. Normalde benim tezim. Çok saçma farkındayım ama yüzde yüz açıklama bu.”

Kafamı hâlâ kaldırmadığım için ne çocuğun suratını ne de Deniz’in tepkilerini görebiliyordum. Çocuğun ağzından çıkacak kötü sözleri büyük bir sabır ve dikkatle bekliyordum.

“Zaten bize bir baksana. Cüzdan çalacak halimiz var mı? Aklımızda bile yoktu, sen cüzdanı oraya koyunca Bahar’ı dürttüm ve alması için ikna etmeye çalıştım. Büyük ihtimal beni öldürecek ve bir daha benimle görüşmeyecek bugünden sonra.”

Son cümlesinden sonra yavaşça kafamı kaldırıp Deniz’e baktım. Endişeli gözlerle bana bakıyordu.

“Bu ne şimdi?” Çocuk sonunda cevap verdiğinde ikimiz de kafamızı çevirip ona baktık. “Ne tezi bu? Hırsızlık yaparsak sonucunda neler olur tezi mi?”

“Hayır, dedim ya. Kötü davranışsal etkileşim sonrası bireylerin tutumu.”

Deniz bildiği tüm kelimeleri ardı ardına anlamsızca birleştiriyor gibi geliyordu kulağa. Ama maalesef gerçek nedenimizden daha mantıklıydı.

“Benim üstümde deneyebileceğinizi kim söyledi?”

“Özür dileriz, haklısın. Tamamen haklısın.” Deniz biraz duraksadı. “Sana yarın kahve ısmarlasak? Özür mahiyetinde. Lütfen kabul et.” Çocuk önce bana sonra Deniz’e baktı. “Lütfen. İyi insanlar olduğumuzu göreceksin.”

“Yok, gerek yok. Tamam, sorun değil.”

“Lütfen.” diye ısrar etti Deniz. “Kendimi çok kötü hissediyorum. Bizi tanıdıkça öyle insanlar olmadığımızı göreceksin.”

Çocuğun sorun olmadığını söylemesine rağmen neden hâlâ görüşmek istiyordu anlamamıştım. Çocuğu mu beğenmişti acaba?

“Tamam, öyle olmadığınızı biliyorum. Sorun yok.”

Çocuğun ses tonu o kadar soğuk geliyordu ki Deniz’in çoktan pes etmiş olması gerekirdi. Ama hayır...

“O zaman sana şimdi bir içecek ısmarlayayım?”

“Çok ısrar ediyor.” dedim çaresizce en sonunda. “Kendisini iyi hissetsin.”

Çocuk bana düşünceli gözlerle bakarken Deniz hızlı hızlı kafasını salladı.

“Tamam.” dedi çocuk en sonunda. “Yarın beraber bir kahve içeriz o zaman.”

“Süper.” diye bağırdı Deniz. “Bu arada Deniz ben.” Elini Efe’ye uzattı.

“Efe.”

“Çok memnun oldum Efe. Bu da Bahar.”

“Memnun oldum.” dedim elimi uzatırken. “Tekrar özür dilerim.”

“Sorun yok. Memnun oldum.” dedi gülümseyerek. Ellerimiz bir süre ayrılmadı.

15. BÖLÜM

28 Ağustos 2019

Akşam saatlerinde ben, Deniz ve Efe salaş bir kahvecinin balkon kısmında otururken ortamın garipliğine alışmam hatırı sayılır bir süre aldı. Maalesef Deniz dışında kimse konuşmuyordu, o da heyecanla başına gelen bir şeyleri anlatıp duruyordu.

“Daha sonra sınıftan çıkarken tekrar karşılaştık hocayla. Sen benim dersimin öğrencisi olduğuna emin misin diye sorduğunda resmen cevap veremedim. Çünkü öğrenci kimliğimi sorsa arkadaşımın kimliği yanımdaydı. Allah’tan sormadı da veremedim. Ama çok korkmuştum.”

“Hangi dersti bu?” diye sordu Efe, Deniz’e.

“Ekonomi.”

Efe bir süre düşündü. “Sosyoloji bölümündekiler ekonomi dersi alıyor mu ya?”

Deniz cevap vermeden önce gülümsedi. “Evet. Seçmeli olarak almıştım.”

Deniz maalesef dün söylediği yalanı unutarak feci bir pot kırmıştı. Sosyoloji bölümüyle alakasız olduğunu belli eden bin bir türlü hikâyenin ardından Efe bir şeyleri anlamaya başlamıştı.

“Evet...” dedi masaya doğru yaklaşarak. “Söyleyin bakalım. Dünkü cüzdan olayının gerçek hikâyesi neydi?”

Deniz’le göz göze geldiğimizde yüzümüzdeki çaresizliği ikimiz de hissedebilir durumdaydık. Sadece biz değil, balkondaki herkes farkında gibi hissediyordum.

“Gerçekten bir tür deney için yaptık. Yemin ederim ki.” diye ısrar etti Deniz. “Sen neden inanmıyorsun?”

“Anlattığın şeyler zaten mantıklı gelmiyor, dün de pek inanmamıştım. Geçti gitti zaten, söyleyin de kurtulun.”

Deniz yardım ister gibi yüzüme baktığında omuz silktim. Bu hikâyeye inanmayan bir çocuk gerçek hikâyeyi duyduğunda kim bilir ne düşünecekti.

Deniz “Emin misin?” diye sorduğunda anlatacağını fark ettim. Yapıp yapmaması konusunda ondan daha kararsızdım. Oysa söylemeye daha yatkındı.

“Aman, nasıl olsa seni bir daha nerede göreceğim.” dedi Deniz sesli bir biçimde. Arkama yaslandım ve olacıklara kendimi hazırlamaya çalıştım. “Ben... Yani şöyle ki... insanlara baktığımda bir şeyler hissediyorum.”

Efe’den bir süre cevap gelmedi. Devam etmesini bekliyor gibiydi.

“Nasıl şeyler?”

Deniz derin bir nefes verdi.

“Bir nevi sayı görüyorum insanlarda. Bahar’la beraber bu sayıların anlamlarını çözmeye çalışıyorduk. Gerçekten Bahar’ı çok zor ikna ettim bunu yapması için. Bu sayıların iyilik veya kötülük oranıyla ilgisi olup olmadığını merak ediyordum. Sadece cüzdanı alacaktı, ben de sayıyı kontrol edecektim. Sonra geri koyacaktı yerine.”

Çocuğun ağzından çıkacak kötü sözleri büyük bir sabır ve dikkatle bekliyordum. Deniz ise bana dönüp devam etti.

“Bana yardım eden ve inanan birini buldum hayatımda ilk defa. Ama aptal fikrim yüzünden onun da başını derde soktum.”

Deniz'le bir süre hiç konuşmadan gözlerimizin içine baktık. Cüzdanını çaldığımız çocuğa değil de bana daha mahcup görünüyordu.

"Ne gibi bir şey hissediyorsun mesela?"

Beklediğimiz bir anda çocuktan beklediğimiz bir soru gelince ikimiz de gözlerimizi ona çevirdik. Kaşlarını kaldırmış bize meraklı gözlerle bakıyordu. Cevap vermesi için Deniz'e baktım.

"İnsanların gözlerinde..." dedi çocuğa biraz yaklaşıp, "Tam ortasında. Sayı görüyorum."

Çocuğun gözlerinin içine bakmaya çalıştığını anladığımda Deniz'in suratına baktım. Tepkisinde bir değişim olmadığına göre yine 1 görmüştü.

"Ciddi mi bu?" dedi çocuk bana bakarak. Şaşkınlık içinde bir an duraksadıktan sonra kafamı hızlıca salladım.

"Benim için de inanması zor oldu. Daha sonra bir şekilde kanıtladı bana." Sesim o kadar kısık çıkıyordu ki ben bile kendimi duymakta zorlanmıştım.

"Nasıl kanıtladı? Bende kaç görüyorsun?"

Çocuğun tüm bunlara bir anda inanması beni şoka uğratmıştı. Ben inanmadan önce evde saatlerce araştırma yapmış ve beni huzurevine götürmesine dahi izin vermiştim. Çocuksa daha dün cüzdanını çalmaya yeltenen iki kızın söylediği bu akıl almaz fikir hakkında merakla sorular soruyordu.

"Kanıt işi biraz uzun ve detay." dedi Deniz bana bakarak. "Ama sana daha sonra anlatabilirim. Senin sayına gelince, sende 1 görüyorum."

Doğru tahmin ettiğim için kafamı salladım. Çocuk birkaç saniye cevap vermeden Deniz'e baktı, daha sonra gözlerini bana çevirdi.

"Sende kaç?"

Yarım ağız gülümseyerek yere baktım. “37.” dedim bur-
numu çekerek.

“Ne demek peki bunlar?” diye sordu. 37 sayısına tepki
vermemiştii çünkü genelde herkeste 1 olduğundan daha haberi
yoktu.

“İşte, biz de onu çözmeye çalışıyoruz.”

“Nasıl çözmeye çalışıyorsunuz? Ne kadar süredir uğraşı-
yorsunuz?”

“Biz Bahar’la yeni tanıştık.” dedi Deniz bana gülümseye-
rek. “Ben bu olayla tek başıma savaşıyordum uzun süredir. Kü-
çüklüğümünden beri görüyorum, herkes benim gibi görüyor sanı-
yordum. Ta ki büyüyene kadar. Daha sonra kime anlattıysam
bana inanmadı ve bunu bir şekil fal sandılar. Ama ben kafayı
bozmuş durumdaydım tabii. Bu arada sana bunları anlattığı-
ma da bakma, herkese anlatmıyorum. Sadece sana şu an duru-
mu açıklamak zorundaydım. Kulağa nasıl geldiğini biliyorum
ama...”

“Hayır, hayır, ilgimi çekti.” dedi çocuk kollarını göğsünde
birleştirirken. Beyaz tişörtü üzerinden belli olan kol kaslarının
dikkatimi dağıtmasına izin vermedim.

“Her neyse, ben uzun yıllardır araştırıyorum benim gibi
insanlar var mı, böyle bir olay var mı diye. Maalesef çok bir şey
bulamadım. Tek sorun şu ki, ben bu zamana kadar herkeste 1
görüyordum. Ama o farklı.” Deniz kaşlarıyla beni gösterdiğin-
de çocuk dikkatle bana baktı. “Onda 37 var.”

Dudaklarımı büzüp gözlerimi kaçırdım. Ne diyeceğimi
veya ne tepki vereceğimi bilemiyordum ve utanmıştım.

“Bir tek onda mı 37 var?”

Deniz kafasını salladı. “Başka hiç kimsede başka bir sayı
görmedim. Bir tek ilkokulda bir kızda 2 gördüğümü hatırlıyo-
rum, o kadar. Kendisi benim karşı komşum. Onu ilk gördü-

ğümden beri şaşkınlıkla izliyorum. Sonunda kendisiyle konuşma cesareti gösterdim ve bana yardım etmesi için ikna ettim. Bahar'ın benim için çok özel olduğunu düşünüyorum."

"Teşekkür ederim." dedim hafifçe gülerek.

"Şimdi doğru mu anladım," dedi çocuk ellerini iki yana açarak, "sen insanların gözlerinde sayılar görüyorsun ama bu zamana kadar hep 1 gördün. Bir tek Bahar'da 37 gördün ve onu yanına aldın. Bu sayıların kötülükle alakası var mı diye düşünüp cüzdanımı çaldırdın. Bu da demek oluyor ki sen bu kızın hayattaki en büyük kötülükleri yapmış olmasından şüpheleniyorsun."

Gözlerimi fal taşı gibi açıp hızlıca onaylar biçimde salladım. "Ben de aynısını dedim. Bir insanın hayatında sadece 1 kez kötülük veya 1 kez iyilik yapması imkânsız. Benim hele 37 kötülük yapmam çok daha zor bir ihtimal, cüzdanı ellerken bile bayılmak üzereydim."

"Aklıma gelen her fırsatı değerlendirmek ve denemek istedim. Mantıksız olduğunun ben de farkındayım ama inanın aklıma başka bir şey gelmiyor."

Bir süre sessizlik oldu.

"Özür dilerim." dedim çocuğa bakarak. "Gerçekten hiç böyle bir şey yapmak istememiştim. Zaten dediğimiz gibi, sana geri verecektik. Bu açıklama yaptığımız şeyi mantıklı ve doğru kılmıyor ama işte, durum bu."

"Sorun yok." dedi kaşlarını çatarak. "Ama sanırım ben size yardım edebilirim."

"Nasıl?" dedi Deniz hızlıca. "Nasıl yani?"

"Annem biraz böyle şeylere ilgili. Daha doğrusu çok uğraşıyordu benim küçüklüğümden beri. Birkaç şey duydum ondan."

"Nerede annen?" diye sordu Deniz.

"O da burada. Evi biraz uzak ama istediğimiz şeyleri sorup

öğrenebilirim veya kendi bildiğim birkaç şeyi size önerebilirim. Ben hiç denemedim tabii ama o da bazı şeyleri hissedebiliyordu, hissedebilmek için çalışıyordu da.”

“Ne gibi şeylere?”

“Çakralarını açıyordu, başka bir gözle görmeye çalışıyordu her şeyi. Reiki’ye falan da merak salmıştı. Enerji ve hislerle birçok şeyi çözebiliyordu. Bir yerim rahatsızlandığında hep anem iyileştirirdi beni garip bir şekilde.” Çocuk gülünce ben de güldüm. Göz göze geldik.

“Harika,” dedi Deniz bana bakarak, “tam da bu konudan konuşmuştuk. Bu olayları ben de araştırdım ama çok da bilgim olmadığını söylemiştim. Belki bunlara yoğunlaşırsam bir şeye ulaşabiliriz.”

“Bu zamana kadar nasıl uğraşmadın bunlarla ona şaşırdım ben.” dedi çocuk gülererek. “Akla ilk gelecek şeyler bence.”

“Araştırdım ama sayıların anlamlarına daha çok takılı kalmıştım. Bu sefer farklı bir yönde ilerleyebileceğim sanırım.”

Deniz birkaç saniye duraksadıktan sonra yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Parmaklarını göğsünün üstünde kenetledi ve bir bana bir de çocuğa baktı.

“İlk defa yalnız hissetmiyorum. Bunun bir işaret olduğunu biliyorum, çok teşekkür ederim.”

Deniz büyük bir hızla hamle yaparak oturduğu yerden kalkıp bana sarıldı. Şaşkınlıkla ben de ona sarıldım.

Ertesi gün hep beraber benim evimdeydik. Mutfağımın olduğu kısımdaki dikdörtgen masa etrafında otururken bir hafta içinde ne gibi şeylerin içine karıştığımı sorguluyordum. Deniz, onun evinde toplanabileceğimizi söylemişti ama Vanilya’yı evde

tek bırakmak istemediğim için bana gelmelerini rica etmiştim. Çay demlemiş yanına da küçük damla çikolatalı kurabiye koymuştum ama masada onlardan ziyade Deniz'in kâğıt tomarları ilgi görüyordu.

Deniz bir süre bana anlattığı sayılarla alakalı araştırmalarını Efe'ye aktardı. Efe benim kadar detay içeren soru sormamıştı ama kolay anlıyor gibiydi. Doğruya doğru, dün gece bu olayın ilgisini çektiğini söylediğinde bizi bir çeşit teste mi tabi tutuyor acaba diye düşünmüştüm ama bugün buraya gelmesi ikimizi de şaşırtmıştı.

“Sen ne konuda araştırma yapmamız gerektiğini düşünüyorsun?” diye sordu Deniz anlattıkları bittikten sonra.

Efe önündeki kâğıtlara bakarken derin bir nefes verdi.

“Sen bana ilk söylediğinde aklıma zihin gözü olayı geldi. Buraya gelmeden önce annemle de biraz konuştum. Zihin gözüyle görmek denilen bir şey var.”

“Aaa, biliyorum.” dedi Deniz heyecanla. “Ama o daha çok hayal etmekle alakalı değil mi?”

“Öyle.” dedi Efe kafasını sallayarak. “Belki çok güçlü bir hayal etme gücüne sahiptir. Öyle bir derecede ki, sayıları fazla gerçekçi görüyorsunuzdur.”

Deniz'in yüzü düşünce neye bozulduğunu az çok tahmin ettim.

“Hayal gördüğünü sanmıyorum.” dedim araya girerek. “Gerçek sayılar gördüğünü düşünüyorum ben. Beni bir adama götürdü. Huzurevinde yaşayan bir adam. Deniz gibi olan tek insan bildiğimiz kadarıyla. Deniz bir zamanlar internetten araştırıp bulmuş bu adamı ve sadece bir kez görüşmeye gitmiş. Beni de geçen gün adamın yanına götürdü, adam beni görür görmez 37 dedi.”

Efe şaşkınlıkla yüzüme baktı.

“Senin gibi birini daha bulmuşsun işte.” dedi gözlerini Deniz’e çevirerek. Deniz durumu bir kez de ona açıkladı.

“O zaman çakralarla bağlantı kurabiliriz belki. Ama tam da hatırlamıyorum.”

Yan tarafta duran bilgisayarımı önüme koydum. “İstersen sen hatırladığın kadarını anlat, ben de buradan takip edeyim.”

Efe kafasıyla onaylayarak kaşlarını çattı ve hatırlamaya çalıştı.

“Çakra dediğimiz şey vücutta bulunan enerji merkezleri gibi bir şey. Bedenimizin etrafında da bir aura olduğuna inanıyorlar, bu enerji merkezleri de bu aurayla bağlantılı. Eğer tüm çakralar dengeli ve sağlıklı çalışıyorsa auran da iyi oluyor. 7 tane çakra olduğuna inanılıyor.”

İnternette birkaç siteyi ayrı sekmelerde açarken kafamı kaldırdım.

“Bu çakralar tam ne işe yarıyor peki?”

“İşte ondan çok emin değilim.” dedi gülerek. İlk bulduğum sitedeki yazıyı sesli bir biçimde okumaya başladım.

“Bu enerji kanalları ruh ve beden arasındaki enerji akışı ile madde ve madde ötesi yaşam arasındaki iletişime aracılık ederler. Tüm bedenimizi kaplayan manyetik alanımız aura ile bağlantılıdır.”

“Madde ötesi yaşamdan bir işaret olabilir mi sizce?” diye sordu Deniz.

“Neden olmasın?” dedi Efe omuz silktikten sonra.

“Birinci çakra; kök çakra.” dedim okurken. Efe eliyle pantolon ağının olduğu kısmı işaret etti.

“Burada.”

“İkinci çakra; sakral çakra.” Efe eliyle göbek deliğinin iki parmak altını gösterdi.

“Üçüncü çakra; solar plexus.” Efe eliyle göbek deliği ile göğüs kafesi arasında bir yeri gösterdi.

“Dördüncü çakra; kalp çakrası.” Efe göğsünün tam ortasını gösterdi.

“Beşinci çakra; boğaz çakrası.” Efe boğazının üstünde köprücük kemiğiyle gırtlak arasını gösterdi.

“Altıncı çakra; üçüncü göz çakrası.” Efe iki gözünün arasında kalan kaşlarının ortasını gösterdi. “Sanırım bu seninle daha ilgili.” diye ekledim. Deniz çoktan not almaya başlamıştı bile.

“Son olarak yedinci çakra; tepe çakrası.” Efe başının tepesini gösterdi.

“Bütün çakralar bu 7. çakrayla iletişimdeler. Duyular üstü bir durumu var. Bilinçaltına da hâkimiyet kuruyor herhalde.” dedi Efe.

“Peki,” dedim duraksayarak, “tüm çakralar açılırsa tam olarak ne olur?”

“Ondan çok emin değilim. Annem bana üniversite sınav senesi stresten uzaklaşmam, ruh sağlığımın düzelmesi, huzurlu olmam için falan yaptırmaya çalışıyordu. Oturup da onunla uğraşamadım ama tamamen açılırsa neler olur bilmiyorum.”

“Ben buldum galiba.” dedi Deniz elindeki telefonla beraber. “Bir bütün olarak tüm bedende hissedilen ritmik kalp atışları, şeffaf bir yapıya bürünme hissi, kendini bir anda farklı yerlerde hissetme, bedenin çok hafiflediğini ve uçabildiğini hissetme, yürürken atılan adımların hafiflediği ve adeta havada yürüyormuş hissi...”

“Bunun çakra muhabbeti olduğuna emin misin?”

Deniz ve ben aynı anda Efe’ye göz devirdik. Deniz okumaya devam etti.

“Başkalarının düşüncelerini anlama, ne düşündüklerini bilme, olacak olayları önceden hissetme ve görme.”

Bir süre hepimiz sessizlik içinde düşündük.

“Sende herhangi biri var mı?” diye sordu Efe. Deniz hızlı hızlı bacağını sallarken baş parmağının tırnağını ısırmaya başladı.

“Bana kalırsa hepsi. Özellikle kendini hafif hissetme bana hiç uzak bir kavram değil. Geleceği görme ve düşünce okuma gibi bir şey hiç yaşamadım tabii. O biraz daha ilerisi gibi geldi bana.”

İnternette tüm çakralar açık olduğunda ne gibi belirtiler görebiliriz şeklinde arama yapmaya başladım. Sitelerden birinde ilgimi çeken bir yöntem gördüm. Merakla biraz göz gezdirdim.

“Burada anlayabilmek için bir yöntem var. Sarkaç kullanarak çakraların açık olduğu anlaşılabilir mi?”

“Sarkaç ne?” diye sordu Deniz. Onu da internete yazıp aratmak zorunda kaldım.

Karşıma ucu sivri uzun kristal kolye fotoğrafları çıkmaya başladı. Ağırlık merkezinin biraz üstünde bir noktadan sarkıtılan ve denge konumundan ayırıp bırakılınca sallanan bir cisim isteniyordu kısaca. Kristal kolyeler de buna uyum sağlayabilecek nitelikteydi.

Ekranı çevirip Efe ve Deniz’e gösterdim. “Böyle bir şeyin var mı?”

Deniz gözünü kısarak fotoğrafı incelerken biraz düşündü. “Tam olarak aynısı yok ama benzer bir kolyem var. Bekle.”

Deniz yerinden kalkıp koşar adımlarla kapıyı açtı ve geri de kapamadan kendi dairesine geçti. Efe, Deniz’in arkasından kalkarak kapıyı arkasından kapadı.

"Sence saçma bir şey mi yapıyoruz?" diye sordum Efe'ye çekine çekine. Efe yavaş adımlarla sandalyeye doğru ilerlerken yanaklarını havayla şişirdi.

"Belki. Ama ben zaten saçma şeyler yapan bir anneyle büyüdüğüm için alışkınım. Alışması gereken sensin."

İkimiz de birbirimize gülümsedik.

"Alışmam gereken bir şey olup olmadığından emin değilim. Boş yere tüm vaktimi alıyorsa çok üzülürüm, onun yerine işime odaklanabilirdim."

"Ne iş yapıyorsun?"

"Devlet Opera ve Balesi'nde sahne dekoru ve kostümü tasarımcısıyım." dedim biraz utanarak. Efe'yle konuşurken kendimi gergin hissediyordum, sanırım cüzdan olayıyla bağlantılıydı.

"Ne güzel! Hiç bu tarz işler yapan birini tanımamıştım daha önce. Benim çevrem hep matematik."

"Sen ne iş yapıyorsun? Ya da okuyor musun?"

"Ben geçen sene bilgisayar mühendisliğinden mezun oldum. Şimdi küçük bir oyun şirketinde çalışıyorum. Soyut şeylerle mi somut şeylerle mi uğraşıyorum belli değil."

"Öyle deme. Oyun yapmak da sanat kategorisine giriyor. Soyut diyebilirsin bence."

"Seni de grafik tasarımcısı olarak yanımıza alalım o zaman."

Kibarca güldüm.

"Bilgisayarda yeteneğim olsa çok isterdim. Kulağa eğlenceli geliyor."

Bir süre aramızda sessizlik oldu. Konuşmam gerektiğini hissediyordum ama ağızımdan tek bir kelime çıkmıyordu.

"Nasıl ikna etti seni?" diye sordu Efe sonunda kaşlarıyla Deniz'in oturduğu sandalyeyi göstererek. Tekrar güldüm.

“Zor olmadı aslında. Daha zor olmasını bekliyordum.”

“Nasıl yani?”

“Zaten daha önce beni her gördüğünde garip garip bakıyordu buraya taşındığımdan beri. Benden hoşlanmıyor ya da deli herhalde diye düşünüyordum. Daha sonra bir gün kapımı çaldı konuşmamız lazım diye. İlk olayı anlattığında inanmadım ama garip de bir olay, insanın aklına takılıyor. Biraz araştırma yapmaya başladım, Deniz’in bir rahatsızlığı olduğunu düşündüm ama hiçbir hastalıkla örtüşmüyordu.”

“Ne gibi bir hastalık?”

“Bilmiyorum. Takıntılı olabilirdi, şizofren olabilirdi, ne bileyim. Bir de daha önce psikoloğa gitmiş, hiçbir şey bulamamışlar. Hal böyle olunca bir durum var herhalde diye düşündüm ve yardım etmeyi kabul ettim.”

Efe dudaklarını büzerek kafasını salladı.

“Evini görmen lazım.” dedim sessizce sanki beni duyabilecekmiş gibi. “Her yer kâğıt dolu. Her yer. Bir sürü şey araştırmış, çok fazla kafaya taktığı belli.”

“Görmeme gerek yok, sana yaptırdığı şeyden de belli. Bu kadar araştırma yapan biri nasıl olur da bu olayın iyilik veya kötülükle alakalı olduğunu düşünebilir?”

Konuyu tekrar cüzdan çalma olayına getirince gözlerimi Efe’nin gözlerinden kaçırdım ve başımı masaya eğdim.

“Haklısın. Ben de onu bu konuda uyardım, konuyu kapamıştık aslında. Daha sonra o mekâna gittiğimizde senin cüzdanını görünce bir şekilde ikna etti beni. Ben de çok pişmanım.”

Efe’nin gülme sesini duyunca biraz rahatlayıp başımı kaldırdım.

“Olsun, en azından artık saçma fikirler ortaya atmaması için ben de yardım ederim. Başın derde girmez, başkası olsa bitmiştiniz ikiniz de. Anneme dua edin.”

Kapının çalmasıyla tam ayaklanacakken Efe beni durdurdu. Benden önce davranarak ayaklandı ve kapıyı açtı. Deniz elinde tuttuğu şeyle hızlıca içeri girdi ve masaya geldi.

“Bu olur bence.”

Uzattığı kolyenin ucunu avucumun içine koydum ve inceledim. Ucu internette gördüklerim kadar sivri değildi ama mavi renkte bir sarkaç olduğu aşikârdı.

“Lapis sarkaç kolye deniyordu sanırım buna. Kolyeyi görünce aklıma ismi geldi, yani bu da bir tür sarkaç.”

“Tamamdır, bence de olur.” dedim kolyeyi geri verirken. “Deneyelim hadi.”

“Tamam, ne yapacağım?”

İnternette yazılanları tekrar okudum.

“Sırt üstü kanepeye uzan.”

Deniz hızlıca kanepeye geçti. Kanepede olaylardan habersiz sakince yatan Vanilya’yı kibarca kaldırdı ve uzandı. Efe’nin az önce gösterdiği ilk çakra olan kök çakranın olduğu yerden 15 cm kadar yukarıda kolyeyi tuttum.

“Hiçbir şey düşünme Deniz. Açık olsun, kapalı olsun gibi isteklerde bulunma kafanda. Zihnini boşaltacaksın. Benim enerjim sarkaçtan aşağıya doğru, senin enerjin sarkaçtan yukarı doğru etkileşimde bulunacak ve sarkaç hareket edecek.”

“Sakin elini oynatma.”

“Tamam.” dedim sertçe. “Her hareketin anlamı var. Sarkaç yuvarlak çizebilir veya ileri geri doğru sallanabilir. Geniş ya da dar açıda dönebilir. Efe, sen bana anlamını söylersin sordüğümde.”

Efe kafasıyla onaylayarak bilgisayarın başına oturdu. “Bunu ortaokulda kızlar yüzüklerle yapıyorlardı, soru falan soruyorlardı kaç çocukları olacak diye, kaç kere sallanırsa o kadar çocukları olacaktı.”

Efe kahkahalara boğulurken Deniz onu susturdu. Derin bir nefes aldım ve kolyeyi tekrar ayarladım. Ben de zihnimi boşaltmaya ve elimin titremesine odaklanmamaya çalıştım. Deniz gözlerini kapamış büyük ihtimal sakinleşmeye çalışıyordu.

Birkaç saniye sarkaçta hiçbir değişiklik olmadı. Daha sonraysa yavaş yavaş bir ileri bir geri gitmeye başladığını gördüm.

Sabırla beklerken sarkaç saniyeler içinde hareketlenmeye ve daire çizmeye başladı. İleri geriden daireye dönmeye başlamıştı. Kesin emin olmak için bir süre daha beklerken sarkaç geniş açıda dairelerle hareket etmeye devam etti.

“Daire çiziyor.” dedim Efe’ye doğru. “Ne demek?”

“Saat yönünde mi?”

“Evet.”

“Açık çakra.” dedi hızlıca. “Geniş mi, dar mı?”

“Geniş.”

“Çakra açık ve aktif.”

Deniz artık gözlerini açmış sarkacı izliyordu. Bir süre daha beklemedim ve değişim olmadığını gördüğümde diğer elimle durdurdum.

“Vay!” dedi Efe. “Psişik biri.”

Deniz’le birbirimize bakıp gülümsedik. İkinci çakranın olduğu yere sarkacı getirdim ve tekrar beklemeye başladım.

Saat yönünde ve geniş.

Üçüncü çakra; saat yönünde ve geniş.

Tüm çakralar bittiğinde her biri istisnasız saat yönünde ve geniş çıkmıştı.

“Bu tesadüf olabilir mi?” diye sordum ikisine de. “Acaba ne yaparsak yapalım hep böyle mi dönüyor?”

“Sende deneyelim.” dedi Deniz. “O zaman görürüz.”

Aynı şekilde kanepeye uzandım ve Deniz kolyeyi alacakken Efe onu durdurdu. “Bu sefer de ben yapayım. Kişileri tamamen değiştirmiş oluruz.”

Deniz kabul edip kolyeyi Efe'ye verdiğinde kendimi gergin hissettim. Nasıl zihnimi boşaltacaktım şimdi ben?

Efe bana kolyeyle beraber yukarıdan bakarken gözlerimiz birleştiğinde rahatsız hissetmek veya utanç duymak arası bir duyguda gidip geldim. Daha rahat hissedebilmeyi umarak gözlerimi kapadım.

Efe kolyeyi birinci çakra üstünde sallandırdıktan sonra elips bir daire çizdiğini gördük. Enerji dengesizliğini işaret eden bir açıklaması olduğunu öğrendikten sonra ikinciye denedik. İkinci çakram hiç hareket etmedi, bu da o çakranın kullanılmadığını veya engellediğini işaret ediyordu. Diğerlerindeyse ya elips hareket etti ya da çok dar bir açıda saat yönünde hareket etti. Hiçbiri Deniz'de olduğu kadar dönmemişti.

Sarkaç deneyimiz bittikten sonra kanepede otururken Vanilya'yı kucağıma aldım. Hepimize bir sessizlik çökmüştü, ne yapabileceğimizi düşündüğümüze emindim.

"İsterseniz sizi anneme götürüyüm."

Efe sessizliği bozduğunda gözlerim karşımdaki duvara dalmıştı, bilinçsiz bir şekilde Vanilya'yı seviyordum.

"Olur, ne zaman?" dedi Deniz.

"Yani, ne zaman isterseniz. Yarın falan uygun bana."

"Bana da uygun." Deniz heyecanla yerinden zıpladıktan sonra bana baktı.

"Şey, benim çalışmam lazım aslında."

"Tamam, akşam saatlerinde gideriz." dedi Efe yan koltuğumdan bana doğru eğilerek.

"Aynen, iş çıkışında gideriz veya çalışacaksan çalışman bittikten sonra." diye devam ettirdi Deniz.

"Tüm gün çalışacak değilsin herhalde."

İkisi de ardı ardına konuşup bana söz söyleme şansı verince bir bahanem kalmadığını hissettim.

“Tamam, olur.” dedim sessizce. “Kaçta?”

“Yarın mesajlaşır haberleşiriz. Annenin gerçekten işimize yarayacağına çok inanıyorum Efe. Gerçekten çok teşekkürler.”

Deniz yerinden kalkıp heyecanla Efe’nin üstüne yürüdü ve omuzlarından kendisine sarılmaya kalktı. Efe daha rahat sarılabilmek için hafifçe ayaklandı ve ellerini Deniz’in sırtına koydu.

Ben de ona bu denli yardım ederken bana bu tarz sevgi gösterileri yapmayı tuhafıma gitmişti. Gözlerimi kaçırdım.

“O zaman ben eve kaçıyorum. Yarın görüşürüz.” Zihnimi okumuş gibi bu sefer benim yanıma da gelip yanaklarımı avuç içine alarak iki taraftan da öptü. Daha sonra kucağımdaki Vanilya’nın tüylerini sevdi. Kibarca gülümsedim. “İyi geceler!”

Düşünürken daha dikkatli olup olmama konusunda kafamda soru işaretleri oluşmaya başlamıştı, eğer sarkaç olayı doğruysa belki bu kız zihnimi bile okuyabiliyordu. Nereden bilecektim ki?

Deniz kapıya doğru ilerlerken Efe de hafifçe ayaklandı. Deniz kapıyı arkasından kapadıktan sonra Efe’ye baktım. Ayağa kalkmış ne yapacağını bilemez bir şekilde etrafına bakınıyordu.

Aramızdaki garip sessizliği tekrar Efe bozdu. “Kedileri çok seviyorsun sanırım. Her yerde kedilerle ilgili figürler var.”

Duvar saatime, kedi figürlü kupalarım, duvardaki kedi portresine baktığını görünce ben de hepsini gözden geçirdim.

“Evet. Zaten çok seviyordum ama kendi evime çıkıp Vanilya’yı sahiplenince onlara ilgim daha da arttı. Bana şans getirdiklerine inanıyorum biraz.” dedim Vanilya’nın yumuşak tüylerini okşarken. Kafasını çevirip bize baktı.

“Adı Vanilya mı?” dedi gülerek. “Neden?”

“Sence?”

Biraz düşünür gibi yaptı. "Senden daha yaratıcı bir şey beklerdim. Sadece renginden dolayı isim koyacak basit düşünceli bir kıza benzemiyorsun."

Hakaret mi iltifat mı belli olmayan bu cümlesine histerik bir kahkahadan başka bir cevap veremedim.

"Yani... Bilmiyorum. Vanilyanın tadını çok seviyorum, hem de çok. Kedileri de çok seviyorum, hem de çok. Bu çok sevdiğim iki şey bu kadar bağlantılıyken neden onları ayırayım ki? Böylece hem vanilya yerken canım kedimi hem kedimi severken muhteşem vanilya tadını anımsıyorum. Çifte haz."

Efe, Deniz'in insanların gözünde sayılar gördüğünü söylemesinden daha absürt bir şey söylemişim gibi kulakları hayatında duyduğu en saçma şeyi işitmiş bir tavırla bana baktı. Çok mu saçmaladım diye düşünürken ağzının kenarıyla güldü.

"Hoşuma gitti." Kafamla hafifçe onayladım. "Keşke benim de uğurlu diyebileceğim bir şey olsa. Hiç öyle bir şeyim olmadı."

"Sana uğur getirdiğine inandığın hiçbir şey yok mu?"

"Sanırım yok. Belki vardır ama farkında değilimdir. Sen nasıl farkına vardın?"

Gülümsedim. "Ne zaman bir kediyle vakit geçirsem o hafta hayatımda hep güzel şeyler oluyordu. Yakın arkadaşlarımdan birinin kedisi vardı üniversitede, bazen onun evine giderdim. Onun evine gidip kedisiyle oynadığım her hafta mutlaka güzel bir şey olurdu. Hayatımda genelde çok güzel bir şey olmaz, yanlış anlama, kötü bir şey de olmaz. Ama monotondur. Her zaman muhteşem haberler almam yani."

"Hangimiz alıyoruz ki?"

"Aynen öyle. Ama fark ettim ki muhteşem haberleri her zaman arkadaşımın evine gidip kedisiyle oynadığım zamanlar alıyorum."

“Belki kedi değil, arkadaşın uğurludur?”

“Her kedi uğurludur. Kara kedi bile.” Efe kaşlarını kaldırdı. “Ciddiyim, onu da denedim. Vanilya’yı sahiplendikten sonra şu an yaptığım işten kabul aldım. Hem de aynı hafta.”

“Güzel bir tesadüf ya da gerçekten anlamı var.” Efe benimle konuşurken hâlâ küçük salonumda bir o yana bir bu yana geziniyordu. “Benim hayatımda güzel şeyler olduğunda nele-re denk geldiğimin farkında bile değilim. Bundan sonra dikkat edeceğim.”

“Bence de et.” dedikten sonra Vanilya’yı öptüm ipek tüy-lerinden.

Sonra da gitti. Kucağımdan.

Sonra Efe de gitti.

16. BÖLÜM

29 Ağustos 2019

Akşam saatlerinde işten çıktıktan sonra eve geldim. Orhan Bey yine halletmem gereken birçok şey çıkarmıştı başıma, evde kalıp sessiz sakin Vanilya'yla beraber iş üstüne çalışmak istiyordum ama kendimi bu yapbozun içine atmıştım bir kere. Bu saatten sonra geri dönmem çok zordu. İşin kötüsü gitgide çoğalıyorduk.

Ben eve geldikten birkaç dakika sonra Kıvanç kapıyı çaldı. Onunla uzun zamandır bu işler yüzünden görüşemiyorduk ve artık biraz güncelleme alması gerekiyordu.

Kapıyı açtığımda elindeki Amsterdam poşeti yüzüme doğru tuttu.

“En sevdiğin!”

Gülümseyerek geri çekildim.

“Umarım içmeye vaktimiz olur.”

“Ne demek o?” diye sordu poşetlerle beraber içeri girip mutfığa doğru ilerlerken.

“Yarım saate beni almaya gelecekler demek.”

“Gelecekler? Kimler?”

Sesli bir biçimde iç çektim. “Bilmediğin o kadar şey oldu ki.”

“Allah Allah.” Kıvanç poşetleri tezgâha koyup içinden iki tanesini çıkardı ve bir tanesini bana uzattı. “Anlat bakalım, madem çok vaktimiz yok.”

Birayı alıp koltuğuma yerleştirdim, o da karşıma oturdu. Yavaş yavaş bize doğru yürüyen Vanilya’yı kucağına aldı ve sevmeye başladı.

“Saçma sapan şeyler oldu Kıvanç. İşler çok büyüdü.” Bu cümleden sonra Deniz’in evine gidişimi, orada araştırdığımız rakamlar hakkındaki bilgileri, huzurevindeki yaşlı adamı, Efe’nin cüzdanını bana zorla aldırmasını ve dün Efe’yle beraber plan yaptığımızı ve bugün Efe’nin evine gidecek olmamızı kronolojik sıraya göre anlattım. Kıvanç her şeyi ağzı açık dinledi.

“Bahar...” dedi her şey bittikten sonra. “Ne yaptığının farkında mısın?”

“İnan farkındayım, beni zorlayan da bu zaten.”

“Bir hafta görüşmüyoruz ve hayatına saçma sapan iki insan almışsın. Bir tanesi kafayı sıyırmış, bir tanesi kız düşürmek için tüm bu saçmalıklara inanıyor gibi yapıyor. Bir de üstüne deli bir kızla tanımadığın çocuğun evine, annesiyle görüşmeye mi gidiyorsun?”

Hiç bu açıdan bakmadığım için Kıvanç’ın söyledikleri karşısında şoka girdim.

“Öncelikle Deniz’in deli olduğunu artık düşünmüyorum. Bu konulardan uzak sohbet ettiğimizde senin benim gibi normal bir kız. Efe’ye gelince de, sadece kız düşürmek için kim bu kadar şeyle uğraşır ki?”

“Eziğin teki uğraşır. Ne bileyim ben. Git bu hikâyeyi yoldan geçen on erkeğe anlat, kaçınılanacak gör. Hadi sizi geçtim, Efe’ye bizzat ben kendim gidip anlatsam umurunda olmazdı.”

“Dedim ya, Efe’nin annesi bu işlerle uğraşıyor diye çok garipsemedi.”

“Bahar, bu enerji olayı falan değil. Kız gözünün içinde sayı görüyorum diyor, annesi bu tarz şeylerle uğraşmıyordur.”

“Yaşlı adama ne diyorsun peki? Beni görünce direkt 37 demesi?”

“Gidip adamı böyle söylemesi için ikna etmiştir. Adam tanıdığıdır belki. Ne malum? Sen bu adamın adını soyadını biliyor musun?”

“Hilmi’ydi galiba adı ama soyadını bilmiyorum. Deniz adamı araştırıp bulmuş.”

“O zaman git sen de araştır. Araştırdın mı? Yok. Her denilene inanıp atlama her şeye. Sen böyle bir kız değildin ya.”

Kıvanç’ın söyledikleri günlerdir kafamda gitgelli bir biçimde dönen düşüncelerle örtüşünce korkunç bir his çöktü içime. Yaptıklarımı mantık çerçevesine oturtamadığımın ve her geçen gün o çerçevenin yaptıklarımın yanında daha da küçülmesinin farkında olmak ama bir türlü kendime yedirememek benim için acı verici bir duruma gelmişti.

Ama insanı yönlendiren tek faktör maalesef akıl değildi.

“Merak.” dedim sessizce.

“Merak kediye öldürmeden vazgeç sen bence.”

Kıvanç gittikten on beş dakika kadar sonra Efe ve Deniz beni almak için evimizin önüne geldi. Her ne kadar Kıvanç’ın dediklerine kendi düşüncelerimden bile daha çok inansam da daha önceden söz verdiğim için bir bahane bulamadım ve gitmek zorunda kaldım.

Tüm yol boyunca Kıvanç’ın haklı olduğunu düşündüm ama bir tarafım onun, ikisiyle de benim geçirdiğim kadar vakit geçirmediği için olayları tam anlayamadığını söylüyordu. Belki

birkaç buluşmamıza o da gelse bana biraz hak verir diye düşünerek kendimi rahatlatmaya çalıştım. Çok işe yaradı diyemem.

Arabada Efe'nin müzik listesinden parçalar dinledik. Ön koltuğa Deniz oturdu, ben biraz daha sessiz kalmayı tercih ettim. Efe resmen elektronik müziğin büyük bir hayranıydı ve kafamın kaldıramayacağı kadar yüksek seste dinliyordu. Deniz de bu müzik türünden keyif alıyor gibi görünüyordu ki tüm yol bunun hakkında konuşup dans ettiler. Bense gecenin bir an önce sonlanmasını umuyordum.

Evin önüne geldiğimizde midemde gerginlik hissettim. Daha iki gün önce tanıştığım bir çocuğun annesinin evine gidiyorduk. Gerildiğimi anlamış olacak ki Efe anahtarla apartman kapısını açarken Deniz beni dürtükledi.

“Her şey yolunda mı?”

Efe'nin duyamayacağına emin olduğum bir ses tonuyla kulağına yaklaştım.

“Tanımadığımız bir kadının evine enerji hakkında falan konuşmaya gidiyoruz. Tabii ki her şey yolunda değil.”

“Of Bahar! Hiç mi tanımadığın bir kadına gidip fal baktırmadın? Aynı şey.”

Dediği şey bir nebze olsun mantıklı geldiği için ağzımı açmadım ve asansörsüz apartmanda üçüncü kata çıktığımızda siyah küt saçlı, boynunu farklı renk taşlardan oluşan kolyelerle kaplamış, kısa boylu tatlı bir kadın bizi kapıda karşıladı.

Efe'nin boyu da çok fazla uzun değildi ama annesi gerçekten de beni şaşırtacak derecede kısaydı.

“Hoş geldiniz!” dedi biz son basamağı çıkarken.

“Hoş bulduk!” diye cevap verdik Deniz’le aynı anda. Deniz’in önden içeri girmesine izin verdim.

“Merhabalar, Bahar ben.” dedim gülümseyip elimi uzatırken.

"Çok memnun oldum Baharcığım, ben de Sedef."

"Ben de çok memnun oldum. Kusura bakmayın, rahatsız ediyoruz ama." Sesim ister istemez inanılmaz mahcup bir tonlamayla çıkmıştı.

"Olur mu öyle şey, mutlu bile oldum. Hep böyle kızlarım olsun isterdim, sor Efe'ye o bilir. Sonunda buldum."

Sedef Hanım bize salonu gösterdiğinde duvarlarında anlamadığım semboller ve yoga tarzı işler yapan kadınların olduğu tablolardan oluşan açık sarı renkli bir oda karşıladı bizi. Gümmüş rengi büyük koltuklar neredeyse tüm salonu kaplıyordu. Boydan boya camdan oluşan bir duvarın üstünde hiç perde yoktu ve önüne garip desenli bir kilim serilmişti. Biraz Deniz'in evini anımsatmıştı semboller açısından ama tabii ki bin kat daha düzenli ve topluydu.

"Ne içersiniz? Çay demlemiştim yeni veya her türlü bitki çayı var elimde."

Tam bir şey istememeye hazırlanıyordum ki Deniz atladı.

"Yeşil çay varsa süper olur."

Deniz'in bu kadar çabuk ve rahat sipariş verebilmesi şaşkınlığı içindeyken ben ne diyeceğimi bilemedim. "Ben de normal bir çay alırım." dedim çekinerek. Sedef Hanım mutfağa yönelince salonun kapısında duran Efe de içeri girdi ve karşı koltuğumuza oturdu.

"Ne biliyor annen? Ne anlattın? Ne kadarını biliyor yani?"

"Hiçbir şey." dedi Efe gülerek. "Olay çok uzundu, ben de hiç bahsetmedim."

"O zaman en baştan anlatmam gerekecek." dedi Deniz omuzlarını düşürerek. Bu hikâyeyi yüzüncü kez dinlemeye mecalim kalmadığını hissediyordum. "Yoksa anlatmasam mı?"

"Yani, sen bilirsin."

“Direkt akralarını açmak istediğini veya zaten dn dene-
diğimiz deneyde açık olduğunu fark ettiğimizi ama daha derine
inmek istediğini falan söyleyebilirsin.” Umutsuzca şansımı de-
nemiştim ama vazgeçecek gibi değildi.

“Yok ya, en iyisi en baştan anlatmak.”

Sedef Hanım elinde çaylarla geldikten sonra Deniz tüm
hikâyeyi en baştan ona da anlattı. Sedef Hanım gözünü bile
kırpmadan sakince onu dinledi. Dediği hiçbir şeye şaşırma tep-
kisi vermemesini garip bulmuştum, soru da sormuyordu.

“Yani kısacası bu sayıların ne olduğunu çözmeye alışıyo-
ruz ve sizin belki bize yardımcı olabileceğinizi düşündük. ak-
ralar veya enerjiyle alakalı bir durum var mı emin değiliz.” dedi
Deniz her şeyi bitirdikten sonra.

Sedef Hanım sanki özellikle Deniz’in konuşmasının sonu-
na saklıyormuş gibi sarı renkli ayından son yudumunu alıp
bardağı bir kenara koydu.

“Denizciğim,” dedi yumuşak bir ses tonuyla, “sahip oldu-
đun g çok zel. Tamamen sana özel bir g. Bu gücü bu denli
doğru kullanmak istemen beni çok mutlu etti. Ne var ki, bu za-
mana kadar böyle bir şey ne okudum, ne gördüm, ne duydum.
Bunun sebebi budur diyemem ama belli ki sende özel bir durum
var. Yardım etmekten onur duyarım.” Daha sonra aynı koltuk-
ta oturduğumuz için kafasını bana doğru yan çevirdi. “Belli ki
sende de özel bir durum var.”

Bir Efe’ye bir Deniz’e baktım. Efe eliyle ağzını kapamış g-
lerek bize bakıyordu. “Bence bu kitabın ana karakteri ben deği-
lim.” dedim gülerek. “Sadece asıl karaktere yardım ediyorum.”

“Bunu kitabın ana karakteri olarak düşünme. Kitapta
‘ana’ olan şey karakterler değil olayın ta kendisidir. Siz bu ana
olayın baş karakterlerisiniz.”

Sedef Hanım yavaşça koltuğundan kalkarak salonun arka kısmında bulunan kitaplığa gidip bir kitap çıkardı ve yanıma geri oturdu. Birkaç sayfa karıştırdı.

“Sizi transa geçirelim, ne dersiniz?”

“Transa mı?” Bu beklemediğim öneri karşısında kendimi tutamayıp sesimi yükseltmem üstüne Deniz hızlıca heyecanla ellerini çırpı.

“Evet, evet, evet!”

“Hayır!” dedim hızlıca. “Ben transa falan geçmem. Deniz direkt kendisi geçsin.”

Bu cümlem üstüne Efe güldü.

“Onu da yapabilir.” dedi Sedef Hanım. “Ama Deniz’in anlatışından yola çıkarak söyleyebilirim ki bu özelliğinin yol göstericisi olarak seni görüyor. Çünkü yanına ilk defa bir yardımcı almış ve senin ona bir işaret olduğunu düşünüyor.”

“Yardımcı demeyelim tabii de.” dedi Deniz gülerek. “Destekçim. O yüzden hep beraber yapsak daha iyi.”

“Hep beraber nasıl olacak?” diye sordu Efe annesine.

“İkisinin zihnini aynı anda aynı yere götürmeyi deneyebilirim.”

“Bu harika olur!” diye atladı Deniz. Artık iyiden iyiye tedirgin olmaya başlamıştım.

“Yanlış anlamayın, lütfen. Kabalık etmek istemem ama insanların transa herkes sokabiliyor mu? Bunun eğitimini almak gerekmiyor mu?”

Sedef Hanım sakince gülümseyerek eğilip ellerimi tuttu.

“İnan bana ben bu konulara yıllarımı verdim. Öyle evde oturup kitap okuyarak da değil hem de. Her şeye hâkimim, sen bana güven.”

Tabii ki güvenmiyordum. Endişemi gören Efe araya girme

ihtiyacı hissetmiş olacak ki, "Daha önce eski kız arkadaşına da yaptı. Sorun yok."

Kıvanç'ın söylediği sözler bir anda aklıma gelince donup kaldım. Annesini ve bu tarz konuları kızları etkilemek için mi kullanıyordu acaba?

Kullanırsa da kullansın, bana neydi ki? Zaten beni etkileyecek bir durum söz konusu bile değildi, aksine korkudan tir tir titreyecek vaziyetteydim. Hem zaten büyük ihtimal birini etkilemek istiyorsa da o kişi Deniz'dir. Onunla halihazırda zaten daha iyi anlaşıyorlardı.

"Korkulacak hiçbir şey yok. Dış uyarılardan izole olacaksınız, derin bir huzur ve hafiflik hissi olacak. Başka hiçbir şey değil."

"Neden yapılır peki bu trans?" diye sordum şüpheli bir tavırla.

"Genelde duyu ötesi algılarımızı geliştirmek, güçlendirmek ve bu algılarımızı en iyi ve en yerinde şekilde kullanmak için."

"Dünyayla irtibatımız kesilecek yani." dedi Deniz tekrar ellerini çırparken.

"Aynen öyle. Zaten uyku bile bir trans. Trans evresi Alfa dalgalarının yayılmasıyla başlıyor. Normal şartlarda Alfa dalgaları bizim uykuya dalış anımızdan önce ve dalışa hazır olduğumuz anda yayılmaya başlıyor. Derin uykuda ise Teta dalgası dediğimiz dalga ortaya çıkıyor. Dış dünyadan tamamen soyutlandığın için yeni bir güne de daha enerjik ve dinlenmiş şekilde uyanırsın."

"Hipnozdan sonra insanlar kendilerini çok iyi dinlenmiş hissedermiş. Sebebi buymuş mesela." diye ekledi Efe.

"Bu bahsettiğim doğal trans." diye devam etti Sedef Hanım. "Tabii doğal transta bilincin büyük oranda kapalı. Tümleyle kapalı olamaz çünkü uyku halinde fizyolojik ihtiyaçların

ya da hayati bir durum söz konusu olduğunda bilincin tekrar açılabilmesi için böyle küçük de olsa bir kapı aralık kalır. Ama bilinçli transta, ki şimdi yapacağımız şey, siz kendi isteğinizle alfa ve teta evresine gireceğiniz için bilinciniz hâlâ aktif olacak ve ruhsal irtibatınız çok daha yoğun olacak. Astral Seyahat, Telepati gibi kavramları duymuşsunuzdur belki. Bunların hepsi bu aşamada çok daha yoğun bir şekilde yaşanabilir. Maddesel algıdan ruhsal algıya geçiş yapacaksınız.”

“Neden bir insan bunu yapmak ister?” diye sordum.

“Günümüzde maalesef madde ve maddesel yaşam ön planda tutulduğu ve her şey, tüm sistemler buna göre dizayn edildiği için asıl önemli olan ruhsal bağlar maalesef arka planda kalıyor. Derin trans yaşamayan kişiler bu evreye girdikten sonra her zaman dünyaya farklı gözle bakmıştır, algıları değişmiştir. Daha önce ruhsal yolla algılayamadıkları ve atladıkları ayrıntıları algılamışlardır. Bu olayın da Deniz’in işine yarayacağına gönülden inanıyorum.”

“Kesinlikle!” dedi Deniz heyecanla. “Nasıl yapıyoruz?”

“Ben size yardımcı olacağım.”

Benim o kadar heyecanlı olmadığımı gören Efe bir süre yüzüme baktı. Tamam, yardım etmeye hazırdım ama benim çakralarım bile açık çıkmamıştı kolye deneyinde. Benim Deniz’le beraber transa geçmem çok alakasız ve saçmaydı.

“Ben de katılayım anne ya.” dedi Efe ayağa kalkarak. “Hem Bahar da biraz daha rahatlamış olur.”

Efe’nin cümlesiyle beraber kavrulduğum bir sıcakta başımdan aşağı soğuk sular dökülmüşçesine rahatladım.

“Üç kişi olur mu?”

“Olur, neden olmasın?”

Sedef Hanım yerinden kalktı ve Efe’yle beraber ortada duran orta büyüklükte sehpayı kenara çektiler. Salonun ortasında büyük, boş bir yer açıldı.

“Hepiniz yan yana sırt üstü uzanın.”

Ne yapacağımı bilemeyerek ayağa kalktım ve başka birinin ilk adımı atmasını bekledim. Tabii ki Deniz hemen öne atılarak yere uzandı. Efe’yle göz göze geldiğimizde eliyle yeri gösterek bana öncelik tanıyınca mecburen yavaşça Deniz’in yanına uzandım. Efe de benim yanıma uzandı.

“Hepiniz rahat mısınız? Bedeninizin kasılmaması gerekli.”

Aslında dümdüz yerde yattığım için kafam ve boynum biraz ağrıyordu ama sesimi çıkarmamaya karar verdim.

“Pekâlâ. Şimdi gözlerinizi kapayın ve derin bir nefes alın. Diyafram nefesini biliyor musunuz?”

“Annem bana küçüklüğümden beri zorla öğrettiği için.” dedi Efe.

“Ben çok hâkim değilim.” dedim yavaşça.

“Ben de.” dedi Deniz.

“Tamam, en azından deneyebilirsiniz.” diye devam etti Sedef Hanım. “Karnınızı yukarı kaldırarak nefes almaya çalışın. Burnunuzdan. Ciğerlerinizi tümüyle doldurun ve oksijenin ciğerlerinizin en üst noktalarına kadar çıktığını hissedin.”

Gözümü kapadım ve dediğini yapmaya çalıştım. Maalesef tanımadığım bir çocuğun annesinin evinde yerde yatarak gözlerim kapalı bir şekilde diyafram nefesi almaya çalışmak çok da kolay bir şey değildi.

“Nefes alıp verirken tüm dikkatinizi aldığınız ve verdiğiniz nefese verin.” Efe’nin ve Deniz’in nefes sesleriyle senkronize bir şekilde nefes almaya çalıştım. Bu şekilde daha kolay odaklanı-
rım sanıyordum ama hiç de kolay değildi. İşimi yaparken çok kolay odaklanabiliyordum, bunu da yapabiliirdim. Kendimi telkin etmeye çalıştım.

“Havanın içinize girişine, ciğerlerinizi doldurmasına...” Sedef Hanım o kadar tatlı ve rahatlatıcı bir ses tonuyla ko-

nuşuyordu ki ister istemez gerginliğimin azalmaya başladığını hissettim. "...ve bedeninizi terk edişine konsantre olun. İçine çektiğiniz havayla birlikte bedeninize enerji girdiğini, çıkarken de bedeninizdeki tüm negatif enerjilerin kirli havayla birlikte dışarı atıldığını düşünün..."

Bir... Nefes al. Temiz oksijen.

İki... Nefes ver. Kirli hava.

Üç... Nefes al. Temiz.

Dört... Nefes ver. Kirli hava.

"Ve bir, ve iki, ve üç, ve dört..."

Üç balerinin sahnede Mirliton dansının provasını yapışı.

Ve bir,

Ve iki,

Ve üç,

Ve dört...

Bir süre nefes alıp vermeye devam ettikten sonra Sedef Hanım'ın sesi tekrar duyuldu. "Şimdi nefesinizi verin ve son nefesinizi 5 - 6 saniye vermeden içinizde tutun."

Hepimiz aynı anda nefeslerimizi verdik ve daha sonra ses kesildi.

Bir... İki... Üç...

"Nefesinizi verin... Kendinizi tümüyle serbest bırakın... Bedeninizdeki tüm kaslarınız tümüyle serbest... Bedeninizdeki değişimlere kulak verin, hiçbir şeye müdahale etmeyin."

Dört...Beş...Altı...

Son nefesimi de verdikten sonra içimdeki garip hafiflemeyle baş başa kaldım.

"Şimdi derin bir nefes alın... Ve kalçalarınızdan ayak parmak uçlarınıza kadar tüm kaslarınızı sıkın. Dilerseniz bunu ayaklarınızdan başlayarak her bir nefeste tek bir bölgeyi sıkarak da yapabilirsiniz."

Derin bir nefes... Ayak uçları...

Derin bir nefes... Bacaklar...

Derin bir nefes... Karın...

“Nefesinizi verirken kaslarınızı gevşetin...”

Zihnimde güçlü ışıklar belirlemeye başladığımda ne yapacağımı bilemedim. Sahne ışıkları gibiydi. Hiçbir şekilde müdahale etmeden zihnimde daha net bir biçimde belirlemelerine izin verdim.

“Aldığınız her nefeste daha derinlere iniyorsunuz... Kendinizi önceki halinizden çok daha iyi hissediyorsunuz... Her nefeste derinleşiyorsunuz...”

Sedef Hanım nefes almakla ilgili komut vermemesine rağmen büyük bir ahenk içinde uçümüzün de aynı anda yavaş yavaş nefes alıp verdiğimizizi fark ettim.

Bir anda uyku öncesi üzerime çöken ağırlık hissinin ardından, uyuyunca belirginleşen hafifleme hissiyle baş başa kaldım.

Bedenim terk edilmiş gibiydi, havada asılıydım, özgürdüm.

Ayak parmak uçlarımda karıncalanmaya başladığını hissettim.

Kafamda Mirliton dansı müziği çalıyordu.

Uçan bir yaprak gibi boşlukta süzülürken çok ama çok arkadan Sedef Hanım'ın sesini duydum.

“Üç dediğimde yalnızca üçünüz baş başa kalacaksınız. Stresten kurtulacaksınız, huzurlu bir yaşama kavuşacaksınız. En önemlisi de gerçeği bulacaksınız... Bir... iki... üç!”

Şiddetli ve can acıtıcı bir kulak çınlamasıyla bir anda gözlerimi açtım ve kendimi tanıdık bir odada yerde otururken buldum.

Yaşadığım şokla ne olup bittiğine anlam vermeye çalışırken oda içindeki loş ışıktan nerede olduğumu kavramaya çalışıyordum.

Açık sarı renkli duvarlara sahip, eşyasız, bomboş bir oda.

Bu şu an bulunduğum Efe'nin annesinin salonuydu. Tek fark tek bir eşya bile yoktu. Kendime gelmekte zorlandığım için gözlerimiz kapalıyken Sedef Hanım'ın tüm eşyaları dışarı çıkardığını düşündüm. Belki de bize bir nebze daha yardım edebilmek için.

Etrafıma bakmaya devam ettiğimde Efe ve Deniz'in de yanı başımda aynı şekilde etrafa baktıklarını fark ettim. O kadar saniyeler içinde oluyordu ki bu etrafa bakma durumu, gördüklerimin beynime işlemesi çok daha uzun bir süreyle gerçekleşiyor gibi hissediyordum.

"Şaka?" dedi Deniz. "Ne oldu şu an?"

Hiçbir şey diyemedim ağzım açık etrafıma bakakaldım. Kulaklarımdaki çınlama bir türlü gitmiyordu. Çok hafif ve rahatlamış hissediyordum fakat belirsizlik hissi aklımı kurcalıyordu. Yavaşça kulaklarımı işaret ettim.

Efe ve Deniz gözlerini kısarak bana baktı.

"Çınlıyor." dedim yavaşça. Efe hemen elini omzuma koydu.

"Normal." Duymakta zorlandığımı anlamış olacak ki benimle göz teması kurabilmek için kafasını bana doğru eğdi. "Birazdan geçecek."

Kafamla onayladım ve beni yönlendirmeleri için oturduğum yerde beklemeye başladım. Deniz bir anda hızlıca ayağa kalktı ve boş odada dolanmaya başladı. Efe de Deniz'den sonra ayaklandı ve elini uzatarak kalkmama yardım etti. Yavaşça ayağa kalktım.

Gerçekte miydik değil miydik anlamak mümkün değildi. Hayatımda daha önce hiç tatmadığım, her histen ve gördüğüm her şeyden çok farklı olan bir durumun içindeydim.

Hepimiz yavaşça odada yürümeye başladık. Hiç kimse konuşmuyordu, konuşuyorlarsa da ben duymuyor olabilirdim.

Endişelenmek istiyordum ama bedenim buna izin vermiyordu. İki zıt duygu durumuyla savaşımaya çalışıyordum ama işin ilginç kısmı kuş gibi hafif hissediyordum.

“Kapı.” dedi Efe. Sonunda bir söz duyabilmenin heyecanıyla kafamı Efe’ye çevirdiğimde karşı duvarı işaret ettiğini gördüm. “Kapı yok.”

Kafamı kapının olması gerektiği yere çevirdiğimde salonun giriş kapısının olmadığını ben de fark ettim. Dört duvarlı bir odada sıkışıp kalmıştık.

“Cam da yok.” dedi Deniz. Bomboş odada bunların hiçbirini fark edememiş olmanın verdiği utançla etrafıma bakınmaya devam ettim.

“Nasıl çıkacağız?” diye sordum Efe’ye dönerek. Tekrar elini omzuma koydu.

“Nasıl girdiysek öyle.”

Deniz yavaşça kapının olduğu yere gitti. O, o taraflarda oyalanırken Efe’yi takip etmeye karar verdim. Deniz’den çok daha güven veriyordu ve bunu inkâr edecek değildim.

“İyi misin?” diye sordu nazikçe Efe. Kafamı olumlu şekilde salladım.

“Ben sadece bitmesini bekliyorum. Ne yapmamız gerektiğini bilmiyorum.”

“Bir çeşit aydınlanma veya bir görü gelmesini beklemem...” Efe’nin sözü bitmeden büyük bir gürültüyle aniden arkamızı döndük.

Deniz...

Deniz duvarın içine düşmüştü.

Gördüğümü tarif etmenin tek yolu bu cümleydi. İlk arkamı döndüğümde gördüğüm Deniz’in bir anda yuvarlanarak duvarın içine girdiği, sonrasındaysa bacakları hariç tüm vücudunun betonda kusursuz bir delik varmışçasına içeri girdiğiydi.

Deniz'in bacakları birkaç saniye boyunca aynı ritimde havayı tekmeledi. Daha sonraysa betondan başka bir şey kalmadı.

"Nasıl..." Hafifliğin ve şok olmuşluğun verdiği hisle bir anda dizlerimin üstüne düştüm ve titremeye başladım. Merak ve kafa karışıklığı beni, beynimi ele geçiriyordu. Efe hızlıca duvara doğru yürürken yüzündeki ifadenin korkuya döndüğünü gördüm.

"Anlamıyorum... Anlamıyorum... Efe?" diye bağırdım çaresiz, titrek bir ağlamayla. Nereye gitmişti? Nasıl böyle bir şeye şahit olabilmiştim? Bu nasıl mümkün olabilmişti?

"Deniz!" Efe dizlerinin üstüne çökerek duvarın önüne oturdu ve ellerini duvara vurdu.

Bir kez daha...

İki kez daha...

Üçüncü kez vurmadı.

Kafasını duvardan tavana çevirdi. Deniz'in sesini haykırırken kafası sağdan sola gidip geliyordu.

Bağırışı... Sesini çalışan bir vantilatöre doğru sesleniyor gibi duyuyordum.

Ayağa kalkıp yavaş yavaş geriye gitmeye başladım. Efe'nin sesi duvardan sıçrayarak bana doğru gelirken ışıkların uğultusuna karışmaya başlamıştı.

Işıkların uğultusu...

Duyduğum çınlama içerideki loş ışıkların uğultusu ya da çınlaması gibiydi. Kafamı kaldırıp tavana baktım. Işıkları görüyordum.

Sırtım duvara çarptığında bir anda yerimde zıpladım.

Ve dünyam statik, sağır edici ve kör edici bir şekilde patlar-ken çığlık attım. Duyduğum gürültü dayanılmazdı ve tanecikler görüş açımı tamamen kapamıştı.

Sonra bir anda durdu.

Ellerimle başımı bağlamış, gözlerim kapalı halde duruyordum. Tanecikler dağıldı fakat floresanların uğultusu devam ediyordu. Kapalı gözlerimin önünde sarı parıltılar uçuştüğünü fark ettim.

Ama çok daha yeni bir şey vardı. Daha önce orada olmayan bir koku.

Narenciye ve çam karışımı.

Gözlerimi açtım.

Upuzun bir koridor ve bir sürü kapı.

Hâlâ Efe'nin evinde gibiydim ama koridor çok daha uzun ve sessizdi. Işıkların uğultusu çok yüksekti.

Kulaklarım kaşınıyordu.

Yavaş adımlarla ilerlerken şu anda yapayalnız olduğumun farkındalığıyla kalbimin acı içinde teklediğini hissettim. İstem nasıl uyanacaktım? Ne yapacaktım burada?

Biraz ilerledikten sonra gördüğüm ilk kapıdan yavaşça içeri girdim. Loş ışık her yerde devam ediyordu.

Daha önce hiç görmediğim büyük, boş bir odayla karşılaştım. Oda neredeyse bir sınıf büyüklüğündeydi ve beton duvarları lekeliydi. Koku burada daha da güçlüydü.

“Anlamıyorum...” diye mırıldandım yüksek sesle. Gerçekten ne yapmam gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Sadece bir transla bu kadar saçma şeyler yaşayabileceğimize inanmak istemiyordum.

Bu kadının içtiğimiz çaylara bir şey kattığına neredeyse emin olacaktım.

Bu özelliksiz oda resmen hiçbir amaca hizmet etmiyordu. Odanın planlamasının olmaması ve bakıma ihtiyacı olduğu hissi, unutulmuş bir yer olduğunu düşündürdü bana ve yandaki diğer odayı denemeye karar verdim.

Bu oda da az önceki oda kadar kasvetli ve daha önce görmediğim bir odaydı. Tek fark, bu odanın bir üçgen şeklinde dizayn edildiği idi.

Sağ tarafımdan bir haykırma duydum.

“Nasıl?!”

Bu Efe’nin sesiydi. Ama Efe olamazdı. Efe’yi diğer tarafta bırakmıştım.

Kapıdan hemen çıktım ve uzun koridorun en ucunda fetal pozisyonda yatan Efe’yi gördüm.

“Kanalı değiştir... kanalı değiştir... kanalı değiştir...” Ağzında bir şeyler gevelerken kendinden geçmiş bir şekilde yerde öylece duruyordu.

“Efe? Efe ayağa kalk.”

Efe bana cevap vermedi. Dünyayla bağlantısı kesilmiş, büyümüş gözlerini yere sabitlemişti.

Bu aptal ışıklar nasıl bu kadar gürültülü olabilirdi?

Ve sonra gördüm.

Hissettim.

Havada hareketsiz duruyordu. Kuru, çatlamış ciltli bir adam gövdesi.

Çatlak ve zayıf kolları sanki bir teslim eylemindeymiş gibi tavana uzanıyordu. Kafası karışmış gibi başını eğdi, yukarıdan bana bakıyordu.

Koyu boncuk gözleri kanlı koli bandındaki deliklerinden benimkiyle buluştu. Bize doğru alçalmaya başladı.

Donup kalmıştım. Hiçbir şey hissedemiyor ve hareket dahi edemiyordum.

Her göz kırptığımda beklediğim yerden farklı bir yerde çıkıyordu. Birkaç adım ileri, birkaç santim sola ama asla olması gereken yerde değil.

Yaklaşıyordu. Her defasında daha yakında.

Dayanamayacağım bir yakınlığa geldiğinde göğsümdeki acıdan kurtulmak için avazım çıktığı kadar bağırarak koridorun diğer tarafına koşmaya başladım. Efe'nin de beni arkamdan takip edeceğini sandım ama yanılmıştım.

Kan donduran bir çığlık koridoru inletince hemen kafamı çevirdim.

Efe'ye ulaşmıştı. Efe hâlâ ona bakamıyordu ama çığlık atmayı kesmiyordu. Uzun, iğrenç kolları Efe'yi bir çocuk gibi kucakladı.

Ama gözlerini benden asla ayırmıyordu.

Hızlı, sarsıntılı bir hareketle Efe'yi başının üstüne tuttu ve onu bir basketbol topu gibi çevirmeye başladı. Göz kırptığım an Efe'nin kolunu serbest eliyle kavramıştı ve kaba gücüyle kolunu bükmeye çalışıyordu.

Efe'nin çığlıkları, bükülmüş bir yığın halinde yere düşerken bir çıtırdama sesiyle kesildi. Efe sonunda gözlerini kilitlendiği yerden çekmiş ve bana çevirmişti.

Tekrar çığlığı bastım.

Çığlık attığımda ışığın uğultusu daha da arttı. Hangisi daha yüksekti karar veremiyordum. Döndüm ve sağımda gördüğüm ilk kapıya koştum. Boş.

Oradan çıktım, diğerine girdim. Boş.

Neden her oda aynı görünüyordu?

Diğer bir odaya girdiğimde yüzümü karanlık bir kütleye çarptım ve yere yığıldım.

Deniz!

“Buraya nasıl geldin? Neredeyiz biz?”

“Deniz, bilmiyorum.” dedim sesim titrerken. Büyük bir panik ve mutlulukla Deniz'in boynuna sarıldım.

“Efe nerede? Onu hemen bulup uyanmamız lazım.”

“Koridorda bir şey var, koridorda bir şey var.” Yüzümü

tamamen Deniz'in omzuna gömdükten sonra Deniz'in beni diğer tarafa çevirip yavaşça kafasını kapıdan koridora uzattığını hissettim. Birkaç saniye hareket etmedi.

"Kimse yok." dedi hızlıca. Daha sonra beni kolumdan tutup içinde bulunduğumuz odada bulunan bir kapının önüne getirdi. Kapıyı hızlıca açtı ve upuzun bir merdiven gördüm.

Aşağı doğru hızlıca koşmaya başladık. Deniz'in elini bırakmıyordum.

Artık koşamayacağımızı hissedene kadar koştuk ve en alt kata indik.

Sadece nem olan bir zemin kattaydık. Işıkların uğultusu duyabildiğim tek şeydi. Daha yüksek ve daha yüksek...

Ve sonra bir anda hepsi kesildi...

Sessizlik.

Karanlık.

Hayır... Tam sessiz değil.

Statik ses... Sanki bir televizyondan yayılıyormuş gibi yavaşça bize doğru geliyordu. Sadece gürültünün kaynağından gelen ışık odayı yavaşça aydınlatmaya başladığında fark ettim.

Bu zemin katta bir kapı daha vardı.

Deniz'i sürükleyerek kapıdan dışarı çıkaracakken beni durdurdu. Yüzümü avuçları arasına aldı.

"Bahar... 273! Bu sayıyı unutma! 273!"

Ve üç!

Uyandım.

Tanıdık gelen loş bir ışık ve sırtımın ağrısı... Kulaklarımın acısı...

Derin ve sık nefesler alırken kendime gelmeye çalıştım. Hemen kafamı sağa ve sola çevirdim. Efe ve Deniz yanımda yatıyordu.

Kendime geldiğimi idrak ettiğim an hızlıca yerimden doğruldum ve Sedef Hanım'la göz göze geldik. Umurumda dahi olmadan Efe'nin boynuna sarıldım.

Ve hüngür hüngür ağlamaya başladım.

“O neydi? O neydi?”

Efe hiçbir şey söyleyemeden kollarını belime doladı. Ağlamam kesilmiyordu. Çok korkmuştum.

Bir süre sonra yanıma eğilen birinin varlığını hissettiğimde gözümü açtım. Sedef Hanım bana su uzatıyordu.

“İstemiyorum.” dedim bardağı ittirerek. Gözyaşlarımı sildim ve hemen ayağa kalktım. Efe ve Deniz yerde oturmuş bana bakıyordu.

Apar topar koltuk üstündeki çantamı aldım ve burnumu çektim.

“Ben artık yokum. Size kolay gelsin.”

17. BÖLÜM

30 Ağustos 2019

30 Ağustos'un tatil olması sebebiyle, ki çok güzel bir denk gelişti, tüm günümü evde geçirip kafamı toparlamayı planlıyordum. Dün gece eve geldikten sonra hiç uyuyamamıştım. Korkmuştum da. Arayıp Kıvanç'ı benimle kalması için ikna etmek istedim ama büyük ihtimalle büyük bir azar yiyeceğim için ondan da vazgeçtim. Kâbus gibi bir gece oldu. Işıklar kapalı uyuyamadım. Uyursam gördüklerim rüyamda karşıma çıkacak endişesiyle bir kez bile gözümü kırpmadım. Salonun televizyonunu açıp içeride biri varmışçasına kendimi güvende hissettirmeye çalıştım ama başarılı olamadım.

Uykuya daldığımda gün ağarmıştı. Öğleden sonra üç gibi uyandım. Kendime hafif bir kahvaltı hazırladıktan sonra Vanilya'nın yemeğini verdim. Birkaç çizim yapmam gerekiyordu ama yapacak psikolojide olmadığımı düşündüm. Salondaki L koltuğuma uzanıp Vanilya'yı göğsümün üstüne koydum ve telefonda vakit geçirmeye başladım.

Ne olup bittiğine anlam vermek benim için çok zordu. Bu yolculuğun başından beri her duyduğum şeyi mantık rayına oturtmaya çalışıyordum ama ben çalıştıkça her şey daha da çığırından çıkıyordu. En başından hiç bu işe bulaşmasaydım keş-

ke diye düşünmekten alıkoyamıyordum kendimi. Durduk yere beni transa gireceksin diye kâbusun içine atmışlardı ve hiçbir şey olmamış gibi hayatıma devam etmemi bekliyorlardı. Yaşananların bana yapılan bir haksızlık olduğunu düşündüm.

Çok korkmuştum. Hayatımda daha önce hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyordum. Ben korku filmi bile izlemezdim, mantığıma uymadığı gerekçesiyle. Şimdiyse korku filmi-
nin tam ortasına atılmıştım. Hem de daha bu hafta tanıştığım iki insan tarafından.

Düşüncelerimle boğuşurken Kıvanç mesaj attı, dışarı çıkmak istiyordu. Havamda olmadığımı söyleyerek kendisini eve çağırdım.

Bir saat sonra geldiğinde beni bu kadar bitkin bulmayı ummadığının farkındaydım.

Olan biteni anlattığımda tam da beklediğim tepkiyi verdi.

“Siz kafayı yemişsiniz.”

“Ben değil.” dedim kahve kupasını uzatırken. Elimden hızla aldı.

“Ne demek ben değil? En çok da sen. Daha sen evden çıkmadan önce seni uyardım, uzak dur dedim. Daha da beter bir şey yaşayıp gelmişsin.” Cevap veremediğimi görünce devam etti. “Ciddi söylüyorum, eğer bu kız psikolojini bozuyorsa ya direkt konuşmayı ya da görüşmeyi kes ya da git taşın. Valla ben sana yardım ederim. Yeter ki uzak dur.”

“Hayatta taşınmam.”

“O zaman görüşmeyeceksin.”

Koltuğa oturup kahvemden bir yudum alırken kafamı salladım. “Görüşmeyeceğim.”

“En başından inanıp devam etmen zaten hataydı. Bir dahaki sefere ayine falan katılırsın artık.”

“Tamam Kıvanç, uzatma.”

“Ama nasıl uzatmayayım? Korkudan uyuyamamışsın. İyi sana başka şeyler yapmadılar gözün kapalıyken.”

“Ay ne yapacak yaşlı başlı kadın. Abartma sen de.”

“Yaşlı başlı kadın dediğin seni üçüncü boyuta falan yollamış. İçeceğine bir şey mi attı belli değil. Kırmış o da kafayı. Bırak çocukla beraber ikisi halletsin bu saatten sonra.”

Bir an duraksadım.

“Efe’yle Deniz mi?”

“Her neyse adı işte. Bulmuşlar birbirlerini, halletsinler derdi neyse. Seni karıştırmasınlar. İş güç sahibi insansın.”

Deniz’le Efe’yi bu işin içinde baş başa bırakma fikri anlamsızca beni huzursuz etmişti. Bir tür kıskançlık hissettiğime yemin edebilirdim ama neyden kaynaklandığını anlayamadım. Bu işin en başında ben varken bir anda yerimi Efe’nin alması mı, yoksa Efe’nin Deniz’e daha çok ilgi göstermesi mi kıskançlığa yol açıyordu?

“Zaten ikisi daha iyi anlaşıyor.” dedim sessizce.

“Hah, süper işte. Yesinler birbirlerini.”

O kadar kolay değil! dememek için kendimi zor tuttum. Ama tuttum.

“Senin Beste’yle nasıl gidiyor? Benim derdimden seni konuşamadık bir türlü.” Kıvanç’a sorumu yöneltir yöneltmez telefonum titredi.

Kimden: Efe

“İyi misin?”

“Beste’yle iyiyiz ya. Normale dönmüş gibi. Eski tripleri yok, akli başına gelmiş.”

Kıvanç’ın dediğini duymadan mesaj yazmaya koyuldum.

Kime: Efe

"Ne kadar iyi olabilirsem."

Kafamı kaldırdığımda bana bakıyordu. "Pardon, ne dedin?"

"İyiyiz dedim, eskisi gibi değil."

"E süper. Hiç tartışmıyorsunuz, değil mi?"

"Yok. Konuşmaya başladığımızdan beri bir sıkıntı olmadı daha. Numara yapmıyorsa normal bir insan gibi davranıyor."

Kimden: Efe

"Akşam görüşme şansımız var mı?"

Gördüğüm mesajın anlamadığım bir şekilde kalbimi eritmesi üzerine Kıvanç'a söylemek için ağzımı açacaktım ki tekrar bana kızacağını öngörerek kendimi durdurdum.

"Kim yazıyor?" diye sordu.

"Okuldan kızlar." diye geçiştirdim. "İyi olmanıza sevindim, umarım olur olmadık şeylere sorun çıkarmaz bir daha."

Kime: Efe

"Olabilir."

"Bakalım senle bir daha ne zaman görüşecek?" dedi sinsice gülerken.

"Yok, aman. Benden uzak olsun. Siz istediğiniz gibi hayatınızı yaşayın, beni karıştırmayın."

Yorum yapıyordum ama aklım Efe'de kalmıştı. Ne yapacaktık acaba? Daha az önce onlarla bir daha görüşmemek için hem kendime hem Kıvanç'a söz vermiştim ve daha ilk mesajda yelkenleri suya indirmiş durumdaydım.

Ama sonuçta Deniz'den uzak kalacağım demiştim. Efe'yi ilgilendiren pek bir problem yoktu. Annesi dışında.

Akşama doğru Kıvanç evden ayrıldıktan sonra hızlıca duş aldım. Saçımı ve makyajımı yaparak kendime normalde olduğundan biraz daha özen göstermeye çalıştım.

Bir yandan kendisine sinirliydim, inkâr edemeyeceğim bir biçimde. Bir yandan da görmek istiyordum, belki de dün geceyi benimle beraber yaşamış bir kişiyle daha konuşursam içim bir nebze daha rahatlayacaktı.

Saat dokuz gibi Efe aşağıda olduğunu söylediğinde çekti mi alarak apar topar aşağı indim. Evin önünde duran arabasının kapısını açıp kendimi içeri attığımda tanıdık parfüm kokusuyla başım döndü.

“Selam.” dedi heyecansız bir sesle. Daha çok benim ruh halimi bilemediği için fazla enerjik olmaktan çekiniyor gibiydi. Ben ona göre bir nebze daha mutlu görünmeye çalışıp gülümseyerek selam verdim.

Arabayı çalıştırdı ve ilerlemeye başladık. Birkaç saniye sessizlik oldu ama rahatsız olmadım. Bazen sessizlik uzun paragraflardan daha çok şey anlatıyordu.

Gideceğimiz yere gelene kadar dün gecedan hiç bahsetmedik. Birimizin konuyu açması gerekiyordu ve o gerginliği ikimizin de ilişimize kadar hissettiğine emindim. Ama açan kişi ben olmayacaktım, ne de olsa onun suçuydu. Ya da annesinin suçu, otomatik olarak onun suçu.

Alsancak'ta beni tatlı bir restorana götürdü. Çok lüks bir yere götürecek diye endişeliydim ama beklediğim gibi olmadığı için içim rahatlamıştı. Rahat koltuklar ve sarı aydınlatmaların olduğu güzel bir mekânda güzel bir masa seçtik ve oturduk. Yemeklerimizi sipariş ettikten sonra sessizlik tekrar başladı.

Ellerini masanın üzerinde birleştirdiğinde konuya gireceğini anladım.

“Dün için kusura bakma.” Ciddi olmaya çalışacakken cümlenin sonuna doğru birazcık güldü. Dayanamayıp ben de gülümsedim. “Yani ne oldu ben de anlamadım. O kadar hızlı çekip gittin ki normalde sana dün mesaj atacaktık ama korktumuz için senden açıkçası, atmak istemedik. Deniz hâlâ senin ona sinirli olduğunu düşünüyor, o yüzden yazamadı.”

Bir anda yüzüm düştü. Efe’nin beni tek başına merak ettiğini ve gerçekten görüşmek istediği için yazdığını zannetmiştim. Oysaki Deniz onu zorlamış ve zaten ben yokken benim hakkımda defalarca konuşmuşlardı.

“Yok, sinirli değilim.” Yutkundum. “Aslında sinirliyim. Bu işe başından beri hiç bulaşmamam gerekirdi. Yaptıklarımız çok saçma.” Elimde olmadan kaba konuşmaya başlamıştım.

“Yaptıklarımızın saçma olduğuna ben de katılıyorum. Yaptıklarınız da diyebilirim, cüzdan araklama gibi.”

“Hatırlatma lütfen.” dedim ellerimle yüzümü kapayarak.

“Şaka yapıyorum. Ama sana şunu söyleyeceğim, gördüğün her şeyin bir anlamı vardı. Orası senin bir tür bilinçaltındı. Keşke anlamlarını dinlemek için annemle konuşsaydın gitmeden. Eminim için daha rahat ederdi.”

“Hayır, anlamını falan bilmek istemiyorum. Anlam verilecek bir olay yok.”

“Ama tam olarak ne gördüğünü hiçbirimiz bilmiyoruz. Bu bizim gördüklerimizin bir parçası, hepimiz aynı anda oradaydık. Yapmışken bir işi tam yapalım istiyor Deniz, tüm gördüklerimizi birleştirirsek bütün bir parça çıkacağını düşünüyor.”

“Deniz’in ne düşündüğü bu saatten sonra umurumda değil.” dedim sinirlenerek. “Benim problemim değil. Kendisiyle kafa yormaya, fikir vermeye çoktan hazırdım ama transa falan

geçmek planlarımız arasında yoktu. Kendisi transa geçerken yanında da olurdum ama beni de bu işin içine katması çok ayrı bir şey.”

“Aslında o değil, annem katmak istedi seni.”

“Her neyse, sonuç olarak Deniz onu ima etmeseydi eminim annen böyle bir şey önermezdi. Bu kızın probleminin benimle hiçbir ilgisi yok, dün bunu anlamış oldum.” O kadar sinirli konuşuyordum ki Efe cevap veremedi. “Ayrıca seni son gördüğümde... çok korkunçtu. Hatırlamak dahi istemiyorum. O sahne yüzünden gözüme bir damla uyku girmede. Seni orada o şekilde bıraktığım için çok kötü hissediyorum. Gerçek olmasa bile.”

“Ne şekilde?”

Donup kaldım.

“Nasıl ne şekilde? Hatırlamıyor musun?”

“Nasıl hatırlayayım Bahar? Aynı şeyleri görmedik ki.”

Bir an düşündüğüm şeyleri kafamda tartmaya çalıştım.

“Nasıl aynı şeyleri görmedik? O zaman neden topluca transa geçelim diye konuştuk? Neden yan yana yattık?”

Efe derin bir iç çekti. “Eğer kalsaydın bunları konuştuk aslında ama.” Masaya içeceklerimiz gelince geri çekildi. Garson gittikten sonra masaya tekrar yaklaştı. “Öncelikle benim zaten bu olayla pek bir alakam yoktu. Sen kendini kötü hissetme diye eşlik ettim. Aynı anda aynı yerde bir anda zihnimizde belirme-
miz pek mümkün değil. Annem ikinize de öyle olacaktı gibi bir his vererek ikinizin arasındaki ilişkiyi açığa çıkarmaya çalıştı. Sen Deniz’i görmedin mi? Sadece beni mi gördün?”

Hatırlamak istemediğim çok eski bir anıymış gibi düşüncelerimi kafamdan def etmeye çalıştım.

“Hayır, onu da gördüm. O daha sonra yok oldu. Senle ben kaldık. Sonra ben de tek başıma kaldım. Seni tekrar gördüğüm-

de yaratık gibi bir şey seni ele geçirdi. Ay, lütfen. Düşünmek dahi istemiyorum.”

Derin bir nefes alıp sandalyede arkama yaslandım. Düşüncesi bile beni mahvediyordu.

“Anladım.” dedi sessizce. “Bunun açıklamasını tabii ben bilmiyorum. Benimle ilgili olan kısımlar da tabii ki önemlidir ama Deniz’le ilgili olanlar daha önemli gibi.”

“Deniz beni oradan kurtardı, tek hatırladığım o. Bir de tam uyanmadan bana bir sayı söyledi... Neydi o?”

“273?”

Gözlerimi hızlı hızlı kırparak bir süre suratına baktım.

“Evet, sanırım.” dedim yavaşça. “Sen nereden biliyorsun?”

“Deniz de aynı sayıyı görmüş. Sen gittikten hemen sonra sayıyı not aldırıldı bize.”

Deniz’in ve Efe’nin neler gördüğünü çok merak ediyordum ama bu konudan öylesine korkuyordum ki sormaya cesaretim yoktu. Aynı zamanda çok fazla ilgili gibi de gözükmek istemiyordum, beni tekrar olayların içine çekmemeleri için.

“Şimdi de yeni bir sayı mı? 37 bitti 273 mü başladı?” dedim gülererek. “Her neyse, umurumda değil. İsterseniz bu saat-ten sonra siz bu durumla baş edebilirsiniz.”

Garson yemeklerimizi getirdikten sonra Efe çatal ve bıçağı eline aldı. Bir çatal ağzına almadan önce omuz silkti. “Sen bilirsin. Sen yoksan ben de yokum.”

Kendi yemeğine dokunmadan önce birkaç saniye duraksadım. Doğru mu duymuştum?

“Neden? Senin de ilgini çekmiyor mu?”

Efe ağzındakini çiğnemeyi bitirdikten sonra gözlerini bana dikti. “İlgimi asıl çeken bu olay değil. O yüzden bırakabilirim.”

Efe hiçbir şey olmamış gibi yemeğini yemeye devam ederken ne demem gerektiğini düşündüm. Beni kastetmiş olmasını

çok istiyordum ama bunu ona söyletmenin zekice bir yolu olmalıydı.

“İlgini çeken Deniz sanırım.”

Evet... Zekice bir yolun bu cümle olmadığı çok açıktı. İlkokul çocukları gibi flörtleştığım için kendimden nefret etme boyutuna gelmek üzereydim.

Efe güldü. Bana bakmadan yemeğini yemeye devam ediyordu.

“Buna inandın mı gerçekten?”

Bana bakmamasını fırsat bilip yarım ağız gülümsedim. Önümdeki eti kesmeye çalışırken aklımda ne diyeceğimin planını yapmaya çalışıyordum.

“Neden olmasın? İyi anlaşıyordunuz.”

Plan yapmasam daha mı iyiydi acaba? Sonucu pek etkilemiyordu çünkü.

“İyi anlamak zorundaydım çünkü ilgimi çeken kişinin arkadaşısıydı.” Sonunda tabağından yüzünü kaldırdığında hemen gözlerimi tabağa geri çevirdim. Asıl şimdi ne demem gerektiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

“İlgini çeken arkadaş cüzdanını çalmaya çalışsa bile mi?”

“Bir dakika, senden bahsettiğimi mi sandın?” Efe büyük bir kahkaha patlatırken elimdeki çatalı neredeyse düşürmek üzereydim.

Yanaklarım ateş gibi yanarken bu olayı nasıl çevirebilirim diye beynimin her bir nöronunu çalıştırmaya çalışıyordum.

Yüzümün değiştiğini görmüş olacak ki hemen toparladı. “Sakin ol, senden bahsediyorum.”

Derin bir iç çekerek çatal ve bıçağı tabağa koydum. Flört seviyesini ilkokula indiren ben olduğum için bu küçük kahkaha şöleni şakayı da hak etmiştim diyebiliriz.

“Gerçekten donakaldım.” dedim gülerek.

“Gördüm.” Yemeğini yemeye devam ederken konuşmayı sürdürdü. “İlk gece gerçekten ilgimi çektiği için sizle işi sürdürmeye karar vermedim bu arada. Senin için size katılabileceğimi söyledim. Annemin de çok büyük avantajı oldu tabii ama küçüklüğümden beri bu tarz şeylere maruz kalıyordum zaten. Daha fazla kendimi bir ateşe atmak istemedim kısaca.”

Daha üçüncü günden bu kadar açık konuşabildiği için şaşkınlık ve mutluluk karışımı duygular tarafından ele geçirilirken Kıvanç’ın söylediği aklıma geldi.

Ya kız tavlama için yapıyorsa? Zihnimi okumuş gibi konuşmaya devam etti.

“Aslında bu konuşmayı böyle pat diye yapmayacaktım ama sen Deniz’in işini bırakmayı hem de benim bu işle ilgili olduğumu düşündüğün için ister istemez açıklama yapmak zorundaymışım gibi hissettim. İyi ki de yapmışım, yoksa Deniz’den hoşlandığımı düşünecektin.”

Yemekten sonra bir şeyler içtik ve birbirimize artık Deniz dışında olan hayatımızdan bahsetmeye başladık. Deniz’le de aynı şekilde ilerlemişti arkadaşlığımız. Bir şekilde üçümüzün hayatı da ortak bir olay vasıtasıyla birleşiyor daha sonra da hiçbir şey olmamış gibi farklı bir yolda ilerliyor gibi hissediyordum.

Efe komik ve hayat dolu bir çocuktü. Gençken her istediğini yapmak, yıllar sonra geri dönüp baktığında ise dilediği her şeyi başarmış biri olarak görmek istiyordu kendini. Sürekli yeni planları olan biriydi. Herkesin hayatında mutlaka olan bir karakter gibi. Sürekli planları olan ama hiçbirini hayata geçirmeyen bir karakter. Eğer kafasında geleceğe dair bir planı varsa oturup gerçekten onu planlaması ve o plana uyarak gerçekleştirmesi adına onu telkin etmeye çalıştım. Beni dinleyeceğini söyledi ama bu kadar heyecanlı biri için umutsuz bir durum gibi hissettirmişti.

Arabaya geri bindiğimizde kontağı çevirmeden önce bana döndü.

“Dün gece seni uyutmayan şeyi bana hâlâ söylemedin. Beni nasıl görmüştün?”

Söylemek ve söylememek arası bir süre zarfından sonra kararımı verdim.

“Daha sonra söylerim.”

Bir an duraksadı. Kafasında bir şeyleri rayına oturtmaya çalışıyor gibi bir hali vardı.

“Eğer...” dedi birkaç saniye sessiz kalarak. “... hâlâ korkuyorsan biraz daha seninle durabilirim. Film falan izlemek istersen tabii.”

Biraz düşündüm. Mantıklı bir plan gibi gelmiyordu kulağıma ama korkumun hâlâ tamamen geçmediği de aşikârdı. Açıkçası herkes benimle aynı şeyleri görmüş olsaydı içim bir nebze daha rahat olacaktı ama herkesin bilinçaltına göre şekillendiyse olaylar, evden değil de daha çok kendimden korkmaya başlamam an meselesiydi.

Gülümseyerek teklifini kabul ettim. Hangi filmi açacağımı biliyordum zaten.

Eve girdiğimizde çabucak bir mısır patlattım ve *VanillaSky*’ı ona izletmek istediğimi söyledim. Benim de izlemediğim bir film bulmamız konusunda ısrarcı davrandı ama bu dünyada az da olsa değer verdiğim herkesin bu filmi görmesini çok istiyordum.

“Benim için çok özel bir film. Gerçekten görmeni istiyorum, bir dahaki sefere ikimizin de izlemediği bir film seçeriz.”

“Bir dahaki sefere olacak yani?”

Güldüm. “Çok klişe.”

“Bence de ya.”

Ben filmi televizyonda ayarlarken Efe Vanilya’ya yaklaşmaya çalıştı ama Vanilya devamlı olarak kaçıyordu.

“Bu kedi neden beni sevmiyor ya?”

“O genelde kimseyi sevmez.” dedim televizyonun önüne eğilmiş biçimde arkama bakarken. “Biraz sana alışması lazım.”

“Nasıl alışacak bana?”

“Bilmem. Sürekli görürse alışır.”

Efe sandalyelerin altına giren Vanilya’nın ilgisini parmaklarıyla ses çıkartarak çekmeye çalışırken güldü.

“Eee, ne yapalım? Mecburen sürekli gelmek zorunda kalacağız.”

Güldüm ve oturduğu kanepenin yanına yaklaşıp yerleştim. Filmi başlattım.

Bitimindeyse her defasında olduğu gibi son sahnede göz yaşlarına boğulmam üzerine yaklaşık beş dakikalık bir dalga geçme evresi yaşandı.

“Aslında düşününce gerçekte birbirlerine tamamen yabancılar ama lüsid rüyada birbirlerinin ruh eşleri! Düşünsene, başka alternatif gerçeklerde ya da paralel evrenlerde hepimiz benzer bir kaderi yaşıyor olabiliriz.” dedim heyecanla gözlerimi silerken.

“Tabii öyle.” dedi yerinde kımıldanarak. “Üzücü bir film. Aşkın paradan da görünüşten de daha önemli olduğunu gösterse de izleyici de yapımcılar da yazar da hayatta kalmak için bunların daha önemli olduğunun farkında. Ama yine de güzel bir şekilde gözler önüne serilmiş.” Burnumu silmek için peçete ararken kafamı salladım. “Kedileri bu söz yüzünden mi bu kadar takıntı haline getirdin yoksa?” Peçeteyi elime aldıktan sonra güldüm. “İkimizin de kedi olduğu bir hayatta görüşürüz.” diye devam etti.

“Bence inanılmaz bir replik. Filmi izlemeyen biri için masalsı gerçi.”

“Yoo, yine manalı olabilir. Bir noktada tabii. Güzel sözler vardı.”

Birkaç saniye ayakta duraksadım.

“Seni tekrar bulacağım

Biri sana baktığında

Serin bir yaz günü rüzgâr estiğinde

Bir yerde bir kahkaha duyduğunda

Bu duyguyu hatırlayacaksın ve o ben olacağım.”

Efe birkaç saniye duraksadıktan sonra güldü. “Duygusal...”

Kanepeye eğilip yastıklardan birini kafasına fırlattım. “Ne kadar anlamlı olduğunu görmüyor musun?”

“Görüyorum.” dedi gülerek. “Umarım tekrar birbirlerini bulurlar.” Saatine bakıp bir anda ayaklandı. “Artık gideyim, çok geç oldu. En azından artık korku değil hüznün hissediyorsun. Uyumana daha yardımcı olur.”

Gülerek onunla beraber kapıya ilerlemeye başladım. “Teşekkür ederim bana katlanıp filmi izlediğin için.”

“Ben teşekkür ederim, film gayet güzeldi.”

Kapıyı onun için açarken dönüp iki yanağımdan da öperek bana sarıldı. Tam kapıdan çıkarken duraksadı.

“Beni nasıl gördüğünü gerçekten söylemeyecek misin?”

Söylemekle söylememek arasında tekrar bir gelgit yaşadım. Daha sonra kararımı verdim.

“İkimizin de kedi olduğu bir dünyada söylerim.”

18. BÖLÜM

31 Ağustos 2019

Sabah uyanıp kahvaltı yaptıktan sonra Vanilya ile birlikte biraz yatakta dizi izleyerek keyif yapmak istedim. Hafta sonu olduğundan işten aramayacaklarını düşündüğüm için içim bir nebze rahattı, bir nebze de değildi çünkü bitirmem gereken çizimler de vardı. Yine de birkaç saatten ölmem diye düşündüm.

Vanilya boynumun altında göğsümün üstünde kıvrılmış uyuklarken bir süredir bitirmek istediğim dizinin sondan ikinci bölümünü açtım.

Bölümün ikinci dakikasında telefonum titredi.

Kimden: Efe

“Piknik mi yapsak diye bir düşündüm...”

Midemde kıpırdanan heyecan dalgasıyla kafamı Vanilya'nın tüylerinin arasına doğru soktum ve sakinleşmeye çalıştım.

Kime: Efe

“Şu an piknik için çok sıcak değil mi?”

En son piknik yaptığımda sanırım ilkokuldaydım. Sınıf öğretmenlerimiz okulca götürürdü pikniğe, o günler orada bitmişti piknik durumu benim için. Yıllar sonra bir erkekle piknik yapma fikri bana garip ve alışılmadık gelmişti.

Kimden: Efe

"Akşamüstü? Saat 5'te seni alayım."

Onaylamadan önce bir süre ne yapabiliriz diye düşündüm. Gergin bir ortam olup olmayacağından emin olmaya çalışıyordum. Şu ana kadar vakit geçirdiğim kadarıyla Efe çok eğlenceli, sakin, rahat ve enerjisi yüksek biriydi. Yanında gergin hissettiğim hiçbir an olmamıştı, Deniz'le olanları saymazsam tabii.

Sahi, Deniz ne yapıyordu acaba? İki gündür ondan haber alamıyordum. Bir anda onu bu şekilde yarı yolda bırakmamız doğru mu yanlış mı tartışılırdı. Fakat şu an bunu düşünmek istemiyordum.

Efe'nin teklifini kabul ettikten sonra piknikte ne yapabiliriz diye düşündüm. Salona gidip altımıza örtecek bir battaniye buldum ve büyük bir çantanın içine attım. Birkaç limon ve şekerle büyük bir şişe limonata hazırladım. Elimde olan termosun içine dökerek birkaç buz ekledim. Kek mi yapsam diye düşündüm ama sanırım o kadar vaktim yoktu.

Küçük hamburger ve sandviç ekmekleri içine birkaç farklı peynir çeşidi ve salata malzemeleri koyarak küçük atıştırmalıklar hazırladım. Biraz da meyve hazırlayarak kavanozların içine koydum.

Daha önce hiçbir arkadaşım için bu kadar hazırlık yapmış mıydım? Sanmam.

Saat 5'e geldiğinde Efe tam dakikasında mesaj attı. Rahat bir taytın üstüne bol bir tişört giydim, saçımı da hafif bir topuz

yaptım. Spor ayakkabılarımı ayağıma geçirdikten sonra çantamla beraber koşturarak kendimi dışarı attım.

Tanıdık parfüm kokulu arabaya binince gülümseyerek yanaklarımdan öptü.

“Hazırlıklısın. Kocaman çanta getirmişsin.”

İşi abartıp fazla mı hazırlık yaptım acaba diye düşünürken yanaklarımdan kızardığını hissettim.

“Ha, yok ya. Öylesine birkaç bir şey aldım işte.”

Çantadan hazırladığım her şeyi çıkarttığımda da aynı şeyi düşünecek miydi acaba?

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum konuyu değiştirmek ister gibi.

“Bilmem. Kordon’a gidelim işte.”

“En son Kordon çimlerde piknik yaparken lisedeydim sanırım.”

Birincisi en son piknik yaptığımda ilkokuldaydım, ikincisi çocuğun planını aşağılar tavırda verdiğim bu cevap oldukça gereksizdi. Umarım beni yanlış anlamaz diye düşünürken gülmesiyle rahatladım.

“Çok kalabalık olacak bu saatlerde eminim ama benim hoşuma gidiyor. Herhangi bir kafeye gidip oturmaktan bin kat daha iyi bence.”

“Katılıyorum.”

Gerçekten de katılıyordum. Saatlerce bir mekânda hiçbir şey yapmadan oturmaktansa çimlere yayılmak sanki daha iyi bir fikirdi.

Kordon’a gelip bir saat park yeri aradıktan sonra sonunda kendimizi dışarı attık ve kalabalık arasında güzel bir yer bulduk. Çantamdan örtüyü çıkarıp yere serdiğimde Efe şaşır-
dı.

“Sen harikasin. Aklımın ucuna gelmezdi bir şey sermek.”

Gülerek serdiğim örtünün üzerine oturdum. O da oturduktan sonra yanında taşıdığı poşetten bir şişe Blush şarap çıkardı.

“Ta-da!”

“Harika.” dedim gülerek. “Ben de masumca bize limonata yapmıştım.”

Efe büyük bir kahkaha patlattı. “Hayır, çok daha iyi. Bunu biraz daha sonraya saklarız.”

Çocuk romantizm peşinde koşarken benim yanımda limonata getirmem anlamsız mı masum mu olmuştu karar veremiyordum.

“Kendi ellerimle yaptım, hazır değil. O yüzden içerken dikkatli olalım lütfen.”

“Ne? Hemen içelim.”

Termostaki limonatayı yanımda getirdiğim bardaklara doldurduktan sonra hazırladığım yiyecekleri de çıkarmaya başladım.

“Harika olmuş.” O sırada gözü hazırladığım yiyeceklere takıldı. “Sen inanılmazsın. Bir sürü şey hazırlamışsın.”

Gülerek tüm yiyecekleri çıkardıktan sonra çantamı yanıma koydum. “Piknik dediğin böyle olmaz mı?”

“Tam da böyle olur. Sadece şarap getirdiğim için kendimi kötü hissettim şimdi.”

“Saçmalama, en önemli parçası oydu.”

Etrafımızda oturan genç topluluklarından gelen müzik sesleri, sıcak rüzgârın esişi, ışıklar ve insanlar beni keyifli bir insan haline getirmişti. Efe de bir süre sonra dayanamayıp arabasına gitti ve orta boy bir hoparlör getirerek o da müzik çalmaya başladı. Yine arabada çaldığı tarzda elektronik müzikler açıyordu ama keyfini kaçırmamak için pek bir şey söylemiyordum.

Deniz'den ve olanlardan hiç bahsetmiyorduk. Sanki hiçbiri olmamıştı ve öyle birini tanımıyor gibiydik. Bir yandan da hoşuma gidiyordu çünkü bende travma etkisi yaratmıştı.

"Hadi, bir oyun oynayalım." dedi Efe sandviçlerden birinin son lokmasını ağzına attıktan sonra.

"Ne oyunu?"

Ağzındaki lokmayı çiğnedi ve yuttu. "Şimdi ben sana kendim hakkında üç bilgi vereceğim. İki tanesi doğru bir tanesi yanlış olacak. Yanlış olanı tahmin etmeye çalışacaksın."

Gülümsedim. "Ama nasıl tahmin edeceğim? Birbirimizi çok tanımıyoruz."

"Oyunun amacı bu zaten. Hem birbirimiz hakkındaki önyargılarımız ortaya çıkacak hem gerçekler falan filan. Hadi ben başlıyorum." Dizleri üstünde hafif doğrularak yüzünü komple bana döndü.

"Başla bakalım."

Bir süre düşündü. "Tamam. Bir; bir keresinde bir nehrin diğer tarafında buzların arasına sıkıştım ve günümün yarısını orada geçirmek zorunda kaldım. İki; bir arkadaşımı o nehre atmak için bir başkası tarafından para teklifi aldım. Üç; arkadaşlarım doğum günümde beni ekti ve hiç kimse gelmedi."

"Ne? Doğum gününde hiç kimse gelmedi mi?" Elimi istemsizce kalbime götürdüğümde halime acıklı bir şekilde güldü.

"Söyle, hangisi yalan?"

"Umarım sonuncusu yalandır." Kalbim parçalanacak gibi olmuştu. "Ama nehir olayından da çok bahsettin kafam karıştı. Nehir olaylarından biri gerçek olmak zorunda yoksa durduk yere aklına gelmez. O yüzden üçüncü diyorum."

"Doğum günü yani?"

"Evet."

"Yanlış! İkincisi yalandı."

“Nasıl?” dedim üzülererek. “Ne demek kimse gelmedi?”

Efe gülererek geriye doğru oturdu. “On dokuzuncu yaş günümde sadece ben, en yakın arkadaşım Mert ve Mert’in kız kardeşi vardı. Daha kalabalık olacaktık ama olmadı... Monopoly oynayıp sarhoş olduk. O kadar.”

Kalbim çat diye kırılacak gibi hissettim. “Neden kimse gelmedi?”

“Çünkü o gece başka plan yapmışlar. Hepsi doğum günümü unutmuş.”

“İnanamıyorum!”

Efe masumca kafasını salladı. “Ben de onlara hatırlattım ama başka plan yaptıklarını söylediler.”

19 yaşındaki zavallı Efe’yi kendi evinde arkadaşlarını beklerken ama kimse gelmezken hayal edince ağlamak istedim. Çok sarılmak istemiştım ama kendimi durdurdum. “Doğum günün ne zaman?”

“12 Ekim.”

“Bu sene güzel bir şeyler yaparız sana.” dedim gülererek.

“Anlaştık. Hadi, sıra sende.”

Derin bir nefes alıp düşünmeye başladım. “Bir; bir kız kardeşim daha var. İki; lise sona kadar nasıl makyaj yapacağımı bilmiyordum. Üç; küçükken hep dansöz olmak istemişimdir.”

Efe gülererek biraz düşündü. “Dansöz olmak isteyecek bir karaktere sahip görünmüyorsun. O yüzden üç diyorum.”

Güldüm. “Yanlış! Bir yanlış olandı.”

“Nasıl ya? Dansözlük ne alaka?”

“İnan, ben de bilmiyorum. Ama o zamanlar bana dünyanın en eğlenceli mesleği gibi gelirdi.” dedim gülmeye devam ederek. “Tek çocuğum, kardeşim yok.”

“Şanslısın. Gerçi ben de tek çocuk gibiyim. Bir ağabeyim var ama yurtdışında. Neredeyse iki senedir görmüyorum.”

“Neden şanslısın dedin?”

“Tek çocuk olmak süper bir olay. Ağabeyim gittikten sonra fark ettim, pek anlaşılamıyorduk biz, belki ondandır. Şimdi kafam çok rahat.”

“Ben de hiçbir zaman kardeş istemedim ama bir yerde gerekli bence. Bilmiyorum, bu konuda çok net bir fikrim yok. Tamamdır, senin sıran.”

Bir süre duraksadı.

“Bir; bir keresinde sırf ceza alıp dışarı çıkamayıp kız arkadaşım ile buluşmamak için anneme okula gitmeyeceğimi söyledim. İki; 13 yaşındayken arkadaşım ile evden çıkıp kuzeninin evine gittik ve sarhoş olup tüm eve kustuk. Üç; bir kış günü okul otobüsünden inerken montumu arabada unuttum, tüm gün donarak gezdim ve tüm kış başka montum olmadı çünkü anneme söylemedim.”

“Bunlar nasıl hikâyeler?” dedim gülerek.

“Cevapla bakalım.”

“Bence birinci yalan. Kim kız arkadaşıyla buluşmak istemez?”

“Hayır. Üçüncü yalandı.”

“Üçüncü mü? Niye istemedin ve annen seni cezalandıracak bir kadın asla değil gibiydi.”

“Zaten cezalandırmadı, altıncı sınıfın sonundaydım.”

“Altıncı sınıfta sevgilin mi vardı?”

“Yani, evet.” Efe kahkaha attı. “Hızlıymışım. O zamanki kız arkadaşım ile da tüm yaz görüşmek istemedim çünkü annem okulum hakkında çok takıntılıydı ve okulun nasıl gittiğini ona soracaktı. Anneme karnem onda kaldı demiştim. Tüm yaz çok yakın evlerde kaldık ama bir kere bile buluşmadım onunla, annem karnemi istemesin diye.”

“Annen nasıl karnenin onda olduğuna inandı?”

“Ne bileyim, bir şey uydurmuştum işte. O yüzden evden çıkmamam ve onunla buluşmamam gerekliydi.”

“13 yaşında sarhoş olmana ne demeli peki?”

“Arkadaş kurbanıyım.”

İkimiz de bir süre güldükten sonra tekrar başladım. “Bir; klasik müzik dinlemekten çok keyif alırım. İki; telefonumda 100’den fazla selfie var ama hiçbirini sosyal medyada paylaşmadım. Üç; hiçbir zaman en yakın arkadaşım bir kız olmadı.”

“Üçü de zorladı beni bu sefer.” dedi Efe bir süre düşündükten sonra. Omuz silktim ve cevap vermesini bekledim.

“Bence birinci yanlıştır. Klasik müzik dinliyor olamazsın.”

Gülerek içeceğimden bir yudum aldım. “Yanlış! Asıl yanlış olan ikinciydi.”

“Klasik müzik mi dinliyorsun gerçekten?”

“Aslında son bir senede diyebilirim, normalde böyle bir ilgi alanım yoktu. Sanırım balede çok fazla zaman geçire geçire onların müziklerini dinleyerek böyle bir bağışıklık edindim.”

“Selfieli soru fazla dolambaçlı. Belki de 99 tane vardır. Cümleyi yanlış kurdun.”

“Hayır, aksine çok doğru kurdum. Fotoğraf çekinmeyi hiç sevmem, hem de hiç. Çok az fotoğrafım var o yüzden.”

“Neden sevmiyorsun?”

“Bilmem, çok geriliyorum kamera görünce.”

Efe’nin biraz duraksayıp yüzümü incelediğini fark ettiğimde utanarak aşağı baktım.

“Çok güzelsin, saçma bir düşünce.”

“Teşekkür ederim.” dedim ellerimle yüzümü kapatarak.

“İltifat almak için söylemişim gibi oldu ama öyle değil.”

“Tabii ki değil, biliyorum. İltifata da ihtiyacın yok zaten. Peki yakın kız arkadaşına sahip olmama meselesi ne?”

“Hep kızlarla çok yakın arkadaş olmak istedim, yakın bir

kız arkadaş kadar çok az rahatlatıcı şey var, inan bana. Ama bir türlü hiçbir kızla uzun bir yolda yürüyemedim. Hep erkek arkadaşlarım yanımda oldu, kızlar bir süre sonra bıraktı beni.”

“Neden bırakıyorlar?”

“Hiç bilmiyorum. Ya araya mesafe giriyor ya bir anda tartışma çıkıyor, bir şekilde bitiriyorlar. Ben yanlış bir şey yaptığımı düşünmüyorum açıkçası ama yanımda uzun süre kalanlar genelde erkek arkadaşlarım oldu. Şu anki en yakın erkek arkadaşım Kıvanç. Sizi bir gün tanıştırmak isterim açıkçası.”

Efe gülümsemeden kafasıyla onay verdi.

“Tabii, çok iyi olur. Ama kızlarla yürütemiyorsan belki de sende bir sorun vardır. İyi düşün.”

Omuz silktim. “Artık biraz geç kaldım. Kıvanç şimdilik bana yetiyor. Kıvanç’ın kız arkadaşı bile sürekli benimle sorun yaşıyordu, kızla alakam olmamasına rağmen. Tüm kızlar benden bir şekilde nefret ediyor gibi hissediyorum.”

“Kıskanıyorlardır belki.” dedi Efe dalga geçercesine gülerek.

“Kesin.” dedim gözlerimi devirdikten sonra.

“Son kez sıra bende o zaman. Birincisi; bir keresinde 5 günü hiç uyumadan geçirdim, sadece yapabilir miyim diye görmek için. İkincisi; duygularım mantığımdan daha ağır basabiliyor. Üçüncüsü; yalnız kalmaktan çok korkuyorum.”

“Bence birincisi yanlış.” dedim kendimden emin bir ses tonuyla. Efe gülmeye başladı.

“Nasıl anladın hemen?”

Yerimde hafifçe doğruldum. Yaslanmadan oturmak belimi ağrıtmaya başlamıştı. “Son iki şık birbiriyle çok etkileşim içinde. Eğer duyguların mantığından ağır basmıyorsa yalnız kalmaktan korkmazsın diye düşündüm. Yalnız kalmaktan korkmuyorsan da bence mantığın daha ağır basıyordur.”

“Yalnızlığı sence sadece duyguyu akıldan önce koyanlar mı hisseder?”

“Aynen öyle. Dünya üzerindeki en korkunç şeyin yalnız kalmak olduğuna inananlar sadece duyguyu ön planda tutan insanlardır. Oysaki dünya üzerindeki en korkunç şey yalnızlık değil seni yalnız hissettiren insanlardır. Mantığı ön planda tutan biri o doğru insanları hayatına alabilirse asla yalnız hissetmez.”

“Yalnızlık konusunda mantığın da bir yere kadar önemli olduğunu düşünüyorum. Her insanın güçlü olabilme sınırı var, yalnızlığa gelince herkes kırılır. Yalnızlık kadar güçlü bir şey yok bu dünyada, seni onarılamayacak kadar kırabilir.”

“Çok da üstüne düşünme.” Sonunda dayanamayıp örtünün üzerine sırtüstü uzandım. “Dramatik bir şey olmadığı sürece kimse kimsenin gerçekten umurunda değil.”

19. BÖLÜM

6 Eylül 2019

Güneş yakın görüş açısını engellerken parmaklarıyla ışığını yok etmeye çalışıyordu. Bir yandan güneşin ısıttığı kaldırımların üstünde ölesiye koşuyor bir yandan tarla bitkilerinin ortasında duran evlerden istediğini bulmaya çalışıyordu.

Koşmaktan ve sıcaktan ıpsıslak kalmış askılı bluzunun üstüne yapışmasını engellemek için diğer eliyle de bluzun yakasını kaldırıp indiriyordu.

Sıcak güneşe gökyüzünde eşlik eden kuşlardan başka yakınlarda hiç kimse görünmüyordu. Yanından koşarak geçtiği evlere bakarken ona tarif edildiği gibi kırmızı olanı gözüne kestirmeye çalışıyordu.

Eski harabe evlerin içinde kimse görünmüyordu. Bazılarının balkonunda çamaşırlar asılı, bazılarında kirlenmiş ve kırılmış bidon şişeleri ve çöp kutuları vardı. Doğru yolda olup olmadığına emin olamayarak koşmaya devam etti. Güneş ilerideki kaldırımın üstünde su illüzyonu yaratırken ona odaklanmamaya çalıştı.

Bir süre daha koştuktan sonra yorgun düşen Deniz nefes nefese kaldırımın kenarına çöktü ve elinin tersiyle alnını sildi. Soluklanmaya çalışırken bir yandan da etrafı incelemeye başladı.

İki harabe ev arasından sağa doğru dönen küçük ince bir yol fark etti. Oraya gitmesi gerekiyormuş hissini içinden atamayınca yeterince soluklanmadan ayağa kalktı. O tarafa gitmesi gerektiğini biliyordu ama sebebini düşünemeyecek kadar yorgundu.

Hızlı adımlarla ince topraktan yolda yürürken içini garip bir his kapladı.

İki adet ev geçtikten sonra otomatik olarak kafasını sağa çevirdi. Orada ne olduğunu biliyordu.

Demirden bir salıncak gördü. Paslanmış salıncak yamulmuş ve gerçek rengini kaybetmişti.

Deniz derin derin nefes almaya başladı. Gözünü salıncaktan alamazken yabancı olduğu duyguyla baş etmeye çalışıyordu.

Sonunda kafasını çevirdiğinde gördü.

Evi gördü.

Kırmızı evi.

Kırmızı evin pencereleriyle göz göze geldiği an yerinde donakalan Deniz bayılacak gibi hissetti.

Çok sessizdi. Her yer çok sessiz.

Sadece kuşlar. Güneş. Ve Deniz.

Uzun ince kahverengi dört adet kolon, küçücük kiremitten bir çatı, küçük beyaz bir giriş kapısı, yanında da minicik bir pencere.

Deniz bir süre evi sadece izledi.

İzledi.

İzledi.

Daha sonraysa yere çöküp avazı çıktığı kadar bağırarak ağlamaya başladı.

20. BÖLÜM

2 Eylül 2019

Gece boyunca rakam dolu rüyalar veya kâbuslar desem daha doğru olur, peşimi bırakmamıştı. Transa geçtiğim günün gecesi bile kâbus görmemişken durduk yere normal bir günün akşamında rüyamda tüm gece rakamlarla boğuşmak iyi hissettirmemişti. Uyandığımda çok yorgun hissediyordum.

İşin komik kısmı Efe de gece bana benim hakkımda bir kâbus gördüğünü söylediği bir mesaj atmıştı. Sorduğumda bahsetmek dahi istemediğini söyledi.

Bir önceki akşam onunla mesajlaşırken canımın kumpir çektiğini söylediğimde bana internetten evime sipariş gönderip sürpriz yapmıştı. Açıkçası mutlu ve huzurlu bir akşamdı bile diyebilirdim, neden böyle bir şey olduğuna anlam veremedim ama çok da üstünde durmamaya çalıştım. Tek sıkıntı tüm gece enerjim çekilmiş gibi hissediyor oluşumdu.

Balerin ve baletlerin kostüm taslaklarını teslim etmek için Orhan Bey'e gittiğimde çıkışıma Efe beni almaya geldi. Binanın çıkışına hızlı hızlı yürürken cam kapıdan beni elinde çiçekle beklediğini görünce adımlarım yavaşladı. Gülümsemeden edemedim. Bir erkek için fazla romantik ve düşünceli bir tarafı vardı, en azından bu zamana kadar gördüğüm çoğu erkekten fazla.

Dışarı çıktığımda ilk başta beni fark etmedi. Yanına gitme-
me birkaç adım kala sonunda kafasını çevirdi ve dudaklarına
tatlı bir kıvrım yerleşti.

“Sonunda!”

Yavaş yavaş ilerlerken çiçeklere baktım. “Geç kaldım, ku-
sura bakma.”

“Hiç önemi yok, kimse seni görmüşken hemen bırakmak
istemiyor anlaşılan.” Tam olarak yakınına geldiğimde çiçekleri
bana uzattı. “Küçük bir iş çıkışı motivasyonu olsun.”

Alt dudağımı ısırp gülümseyerek papatya demetini elime
aldım. Çiçek kokusu hiçbir zaman favori kokum olmamıştı
ama yaptığı bu jesti tabii ki en iyi şekilde karşılamam gereki-
yordu.

“Çok güzeller, çok teşekkür ederim.”

“Margrit papatyasıymış bu. Başak burcunun en sevdiği çi-
çekmiş. Umarım doğrudur, pek anlamıyorum ben.”

Bu kadar ince düşünüp bana sormak yerine burcumdan
seveceğim çiçeği bulmaya çalışması kalbimi eritmişti.

“Margrit papatyası adında bir şey daha önce hiç duyma-
dım ama papatya çok severim. Kim papatya sevmez ki?” Uza-
nıp kolunu okşadım. “Çok ince düşünmüşsün, teşekkür ede-
rim.”

Omuz silkerek gülümsedi. “Ne yapmak istersin? Yorgun
musun?”

“Yorgunum desem gerçekten çalışanlara haksızlık olur.
Sadece rejisöre çizimlerin son halini teslim ettim, biraz da ne
yapacağımıza dair konuştuk. Yani sorun yok. Aklında bir şey
varsa yapabiliriz.” İş dışında dışarı adımını atmayan ben bir
anda neredeyse haftanın her günü sokaklarda fink atar hale
gelmiştim.

“Aklında bir şey yok aslında. Aç mısın?”

Biraz düşündüm. "Biraz."

"Gel evde yemek yapalım."

O kadar uzun zamandır evde tek başıma yemek yapıyor ve tek başıma yiyordum ki biriyle yemek yapma fikri bir anda şimşek gibi çakmıştı beynime. Kıvanç bile yemeğe gelse dahi benim yapıp bitirmemi özellikle bekliyor, sofraya hazır olduğunda kapıda belirliyordu. Dışarıda iki kişinin yemek yemesinden evde beraber yapma fikri oldukça hoşuma gitmişti.

"Hadi gidelim."

Benim arabayla geleceğimi tahmin ettiği için kendisi arabasını getirmemişti. Benim arabamla eve doğru giderken kremalı mantarlı spagetti yapmaya karar verdik. Çok iyi yaptığını iddia edince üstüne söz söylemek istemedim. Bana kalsa daha meşakkatli bir yemek yapardım ama sonra o kadar uğraşmamak bana da daha mantıklı geldi.

Eve geldiğimizde önce markete uğrayıp mantar, fesleğen, avokado, roka, marul gibi ihtiyacımız olan birkaç malzeme aldık. Ben kasada onları öderken Efe de gizlice diğer kasanın sırasına girip bize bir şarap almış. Sadece kendisi ödediği için biraz kızdım.

Eve geldiğimde Vanilya'ya yeterli ilgi ve sevgiyi göstermem gereken birkaç dakika başladı. Efe de benimle beraber Vanilya'yı sevmeye çalıştı ama Vanilya yaklaşmıyordu.

"Bence bu kedi bana da uğurlu geldi." dedi Efe çömeldiği yerden kalkarken. "Vanilya'yı gördüğümünden beri hayatımdasın, hepimize sihirli değnek gibi dokundu hayvan."

"Aslında beni gördüğünden beri Vanilya hayatında. Seninle tanışmak bir şanssa, yine Vanilya bana şans getirmiş olacak, sana değil."

"Sana ya da bana, orası fark etmez."

Vanilya'yı öpüp kokladıktan sonra yemeğini verdim ve ellerimizi yıkayıp mutfığa geçtik. Papatyalarımı vazoya koydum.

Efe özellikle spagettiyle ilgilenmek istediği için o spagettilerin haşlanmasını bekleyip ayrı bir tencerede tereyağı eritirken ben de marul ve rokayı kıymaya başladım.

"Müzik açabilir miyim? Hep seninkileri dinledik, biraz da benden dinleyelim."

"Tabii."

Bıçağı elimden bırakıp kanepede duran laptopımı aldım ve bir kenara koydum. Üstüne çok fazla düşünmeden State of Sound'dan *Higher Love* açtım. Ne fazla hareketli ne çok yavaştı. Ara sıra yemek yaparken bunu açtığım oluyordu.

Efe ayağıyla hafif hafif ritim tutarken sarımsakları doğramaya geçti. "Klasik müzik gelecek diye korktum."

"Sen sevmiyorsun diye açmadım." dedim avokadonun kabuğunu ve çekirdeğini çıkartırken. Nefes verişinden güldüğünü anladım. Küçük mutfak tezgâhımda bir o yana bir bu yana gidip geliyorduk.

"Artık transa geçtiğimiz gün gördüğün şeylerden bahsetmenin zamanı gelmedi mi sence de?" diye sordu aniden. Kafamı kaldırmadan salatayla ilgilenmeye devam ettim. "Benimkini de mi merak etmiyorsun?"

Birkaç gündür bu olaylar kafamdan ve hayatımdan öyle bir çıkmıştı ki hatırladığımda hoşlanmadığım bir ürperti kollarımdan ayak parmaklarıma doğru çarptı beni.

"Unuttum bile. Saçma sapan şeylerdi. Hatırlatıp korkutma beni lütfen."

"Korkacak bir şey yok ki. Bak, kaç gün oldu, hiçbir şey olmadı. Kendi bilinçaltından korkmana gerek yok."

"O benim bilinçaltım değildi."

O sırada Deniz'den neredeyse dört gündür hiç haber almadığımı düşündüm. Ne yapıyordu kim bilir? Apartmanda da hiç görmüyordum, arabasına da dikkat etmemiştim. Acaba Efe'nin gelip gittiğini o fark ediyor muydu? Telefondaki grubumuzdan da hiçbir şey yazmıyordu.

"Deniz'den haber alıyor musun?" diye sordum sakince. Olumsuz anlamda kafasını salladı.

"Sen?" Ben de kafamı salladım.

"Siz konuşmuşsunuzdur diye düşünmüştüm açıkçası."

"Ben konuşmadım ama annem çok soruyor ne yaptığını falan. Haberim yok dediğimde kızdığı da oldu. Onun dışında sen ilgilenmiyorsan ben de ilgilenmiyorum."

Gülümseyip limon suyu, sarımsak, zeytinyağı ve karabiber birleşimini blenderın içine attım ve sos kıvamına gelene kadar bekledim. Blenderın sesi kesilene kadar hiç konuşmadık.

"İstersen ne gördüğünü söyle, annemin yorumlamasına gerek yok. Ben de merak ediyorum. Yorumlaması olmadan ne gördüğünü anlatsan yeter. Saçma ama ilginç bir deneyim yaşadık, bence bunu paylaşmalıyız."

Bir yandan haklıydı, neden sakladığıma dair çok da bir fikrim yoktu açıkçası. Tek sakıncam eğer gördüklerim gerçekten bilinçaltımdan çıkma şeylerse utanç duyabileceğim anlamların var olması veya her şeyi hatırlayıp tekrar korkmamdı.

"Önce üçümüz boş bir odadaydık." diye başladım sosu yeşilliklerle karıştırırken. "Hiç kapı yoktu. Sonra Deniz bir anda duvarın içinden diğer tarafa geçti. Biz seninle kaldık ama sen Deniz'i kurtarmaya çalıştın. Sürekli bir ses duyuyordum, ışıklardan geldiğini falan sandım. Rahatsız edici sesi hâlâ hatırlıyorum. Sonra bir anda ben de duvarın diğer tarafına geçtim. Upuzun bir koridor ve bir sürü oda vardı. Oda oda gezip ne yapacağımı bulmaya çalıştım. Sonra iğrenç, tasvir bile etmek

istemediğim bir canavar belirdi. Sonra bir anda sen belirdin, canavar seni aldı, çok kötü bağıırıyordun sen. Daha sonra beni Deniz buldu. 273 sayısını verdi ve sonra bir şekilde kurtulduk.”

“İlginç.” Efe tezgâhtan biraz uzaklaşıp bana döndü. “Deniz de buna çok yakın şeyler anlatmıştı. O da bir canavar ve 273 sayısını görmüş. Zaten sayıyı söylemiştim sana. Canavar birini ele geçirmemiş ama yine de gördüğünü söyledi. Ben canavar falan görmedim.”

“O da mı görmüş? Nasıl bir canavar?” Soruyu sorduğum an pişman oldum. “Ya da yok, lütfen anlatma.”

“Peki.” dedi ellerini kaldırıp.

Bir saat içinde makarnamız ve salatamız hazır olduğunda masaya oturduk ve yemeye başladık.

“Ben ikinizi de görmedim.” dedi tekrar bir anda. “Transta yani.”

Salatadan bir çatal alıp ağzımda uzun uzun çiğnedim. “Garip mi bu peki?”

“Yoo, değil. Ben transa geçemedim çünkü. Beceremiyorum, odaklanamadım da. Sizin işinizi halledelim diye rol yaptım.”

Kaşlarımı çatıp omuzlarımı düşürdüm. “Önce hep beraber olacağız diye kandırdınız, şimdi de bu.”

“İyi ki de olmamış, yaratık falan görmüşsünüz. Ben de görseydim hep beraber kafayı yerdik herhalde.”

O sırada hem Efe’nin hem benim telefonuma aynı anda bildirim gelince ister istemez gözümüz ekranlarımıza kaydı.

denizkostek canlı video başlattı. Bitmeden izle!

İkimiz de aynı anda kafamızı kaldırıp birbirimize baktık.

“Canlı yayın mı?” diye sordu Efe şaşırılmış bir şekilde. Ekranı bir süre baktım.

“Hiç canlı yayın yapacak bir tip değil normalde.”

“Bana da öyle gelmişti.”

Merakla bir süre daha ekrana baktım. “Yanlışlıkla mı açtı diyeceğim ama kapatmadı da. Bayağıdır görmüyorum onu, girsem mi yayına?”

“Yani, istiyorsan gir.”

“Ama en son ben yokum diye çıkıp gittim evden, bir de utanmadan hiçbir şey olmamış gibi yayınına mı gireceğim?”

“Tamam, ben gireyim.” Efe telefonu masamızın ortasına doğru koydu ve Deniz’in yayınına girdi.

Görüntü karşımıza çıkar çıkmaz Deniz’in yüksek ses tonu yüzünden Efe hemen ses seviyesini düşürdü. Deniz kendi evinde sağdan sola deli gibi koşarken ekrana bir şeyler anlatıyordu.

“Küçüklüğümden beri görüyorum, anneme söyledim, babama söyledim, kimse umursamadı. Arkadaşlarıma söyledim fal gibi bana sayı baktırmaya başladılar. Ama artık çok sıkıldım!” Efe’yle anında tekrar göz göze geldik. Kaşları çatık endişeli duruyordu. “Herkeste 1 var, bu yayına girenler siz sormadan söyleyeyim sizde de 1 var. Şimdi herkes bana deli diyecek, kafayı yedi diyecek ama umurumda değil! Küçüklüğümden beri belki de bana verilmiş bir hediye artık bir lanet gibi üzerime çökmeye başladı. Bu zıkkımın anlamını biri bana anlatana kadar susmayacağım. Bu sefer susmayacağım.” Telefonu elime alıp ayağa kalktım. İstemsizce ayaklarım kapıya doğru ilerliyordu. “Susmaktan çok yoruludum. Hiç kimsem yok. Normal insanlar gibi hayatıma devam edemiyorum. Merak beni yiyip bitiriyor.”

“Kaç kişi izliyor?” diye sordu Efe arkamdan gelirken.

“6.”

“O yüzden beni dinleyin, herkes beni dinlesin.” Deniz konuşmaya devam ederken kapının kolunu tuttum.

“Kendini rezil edecek.”

“Birileri bir şeyler yazıyor mu?”

Ekrana baktım. “Sadece bir kişi iyi misin yazmış.”

“Kendi topuğuna sıkıyor şu an. Instagram canlı yayından şunu ciddiye alacak kaç kişi var Allah aşkına.” dedi Efe kaşları çatık ekrana bakarken.

“Eğer ben bu işi çözemezsem, buradan gerekirse yazılı, gerekirse sözlü beyan veriyorum, kendi hayatıma kıyarım. Yemin ederim ki kıyarım.”

Deniz’in son sözüyle beraber bir saniye bile durmadan hızlıca kapıyı açtım ve karşı kapının önüne gelip hızlı hızlı vurmaya başladım. Aynı anda elimde tuttuğum telefondan da kendi kapı vuruşumu duyuyordum.

Deniz hiç duymamış gibi konuşmaya devam ederken hem zile basıp hem kapıyı yumruklamaya başladım. Efe elimden telefonu alıp kapıya vuruşumu durdurdu. Sakince sadece zile basmaya başladı.

“Manyak mı bu kız?” Sesim belki de paniğimden dolayı gereğinden fazla çıkmıştı. Bunun üstüne Efe’nin elinde tuttuğu yayından ses kesildi ve bir anda kapı açıldı.

“Manyakım ben manyak!” Deniz bir anda karşımda gözlerimin içine bakarak bağırmaya başladığında neye uğradığımı şaşırdım. “Rahatladın mı? Zaten bunu duymak istiyordun.”

“Deniz...” dedim yavaşça ama beni konuşturmadı.

“Bana manyak demeyen bir sen kalmıştın. Bravo. Ben zaten elin kızına ne diye güvendim ki?”

“Sana manyak deme sebebim gördüklerinden değil kendi hayatını bitirmeyi düşünmendi.”

“Ya ne deseydim Bahar Hanım? Çok mutluyum gizli güçlerim var dememi mi beklerdin?”

“Her halükârda kendini rezil ederdin. Ettin de zaten.” Deniz’in elinde tuttuğu telefonu hızlıca elime aldım. “Sakın bir daha böyle bir şey yapma.”

“Sana ne be sana ne!” Telefonu elimden geri çekti. “Duyan duysun, hiç umurumda değil. Belki bir Allah’ın kulu acır da yardım eder bana. Sizin gibi insanlar istemiyorum hayatımda.”

Tam geri çekilip kapıyı kapatacakken Efe kapıyı eliyle durdurdu.

“Deniz, bir sakinleş. Gel de konuşalım. Annemin yanına gitmek ister misin?”

Deniz bir anda Efe’ye odaklandı ve bir süre hiçbir şey söyleyemedi. “Ha siz bir de beraber miydiniz? Onu bile fark edemedim.” Efe elini yavaşça kapıdan indirirken hafifçe kafamı aşağı eğdim. “Beni resmen yarı yolda bıraktınız ve beraber vakit geçirmeye başladınız. Bu çocuk neyse de, sen Bahar?” Kafamı kaldırdığımda Deniz’in taranmamış saçları ve özensiz kıyafetleriyle uyumlu yorgun yüzü beni kötü hissettirdi. “Senin için önemsizdi ama benim için bu olayın ne kadar önemli olduğunu çok iyi biliyordun. En azından bir açıklama yapabilirdin ya da nasılım diye bir mesaj... Hiçbir şey yapmadın. Hiçbir şey.”

“Deniz, korktum.”

“Korkmuş halin bu mu? Her gün evimin karşısında Efe’yle vakit geçirirken aklına bile gelmiyorum. Bana yardım etmemde hiçbir sorun yok ama en azından nasıl olduğumu sor saydın keşke.”

Şu an hemen buracıkta ben artık bunlarla uğraşmak istemiyorum diyemeyeceğim için kendimi sıkmak zorunda kaldım. Olayları bir anda bu kadar dramatize edişi ve beni saçma sapan bir çıkmaza sürükleyişini fark eden Efe tekrar araya girdi.

“Deniz, hadi git sen hazırlan. Beraber açık havaya gidelim, biraz yürüyüş yapalım. Orada her şeyi konuşuruz.”

“Konuşacak bir şeyi var gibi durmuyor.” dedi gözleriyle beni işaret ederek.

“Eminim vardır. Son kez olsa da olmasa da artık bir araya geldik tekrar. Konuşalım ve bir karara varalım, senin de kafan dağılır.”

Efe eliyle Deniz’i içeri yollamaya çalışırken Deniz bir davet bekler gibi gözlerime bakıyordu.

“Evet.” dedim boğazımı temizleyerek. “Gel de biraz dolaşalım.”

Deniz cevap vermeden arkasını dönüp kapısını hafif aralık bıraktığında kabul ettiğini anladık. Tüm gecemizi mahvettiği için çok kızmak istiyordum ona ama bir yandan da kızamıyordum.

Onu arayıp sormamak konusunda çok haklıydı ama basitçe hiçbir şey yaşanmamış farz etmeyi daha doğru buluyordum. Savunma mekanizmam genelde öyle çalışıyordu, bir olay ol-duysa olmamış gibi farz ederek... Daha sonraysa Efe jet hızıyla hayatıma dahil olduğu için Deniz’i düşünecek pek vaktim kalmamıştı.

Bunların hepsini Deniz’e nasıl açıklasam diye düşünürken bir anda kendime geldim. Hiç kimseye bir şey açıklamak zorunda değildim, direkt doğruları söyleyecektim. Deniz’in kırılıp güceneceği türde bir gerçeklik yoktu zaten ortada. Efe’yle vakit geçirmemi anlar diye düşündüm, aynı cinstik sonuçta.

Tabii ki anlamazdı! Kız canının derdine düşmüş vaziyetteyken tutunacak son dalı olan kişinin, ki o ben oluyorum, kırılmasıyla benim aşk hayatım arasındaki ilişki onun umurunda bile olmayacaktı. Ama olmak zorundaydı.

Birkaç dakika sonra Deniz bir sırt çantası alarak evden çıkınca yavaşça aşağı indik. Cadde üzerinde boylu boyunca ilerlerken kimse konuşmadı. Özellikle konuşmamak ve herkesin kafasında söyleyeceklerini toparlaması için bekledim.

“Bir kahve içelim mi?” dedi Efe yanından geçmek üzere olduğumuz kahveciyi gösterirken. Deniz tepki vermeyince ben olumlu anlamda kafamı salladım.

İçeri geçtiğimizde Efe, “Siz geçin, ben üçümüze de bir şey alayım.” dedi ve biz de Deniz’le boş masalardan birine oturduk.

Deniz hem bana çok yakın hem çok uzak geliyordu. Bu kız durduk yere delirecek ve başa bela olacak bir kız değildi, aptal da değildi. Bir anda hayatına kıymayı düşünecek kadar çaresiz hissedışı bende ister istemez bir sorumluluk hissi yaratıyordu.

“Ben gerçekten bana yardım edecek bir arkadaş buldum sandım.” dedi Deniz kısık sesle. “Sana bunun nasıl bir durum olduğunu anlatamam. Belki görmezden gelmem lazım, belki umursamamam lazım ama olmuyor işte. Merak ediyorum. Öğrenmek istiyorum. Merakım gün geçtikçe azalmak yerine artıyor, gerçekten yardıma ihtiyacım var. Alevler içinde yanıyor olsam inan ki bu kadar yardım beklemezdim.”

“Deniz...” Tam elimi uzatıp Deniz’in elini tutmuştum ki tanıdık bir sesle irkildim.

“Bahar?” Kafamı kaldırıp sağa baktığımda görmeyi beklemediğim iki yüzle karşılaştım.

“Kıvanç?”

“Sen dışarı çıkar mıydın kız?” Gülererek ayağa kalktım ve Kıvanç’ı öptüm.

“Eh, biraz öyle gerekti.” Daha sonra Kıvanç’ın yanına döndüm. Beste’ye heyecansız bir selam verdim.

Beste belki de hayatımda gördüğüm en sahte gülüşünü takınarak cevap verdi. Şaşırmadım.

Kıvanç da Deniz’i öptükten sonra bana manalı bir bakış attı. “Seninle de bayadır konuşamadık.” dedi bana dönüp. Büyük ihtimal Beste’yle barışmak üzere oldukları için görüşemiyoruz demek yerine konuşamıyoruz demeyi tercih etmişti.

“Evet, bir ara mutlaka.” dedim vurgulayarak.

“İyi bakalım, biz de şuradayız. Görüşürüz yine.”

İkisine de el salladıktan sonra masaya geri oturdum. Deniz’in yüzü buz kesmişti.

“Ne oldu?” dedim yavaşça. Deniz gözlerini Kıvanç’ların masasına kitlemiş durumdaydı.

“Bu kız...” dedi gözlerini kırpıştırarak, “...adı ne?”

“Kıvanç’ın yanındaki mi? Beste.” dedim sandalyemde rahatsızca hareket ederek. “Ne oldu ki?”

Deniz gözlerini bana çevirdi. Birkaç saniye duraksadı. “Sanırım ilkokul arkadaşım Beste bu.”

21. BÖLÜM

3 Eylül 2019

Deniz bilindik koridorlarda hızlı adımlarla yürürken önündeki beyaz ve mor renklerin hâkim olduğu önlüklü kadını takip ediyordu. Nereye gitmesi gerektiğini bildiğini söylemesine rağmen yine de onu kendileri götürmek istemişti.

Alt kata inip salona gelindiğinde kadın başka bir yola sapmıştı.

“Odasında. İstersen bekle canım, müsait mi diye bir sorayım.”

“Tabii.” dedi Deniz heyecanlı bir tavırla. Kadın beyaz kapının kapısını tıklatacakken bir an duraksadı.

“Kim diyeyim?”

“Deniz.” dedi Deniz bir an duraksadıktan sonra.

“Yeğeniydin, değil mi?”

“Evet.”

Kadın kafasıyla onayladıktan sonra kapıyı tıklattı. İçerden gelen boğuk bir ses tonunun gir emriyle kadın içeri girdi. Kapıyı hafif aralık bıraktıktan birkaç saniye sonra kadın yüzünde endişeli bir ifadeyle dışarı çıktı.

“Deniz adında bir yeğeni olmadığını söylüyor.”

Deniz konuşmadan önce birkaç saniye tekrar duraksadı.

“Nasıl ya? Kafası karıştı herhalde. Beni görsün tanır zaten.”
Kapıya hamle yapacakken kadın durdurdu.

“Yeğeni olduğuna emin misin?”

“Evet. İlk gelişim değil ki, ben buraya daha önce de geldim. Diğer çalışan arkadaşlarınıza sorabilirsiniz. Diyorum ya, beni görse tanır zaten.”

Kadın tereddütle kapının önünden çekildi ve Deniz’in içeri girmesine izin verdi. Deniz küçük koridorda birkaç adım atıp içeri girdiğinde Hilmi Bey’in yatağın içinde uzandığını gördü.

“Hilmi amca onu görürsen tanırmışsın. Bir bakmak istedi sana.” dedi kadın Deniz’in arkasından içeri girerken.

Hilmi Bey Deniz’e kısık gözlerle bakıp birkaç saniye bekledi. Daha sonra kafasıyla onayladı.

“Tamam, kalsın.”

Kadın çıkmadan önce Deniz’i baştan aşağı süzdü. Deniz kafasıyla teşekkür ettikten sonra da kapı kapandı.

Deniz eşyalarını bir kenara koyup yatağın karşısında duran bej rengi tekli koltuğa oturdu. “İyi misiniz Hilmi Bey? Neden yatıyorsunuz?”

“Hastalıklar işte. Mühim bir şey yok. Midem ağrı yapıyor.”

“Çok geçmiş olsun.” Deniz ellerini kucağında kavuşturdu. “Sürekli gelip rahatsız ediyormuşum gibi hissediyorum ama bu sefer başınızı çok şişirmeyeceğim, söz!”

“Anlat bakalım.”

Deniz derin bir nefes aldı. “Bu işi ikimiz için de çözmek istiyorum. Hem siz rahatlayacaksınız hem de ben derin bir oh çekeceğim.”

“Nasıl çözecekmişsin?”

“Ben sizin küçükken gittiğiniz kütüphaneye gitmek istiyorum.”

Hilmi Bey duyduğu cümle karşısında afalladı. “Hangi kütüphane? Köydeki mi?”

Deniz olumlu anlamda başını salladı. “Her şey orada başladı diyen siz değil miydiniz? Gidip görmek istiyorum. O gizli oda gerçekten var mı bilmek istiyorum.”

Hilmi Bey dalga geçer gibi sağ elini havada salladı. “Boş versene. Üstünden kaç sene geçmiş, kütüphane mi kaldı?”

“Ama siz daha sonra gittiğinizi söylediniz.”

“O da seneler önceydi.”

“Sorun yok, en azından denemek istiyorum. Belki bir şeyler bulurum.” Hilmi Bey cevap vermeyince Deniz devam etti. “Beni anlayacak tek kişi sizsiniz. Başkaları da anlar sanıyordum ama yanılmışım. Sizden yardım bekliyorum, tek istediğim yardımsa bana kütüphanenin adresini vermeniz.”

“Ben veririm vermesine fakat bu benim başıma kütüphanede geldi. Senin başına Allah bilir nerede geldi.” Deniz bir süre düşündü. “Bence cevabı yanlış yerde arıyorsun.”

“Olsun.” dedi Deniz kararlılıkla. “Yine de denemek istiyorum. Anlattığınız hikâyeden etkilendim. Benim bir başlangıç noktam yok ama sizin var. Belki bana yardımcı olur.”

Hilmi Bey hafifçe öksürdü. “Barbaros köyünde, Urla’da. Meşhur bir köy kahvesi var, kime sorsan gösterir. Oraya git, hemen sağındaki yoldan dümdüz ilerle. Uzunca süre yürüyeceksin, ta ki evler görene kadar. Boş bir arazi vardı, birkaç ot, çimen, yeşillik... O evlerin arasında kırmızı tek bir ev var. Tek katlı. İşte o ev, benim evim. O evi bulunca soldan dümdüz ilerle, yine evler göreceksin. Dümdüz birkaç metre gittikten sonra halk kütüphanesini görürsün. Orada yaşayan birileri hâlâ varsa sor gösterirler.”

Deniz dinlediklerini not almak için telefonunu açtı ve Hilmi Bey’in dediklerini tekrar ettirerek tek tek yazdı.

“Çok teşekkür ederim.”

Hilmi Bey hüzünlü gözlerle baktı. “En son ne zaman gördüm kim bilir. Özlemişim oraları.”

“Bir dahaki gelişimde sizi de götüreceğim, söz veriyorum. Sizin için fotoğraf ve video da çekerim, en azından görüp hastet giderirsiniz.”

“O ev bana hiç şans getirmedi, annemden sonra tabii. Ama yine de yaşamımın koyu zamanları da olsa insan görmek istiyor.”

Deniz kafasını aşağı eğdi. “Bizim için bu sırrı çözeceğim. Yıllarca bunun için uğraştınız, şimdi sıra bende.”

Deniz kalkacakken Hilmi Bey eliyle durdurdu. “Şu geçen getirdiğin kız neyin nesiydi?”

“Bahar mı?”

“Adını nereden bileyim.” Deniz bir an duraksadı.

“Şu ana kadar gördüğüm en yüksek sayı onda.”

“37 vardı, değil mi?”

“Evet. Hem sizin de göreceğinizden emin olmak istedim, hem de size ve Bahar’a kendimi kanıtlamak istedim. Ama çok da gerek yokmuş.”

“Neden gerek yokmuş?”

Deniz derin bir iç çekti konuşmadan önce. “Bahar’ın benim için, belki de bizim için özel olduğunu düşündüm. Diğerlerinden farklı. Bir farkı var ama çözemiyorum. Bana yardım edeceğini söyledi ama ortada bıraktı. Uzun lafın kısası yani.”

“Sana kimse yardım etmez kızım. Belki hiç yardım istemememiz gerek. Bazı şeyleri olurluna bırak. Allah’tan sana verilmiş bir hediye gibi düşün.”

“Ne işe yaradığını bilmediğim bir hediye nasıl kullanırım?”

“Kullanma. Bazen bazı şeyleri bilmemek şer değil hayır getirir.”

Deniz tekrar yerinden kalktı ve eşyalarını aldı. "Her şey için teşekkür ederim. En kısa zamanda tekrar geleceğim."

Hilmi Bey gülümsedi. "İnşallah bulursun."

Deniz tam kapıya yönelecekken dışarıdan bağırış ve koşuşturma sesleri odaya dolmaya başladı. Deniz ve Hilmi Bey göz göze geldiler. Hilmi Bey yatağında hafifçe toparlandı. "Ne oluyor?"

Deniz dudağını büzerek hızlıca kapıya yöneldi ve kapıyı açtı. Bir anda iki önlüklü kadının yan odaya koştuklarını fark etti. Yavaşça yan odanın kapı eşiğinde durduğunda içeride üç kadının yatağın başında birine feryat figan seslendiklerini fark etti.

Deniz hızlı adımlarla ne olduğunu görmek için içeri girdiğinde yatağında yatan yaşlı bir kadının başına toplanmış, onu uyandırmaya çalışan görevlilerin olduğu bir manzarayla karşılaştı.

"Sebahat teyzem! Sebahat teyzem aç gözlerini! Git doktorları çağır, çabuk!"

Çalışanlar yaşlı kadının bileklerine kolonya sürmeye çalışırken Deniz odanın bir kenarına geçti ve panikle olan biteni izlemeye başladı. Yardım lazım mı diye sormak istiyordu ama herkes o kadar panik içindeydi ki sadece orada öylece durup bir işe yaramayı bekledi.

"Sebahat teyzem! Ne olursun, duy bizi! Sebahat teyzem!"

Kadınların yanına gelen iki çalışan adam ne olduğunu öğrenmeye çalışırken Deniz bir şey gördü.

Daha önce görmediği bir şey.

Yaşlı kadının açık gözlerinin içindeki sayı değişmişti.

1'den 0'a düşmüştü.

22. BÖLÜM

4 Eylül 2019

Bugünkü provalara ilk defa yanımda birini götürdüm. Efe! Baleden sıkılacağını düşünmüştüm ama yeni şeyler denemeye inanılmaz açıktı ve bu benim oldukça hoşuma gidiyordu. Benim severek yaptığım veya azıcık da olsa ilgilendiğim bir şey varsa mutlaka denemek istiyordu.

Provalar ve oradaki insanlarla konuşmalarım bitinceye kadar sabırla seyirci koltuklarında oturup beni bekledi. İşimiz bittikten sonra tatlı bir şeyler yemek için bir kafeye oturduk.

“Deniz’le ne yaptınız şimdi?”

“Dinlediğin kadar işte.” dedim omuz silkerek. “Onu bıraktığımız için sinirli, sinirli olmasına da bir yandan hak veriyorum bir yandan veremiyorum. Bu işe onun kadar sıkıca sarılmayacağımın farkında olması gerek. Yardım etmeyi kabul ettiğim için bile bana minnettarlık duyması gerekli. Başkasına anlatsa kimse inanmazdı muhtemelen.”

“Kimse de inanmıyor zaten.”

“Aynen öyle. Bu kız hayatıma nasıl ve neden bu şekilde girdi bilmiyorum.”

“Deli olduğunu düşünüyor musun?”

“Kimin?”

“Deniz’in.”

“Hayır.” dedim kendimden emin bir tavırla. “Asla. Zeki ve akli başında bir kız. Bu konular dışında konuştuğumuzda anlıyorsun zaten. Ama bu gördüğü şeye akıl sır erdiremiyorum.”

Efe bir süre cevap vermedi ve çatalıyla oynadı.

“Sende özel bir şeyler var.”

Masada ona doğru biraz daha yaklaştım. “Nasıl yani?”

Efe derin bir iç çekti. “Dinlemek istemediğini biliyorum ama gördüğün şeyleri anneme sordum. Kötü bir şey demedi merak etme. Ama yakın zamanda hayatında yepyeni bir sayfa açılacağını yorumladı. Çok yeni, şimdikinden çok farklı. İş anlamında mı, arkadaşlık anlamında mı, yoksa ben anlamında mı...” göz kırptı, “...bilemiyorum ama büyük bir değişim. Ayrıca annem sen eve girdiğinden beri enerjinde çok farklı bir şey hissetmiş. Deniz için de aynısını dedi ama sende daha farklı.”

Bir anda tüylerim ürperdi. İnsanlar hakkımda bu şekilde konuştukça kendime yabancılaşıyordum. “Bilmiyorum Efe. Bana çok normal bir insan gibi geliyorum. Olmasam anlamaz mıydım?”

“Orasını bilemem.” dedi ellerini açarak. “Ama annem yeniliğe hazır olman gerektiğini söyledi.”

Efe’nin dediklerini düşünmeye fırsat bulamadan telefonum çalmaya başladı.

“Deniz arıyor.” dedim Efe’ye bakarak.

“Aç bakalım.”

Ekranı sağa doğru kaydurdım. Klasik bir selamlaşmadan sonra devam etti.

Sesi heyecanlı ve gergin geliyordu. Deniz’in duygularını anlamak o kadar kolaydı ki bir gün bile yeterdi ne düşündüğünü anlamak için. “Sana şey diyecektim... Biraz düşündüm de sanırım haklısın. Biraz kafamı dağıtmam gerektiğini hissediyorum.

Bu aralar bu aptal işlerle kafayı çok bozdum. Yaşıtlarım gibi normal vakit geçirmek istiyorum. İstemeye çekiniyorum ama... acaba bu akşam biraz normal insanlar gibi buluşup takılabilir miyiz?”

Duyduklarıma hem çok şaşırmış hem çok sevinmiştim. Hiç düşünmeden cevap verdim. “Tabii ki Deniz! Çok mutlu olurum. Saat kaçta, nerede?”

“Bilmem.” dedi Deniz gülerek. “Evde olalım, dışarı istemiyorum pek. Sen, ben, Efe... Hatta Kıvanç ve o kızı da çağırabilirsin. Beste’yi.”

Bir an duraksadım. “Onları da mı?”

“Yani, sen bilirsin tabii. Kalabalık olursak daha eğlenceli olur diye düşündüm. Sadece ikinizi görünce aklıma tahmin edersin ki sadece olaylar geliyor. Hem tanımadığım ve olaylardan habersiz iki kişi olursa bu konudan konuşmayız ve atmosfer değişir.”

“Tabii, olur. O zaman ben Kıvanç’ı arayayım. Beste konusunda emin misin? Ben pek değilim de.”

“Sen onu pek sevmiyorsun sanırım.”

“Yıldızlarımız çok barışık değil. Ama sorun yok, zaten gelmez muhtemelen.”

“Neden gelmez?”

“Hiçbir yere gelmez o.”

“Olsun.” dedi Deniz hızlıca. “Sen yine de mutlaka çağır. İlkokul dedikodusu yaparım onunla da.”

“Tamam.” dedim gülerek. “Senin için bir gece katlanırsın artık.”

“Tamam.” Duraksadı. “Çok teşekkürler Bahar!”

“Ne demek. Akşam görüşürüz o zaman.”

“Görüşürüz!”

Telefonu kapadıktan sonra Efe’ye döndüm. “Deniz akşam

hep beraber buluşmak istiyor kafa dağıtmak ve atmosfer değiştirmek için.”

“E süper.”

“Evet, en azından ilk defa ona adam akıllı yardım edebileceğim için sevindim. Dur Kıvanç’ı da arayıp sorayım.”

“Onlar da mı gelecek?”

“Havası değiştirmiş, ikimizi görünce aklına sadece olaylar geliyormuş.”

Telefondan Kıvanç’ın numarasını buldum ve açmasını bekledim.

“Kıvanç selam. Direkt konuya giriyorum. Akşam işiniz yoksa bize gelsenize.”

“Biz kim?”

“Sen ve Beste.”

“Beste mi?”

“Evet. Deniz var ya, biraz şu olaylardan dolayı kafayı dağıtmak istiyormuş, gençlerle takılmak istiyor yani yaşlıları gibi. Sizi de çağırmamı istedi.”

“E bu kızın kendi arkadaşları yok mu?”

“Yok demek ki Kıvanç. Onu mu sorayım kıza?”

“Hani sen uğraşmıyordun artık bunlarla?”

“Uğraşmıyorum zaten. Uğraşmayı kestiğim için aramız kötüydü, yeni toparlıyoruz her şeyi. Anlatırım sana, biraz uzun. Siz gelin akşam.”

“Ben gelirim de Beste’den emin değilim. Hayret, sen nasıl oldu da çağırdın onu.”

“Ben çağırmadım. Deniz’in ilkokul arkadaşımı, sizi geçen gün gördüğümüzde söyledi bana. Onu da çağır dedikodu yaparız falan dedi.”

“Öyle mi? İyi tamam sorarım o zaman.”

“Tamamdır, akşam haberleşiriz.”

“Görüşürüz!”

Akşam saatlerinde Efe ve ben eve vardığımızda herkesten önce Deniz geldi. Küçük bir pasta getirmişti, yemek yapmayı pek beceremediği için elinden gelenin bu olduğunu söyledi. Ona bir ara yemek yapmayı öğretebileceğimi söyledim.

“N’aber Deniz?” diye sordu Efe, Deniz koltuklardan birine yerleştiğinde. “Şaşırttın bizi valla.”

“Gayet iyiyim.” derken Deniz’in normalde olduğundan daha fevri ve daha hızlı hareket etmesi gözüme çarptı. Bacağını her zamankinden daha hızlı sallıyordu, gözleri fıldır fıldır etrafta geziniyor, söylediklerimizi biraz geç algılıyordu.

Efe’yle beraber mutfakta atıştırmalık bir şeyler hazırlarken Deniz’in duymadığına emin olarak kulağına eğildim. “İyice kötüleşmiş olabilir mi?”

Efe çaktırmadan kafasını arkaya çevirip Deniz’e baktı. “Bilmem. Ben çok tanımadığım için fark edemedim.”

“Ben de senden daha uzun süredir tanımıyorum yani. Ama ilk tanıdığım Deniz daha sakin bir Deniz’di. Şu an biraz gergin gibi, rahatlatmak için ne yapmak lazım?”

“Biraz konuşturalım, rahatlar.” Efe arkasını döndü ve Deniz’in yanına doğru ilerledi. “Vanilya kendini sevdireyor mu sana?”

Deniz hızlıca kafasını Efe’ye çevirdi. “Vanilya mı? Ha, evet, bazen seviyorum kafasını.”

“Bana hiç sevdirmiyor ya.”

Deniz cevap vermedi, gözleri evimin duvarlarında dört dünüyordu. Anladığımı belli etmemeye çalıştım.

“Bu akşam ne yapmak istersin?” diye sordum küçük atıştırmakâselerini orta sehpayaya yerleştirirken.

“Ben mi?” dedi Deniz.

“Evet. Aklında bir şey var mı?”

“Bilmem.”

“Eğleneceğin bir şey yapalım. Kutu oyunu falan oynayabiliriz istersen.”

“Olabilir.”

Deniz’in kısa cevaplarının zihnimde yarattığı tatminsizlik üzerine bir an durmaya karar verip onun yanına oturdum. Tam ağzımı açacakken o konuya girdi.

“Transa geçtiğimizde ne gördün?”

Cevap vermek aklımın ucundan dahi geçmediği için Efe’yle göz göze geldik. Bu senaryoyu onunla da beraber yaşadığımız için ne düşündüğümün farkındaydı.

“Boş versek bunu? Cidden hiç konuşmak istemiyorum, çok korktum.”

“Çok korktuğun bir şeyi nasıl kendine saklayabiliyorsun?” diye diklendi bir anda. “İnsanlar korktukları, şaşırdıkları, olağandışı olayları başka insanlara anlatma ihtiyacı duyar. İçgüdü bu. Ama sen ne hikmetse aşırı korktuğun için gördüklerini kendine saklıyorsun. Başka bir amacın varmış gibi geldi bana.”

Deniz öylesine sinirli ve dolmuş bir şekilde konuşuyordu ki bana karşı sabır ve anlayış seviyemin düşmeye başladığını hissediyordum.

“Ne saklayabilirim senden Deniz? Gerçekten ne saklıyor olabilirim? Hayatın amacını çözdüm de kendime mi saklıyorum? Hiçbir amacım ve alakam olmadığı halde seninle her yere gittim, her şeyi yaptım. Sonra da saçma sapan şeyler gördüm ve üstüne konuşmak istemiyorum. Her insan aynı değildir.”

Deniz bir süre cevap vermedi. “Ben senin en başta arkadaşınım sanıyordum, en azından arkadaş olduk sanıyordum. Benim için bunun önemli olduğunu biliyorsun, belki ortak gördüğümüz bir şeylerden bir sonuç çıkarırdık ve...”

“Kızlar!” Efe, Deniz’in sözünü kesince ikimiz de ona döndük. “Deniz sen buraya kafa dağıtmak için gelmedin mi? Normal insanlar gibi takılalım demedin mi? Yine kendi kendine açtın konuyu.”

Deniz anında onaylar gibi kafasını sallamaya başladı. Derin bir iç çekip arkama yaslandım. “Haklısın.” dedi sertçe. “Diğerleri nerede kaldı? Üçümüz baş başa kalınca böyle olacağını biliyordum.”

Kıvanç’a mesaj attıktan sonra tekrar Deniz’e döndüm. “İstiyorsan bu konuyu daha sonra konuşuruz ama bu akşam olmasın. Kıvanç ve Beste bu olayların hiçbirini bilmiyor, zor durumda kalmayalım.”

“Zor durumda kalmayacağız.”

Mesajımdan yaklaşık on dakika kadar sonra kapı çaldı. Derin bir iç çekip kapıyı açtığımda Kıvanç ve Beste’nin ellerindeki poşetler gözüme çarptı.

“Amsterdam!” dedi Kıvanç poşetleri kaldırırken. Güldüm ve poşetleri ellerinden aldım.

“Hoş geldiniz.”

Ben poşetleri mutfak tezgâhına koyarken Kıvanç ve Efe ilk kez tanıştı. Gergin bir şekilde yüzlerinden birbirleri hakkındaki ilk izlenimi anlamaya çalıştım ama hiçbir şey belli olmuyordu.

Gidip mecburen Beste’yi ve Kıvanç’ı öptükten sonra Deniz’le tanışmalarını izledim.

“Selam, Deniz ben.”

“Beste, memnun oldum.”

“Aynı okuldaydık biz, belki Bahar söylemiştir.”

“Evet, evet, duydum. Mehmet Seniye Özbey değil mi?”

Beste kafasıyla onayladı.

“Yüzün de ismin de tanıdık geliyor zaten. Oturup konuşalım mutlaka.”

Beste'nin Deniz'e bariz bir şekilde bana davrandığından farklı davrandığı anlaşıyordu. Kızın kendi karakterinin bu olduğuna kendimi uzun süre inandırmaya çalışmışım ama olmuyordu işte.

Muhabbet ilerlerken Efe'yle beraber içecekleri ve atıştırmalıkların hepsini salona götürdük. Efe ve Kıvanç'ı arada ikili muhabbet ederken görmek açıkçası beni mutlu ediyordu. Kıvanç'ın düşünceleri maalesef çoğu konuda hayatımda büyük yer kaplıyordu.

Saatler geçti. Deniz biraz daha rahat ama biraz daha gariپ görünüyordu. İçerideki herkesi gözlemlemekten konuşamaz hale gelmişim. Deniz bana özellikle ayrı bir korku ve endişe veriyordu, herhangi bir gariplik yaparsa mahcup olacaktım, hem de Beste'ye.

Beste ve Deniz ilkokuldaki hatırladıkları kişilerden konuşurken Efe beni dürttü. "Bunlar iyi arkadaş oldu. Bence sen artık bunu Beste'ye pasla."

"Keşke." dedim gülerek. "Sen Kıvanç'ı sevdin mi bakayım?"

"İyi çocuk." Bardağından bir yudum aldı. "Sevgilisini getirmesi hoşuma gitti."

"Ne demekmiş o?"

"Sen anladın." dedi ve burnumu yavaşça sıktı. Gülerek eline hafifçe vurdum.

"Biliyor musunuz..." Deniz'in sesini hafif yükseltmesiyle hepimiz dikkatlerimizi ona verdik. Bu hamlesi beni şaşırtmıştı. "... dün hayatımla ilgili çok büyük bir gelişme oldu. Çok büyük bir şey öğrendim." Kaşlarını çatarak Deniz'le göz göze gelmeye çalıştım ama bana bakmıyordu. Ne gelişme olabilirdi ki? "Belki de yıllardır beklediğim ve uğraştığım bir şey sonunda bana kendini gösterdi. Ne olduğunu açıklamam çok zor..."

Kıvanç'ın bana baktığını hissettiğimde ben de ona baktım. Ne oluyor der gibi göz kırptı ama bilmediğimi belli ettim. Mantıklı düşünersek odada hiçbir şeyden haberi olmayan tek kişi Beste'ydi. Kıvanç da olayların başını biliyordu aslında. "... Ama şunu söyleyebilirim ki hayatımda ilk defa bir şeyi başarmış hissediyorum." Deniz bir anda ayağa kalktı. "Düşünsenize yıllarca tek bir hedef için çalışmışsınız, uğraşmışsınız ve sonunda o şeye ulaşacağınıza dair bir parıltı görmüşsünüz."

Deniz yavaşça salonun içinde yürümeye başladığında gözlerimle onu takip ettim. Bana bakmamakta ısrarcıydı.

"Neymiş o şey ya?" dedi Efe gülerek. "Merak ettik, söylesene."

"Sen biliyorsun Efe. Rol yapmana gerek yok."

Bu konuyu açmayacaktık diye geçirdim içimden. Yine duramamıştı işte.

"Ama son gelişmeyi hiç kimse bilmiyor. Ben dışında! Ama birazdan siz de öğreneceksiniz."

Sonunda Deniz bana baktığında gözlerimi aniden açarak yapmaması adına kafamı sallamaya başladım. Hiç umursamadan gözlerini benden ayırdı ve yürümeye devam etti.

"Ne son gelişmesi? Hayırlı olsun, yurtdışı falan mı?" diye sordu Kıvanç.

"Yurtdışı sayılır."

"Gidiyor musun?" dedim aniden.

"Ben değil."

Deniz garip hareketler sergilemeye başlamıştı. Nefes alışverişinin hızlandığını göğsünün inip kalkışından anlayabiliyordum. Saçmalayıp rezil mi edecekti bizi burada?

"İstersen bu kutlamayı başka gün yapalım o zaman." dedim gülerek. "Şimdi onlara anlatması uzun sürecekse."

"Bir tek biz mi bilmiyoruz ya?" dedi Beste Deniz'i görmek

için kafasını geriye doğru çevirerek. “Merak ettim, söylesene Deniz.”

Deniz sorgu sahneli filmlerdeymişçesine odada volta atarken konuşmaya devam etti. “Beste, hatırlıyor musun, ben küçükken sınıfta insan sayardım hep. Öğretmenimiz kızardı bana.”

Elimi başıma vurdum ve bu rezilliğin bir an önce son bulması için medet umdum. Efe beni hissetmiş gibi elini elimin üzerine koydu. “Sorun yok, konuşuyor işte boş boş. Kimse ciddiye almayacak. Zaten herkes olayı biliyor.”

“Beste’ye rezil olmak istemiyorum, derdim o. Ağzına laf vermiş olacağım bu kızın nasıl arkadaşları var diye. Kıvanç’la beni hiç görüştürmeyecek.” diye fısıldadım kulağına doğru.

“Kıvanç gerçekten arkadaşınsa o kızı dinlemez zaten.”

“Hatırlamıyorum pek.” diye cevap verdi Beste. “İnsan saymak ne?”

“O biraz karışık. Ama sende 2 vardı Beste! Tam 2!”

2... Doğru ya, 2! Herkeste 1 gördüğünü, bir tek küçükken Beste adında bir kızda 2 gördüğünü söylemişti bana ilk tanıştığımızda. O Beste bu Beste’ydi işte. Bu nasıl bir tesadüftü böyle?

“2 ne demek?” dedi Beste tekrar gülerek. Kıvanç’ın yüzünden gerildiğini fark etmiştim.

“Şöyle düşün, herkesin sayısı 1. Seninki 2. Tüm dünyanın 1! Düşünsene.”

“Tüm dünyayı nasıl göreceksin Deniz?” dedi Efe ortamı yumuşatmaya çalışarak. “Mutlaka başka 2’ler de vardır.”

“Benim tek gördüğüm 2 Beste’ydi. Seni o yüzden hiç unutamıyordum, karşılaşmamıza çok sevindim.”

“Anlamadım hiçbir şey ama ben de.” Beste saf saf gülmeye devam ederken Deniz’in neyin peşinde olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Anlatacaksa da anlatsın dedim içimden. Umurumda değil, onun problemi. En kötü sarhoş deyip geçerdik.

“Ama bu akşam çok büyük bir şeye vesile olacaksın Beste. Belki de dünyayı yerinden oynatacak bir bilgiye kavuşacağız. Hem de senin sayende!”

Beste gülmeye devam ederken endişeyle Deniz’e bakıyordum.

“Dünya yerinden oynayacak? Beste sayesinde?” dedi Kıvanç gülerek. “Hiç sanmam.” Beste gülerek Kıvanç’ın koluna vurdu.

“Niye? Gayet oynatırım yerinden dünyayı. Anlat sen Denizciğim.”

Deniz cevap vermeden birkaç saniye daha odanın içinde yürüdü. Odadaki herkes anlamsız bir sessizliğe bürünmüştü.

Sonraysa olan oldu.

Deniz yavaşça cebinden bir şey çıkardı ve büyük bir atak yaparak Beste’nin boğazına yapıştı.

Elinde bıçakla.

“Hop, hop, hop!” Kıvanç hızla Deniz’e doğru atak yaparken ruhum aniden çekilmiş gibi büyük bir şokla ellerimi ağzıma götürdüm.

“Dur orada!” diye bağırdı Deniz. Çılgılık atmamak için kendimi zor tutuyordum. Olası bir şey görmemek adına gözümü kapatmak istiyordum ama bir yandan da kapatamıyordum.

“Deniz ne yapıyorsun?” diye bağırdı Efe, Deniz’e yaklaşıırken.

“Yaklaşma!”

Beste ve ben donup kalmıştık. İkimizin de ağzından tek kelime çıkmıyordu.

“Kafayı mı yedin sen ruh hastası manyak?!” diye bağırdı Kıvanç. “Bırak elindeki, oyuncak mı sandın sen onu?”

“Deniz...” dedi Efe sakince. “At şunu da konuşalım. Ne yaptığının farkında değilsin.”

Yavaşça ayağa kalktım ve arkamdaki kanepeye tutundum. Nasıl bir psikopati evime almıştım ben günlerce? Nasıl herkesi bu eve toplayıp da böyle bir tehlikeye atmıştım?

“Ne yaptığımın farkındayım, hem de çok. Şimdi anlatınca siz de bana hak vereceksiniz.” Deniz gözlerini bana çevirdi. Bıçağı hâlâ Beste’nin boğazında tutuyordu. Kesip kesmeyeceğini kontrol etmek için bakmak istiyordum ama bakamıyordum. “Bahar! Bahar ben inanılmaz bir şey keşfettim.” Gözleri parlayarak bana bakıyordu. “Dün huzurevine gittim Bahar! Hilmi Bey’le konuşmaya.” Tüm erkeklerin bana baktığını hissedebiliyordum, sanki bu durumdan haberim varmış gibi. “Çıkarken yaşlı bir kadının ölüşüne şahit oldum! Ve ne gördüm biliyor musun?” Son kelimeyi söylerken sesinin titremesiyle beraber gözlerinin dolduğunu gördüm. “Kadının sayısı 1’den 0’a indi Bahar! Gözlerimin önünde!” Deniz büyük bir patlamayla ağlarken elindeki bıçağı hâlâ bırakmıyordu. “Bahar bunun için kaç sene uğraştığımı biliyorsun. Gözümün önünde kadın öldü ve sayı 0’a indi. Bu ne demek biliyor musun?” Kafamı korkuyla hayır anlamında salladım. “Bu yaşamla alakalı bir durum demek. Başka birinin tesadüfen ölmesini bekleyemem, çok zor. Beste’de 2 var.” Kıvanç atak yapacakken Deniz onu tekrar durdurdu. “Gelme yoksa keserim!” Beste şoktan çıkamaz halde hızlı nefesler alıyordu. “Beste’nin sayısı 2’den 0’a mı yoksa 2’den 1’e mi düşecek görmem lazım. Bu çok önemli Bahar. Eğer bunu görebilsek tüm dünyayı değiştirecek bir şey bulabiliriz.”

Deniz gözlerini kilitlemiş bana bakarken zekice bir hamle yapmak zorunda olduğumu hissediyordum. Öyle kilit bir şey söylemeliydim ki beni dinlemeliydi. Ama kafam çalışmıyordu işte.

“Deniz...” dedim yavaşça. “Bence Beste’yi bırak. Onun yerine beni al.”

“Bahar!” diye bağırdı Efe. Elimle onu durdurdum.

“Bende 37 tane var. Benim sonucum çok daha önemli. Gel bende dene, izin veriyorum.”

Deniz bir süre cevap vermeyince kendisinden hiç olmadığım kadar korkmaya başladım. Beni öldür dediğimde düşünen bir kızı günlerdir nasıl yanımda tutabiliyordum ben?

Deniz gözlerini kilitlemiş bana bakarken Efe ani bir hamleyle Deniz’in koluna yapıştı ve bileğinden bükmeye başladı. Kıvanç hızlıca aşağı bakan bileğinden bıçağı çekerken Deniz büyük bir çığlık attı.

Hızlıca yanına koşup Beste’yi kaldırdım ve kapıyı açtım. “Git dışarıda bekle, Kıvanç’ı yolluyorum.”

Beste tek kelime edemedi titreyerek dışarı doğru yürüyünce kapıyı arkasından hemen kapattım.

“Kıvanç, sen git hemen!”

“Sizi bu deliyle asla bırakmam.” dedi Deniz’in bileklerinden tutarken. Deniz, Kıvanç’ın elleri arasında debelenirken bir süre bana bakmaya devam etti.

“Seni asla öldürmezdim Bahar.”

“Sen manyağın tekisin.” diye bağırarak içimdeki son nefreti kismaya başladım. “Seni evime aldım, sana yardım ettim, seni hiç tanımazken dediğin deli zırvalarına inandım. Ama şimdi polisi arıyorum, bu yaptığın asla yanına kalmayacak.”

Ben telefona doğru ilerlerken bir anda büyük bir patlamayla Deniz ağlamaya başladı. Arkamı döndüğümde bir anda yere çöktü. Kıvanç ve Efe onu zorla ayağa kaldırmaya çalıştı ama öyle güçlü ağlıyordu ki hiçbir şeyin farkında değildi.

“O zaman verin şu bıçağı, kendi gözlerimi oyacağım. Yemin ederim kendi gözlerimi oyacağım. Hiçbir sayı görmek is-

temiyorum artık, verin kendi kendimi bitireyim de son bulsun bu işkence.”

Hiçbirimiz sesimizi çıkarmadan Deniz’in yerde ağlamasını dinledik. Kıvanç başıma açtığım işler için beni tebrik edermişçesine bakıyordu. Daha fazla katlanamayacağım için mecburen gözlerimi kaçırdım ve koltuğa oturarak kafamı ellerimin arasına aldım.

Bu gece yaşadığım korkuyu hayatım boyunca asla yaşamamıştım, bir daha yaşamayacağıma da neredeyse emindim. Deniz’in bugün kalkıştığı hareketin bilinçdışı olması gerektiğine kendimi inandırmaya çalışıyordum ama mantıklı tarafım beni çok zorluyordu. En başta tanıdığım neşeli, hareketli, heyecanlı Deniz’den artık eser yoktu. Onun yerini bir anda depresif, bıkmış, sabırsız ve delirmiş bir Deniz almıştı.

Bu kızın kafayı yemediğine emindim, bu kız en başta gerçekten bir şeyler görüyordu ve artık enerji ya da başka bir şey, bu olayın bir takım doğaüstü şeylerle alakası olduğuna inanmaya başlamıştım. Ama bugün yaptığını hiçbir bahane açıklamıyordu. Bundan sonra ne yapacağımı bilemiyordum. Bir yandan hepimizin hayatını tehlikeye attığım için pişmanlık yaşıyor bir yandan da böyle bir şeyin olabilme ihtimalinin çok düşük olması gerekçesiyle aklıma gelmemesini makul karşılıyordum.

İç hesaplaşmamı Deniz tekrar böldü. “Ne olursunuz verin bıçağı. Söz kendimi öldürmeyeceğim, kör olayım yeter.”

“Saçmalama artık.” dedi Efe ve Deniz’i yerden kaldırmak için yanına yaklaştı. Deniz yavaşça Efe’ye tutunup yalpalayarak ayağa kalktı. Bir saniye gözünü sildikten sonra hızlı bir atak yaparak kendini mutfığa attı ve acele hareketlerle çatal ve bıçakların olduğu çekmeceyi açtı.

Ben yerimden hızlıca zıplarken Kıvanç, Deniz’i arkadan yakaladı, Efe de çekmeceyi geri kapadı. “Kendine gel Deniz.”

diye bağırdı Efe gür bir sesle. Onu ilk defa bu kadar bağıırken görüyordum.

“Bu kızı hastaneye götürün, polise götürün, bir şey yapın.” dedi Kıvanç onu salona doğru iterken. Deniz tekrar kırılma noktasına gelip ağlamaya başladığında artık gücünün tükendiğini görebiliyordum. “Ya o kıza bir şey olsaydı?” diye bağırdı Kıvanç bana doğru. “Sen nasıl bir manyaksın? Kızın boğazına bıçağı dayadın, nasıl bir psikopatla arkadaşsın sen?” Deniz’e sitemle başlayan cümle en son tekrar bana döndüğünde Deniz’in yanına gittim ve çömeldim. Yüzünü ellerinin arasına almış bir şekilde ağlarken elimi omzuna koydum.

“Deniz. Sana bu yolculukta yardım edememiş olabilirim ama bundan sonrası için yanında olacağım. Yarın seninle bir psikiyatriste gideceğiz, tamam mı? Bir güzel konuşup rahatlayacaksın. Onlar sana yardımcı olacak.”

“İstemiyorum.”

“İstemiyorum diyor ya.” diye bağırdı Kıvanç. Elimle susması için işaret yaptım.

“Söz veriyorum artık görmeyeceksin bu sayıları. Sana söz veriyorum. Bunun için birini öldürmene ya da kendini kör etmene gerek yok. Daha kolay ve basit yöntemleri var. Yardımı en başta çok yanlış yerde aradın, yardım benden gelmez. Sana gerçekten yardım edecek birini bulacağım yarın, söz veriyorum.”

Deniz kafasını bana kaldırdığında gözündeki kırmızılık ve ıslaklıktan göz bebeklerini zor görüyordum. “Ben bunları kafamda uydurmuyorum Bahar.” dedi bitkin bir biçimde. “Psikolog falan yardım edemez bana. Ben sadece görmek istemiyorum.”

İç çektim ve onu en azından bu gecelik rahatlatılabileceğim birkaç cümle düşünmeye çalıştım. “Görmeni engelleyemiyor-

san umursamamayı deneyebilirsin. Bak o amcaya, neydi adı?”

“Hilmi.”

“Bak Hilmi amcaya. O da görüyordu seninle aynı şekilde ama hiç umursamadan adamcağız hayatına devam ediyor. Ki o senden daha kötü travmalar yaşamış. O yaptıysa sen de yapabilirsin.”

Deniz kafasını hızlı hızlı olumsuz anlamda salladı. “Olmaz. Ona söz verdim. O bu işi çözemedi ama ben çözeceğim.”

Deniz’in omzunu sıvazlarken kafamı kaldırıp Efe’ye baktım. Olmayacak der gibi baktı yüzüme.

“Tamam, sen çözeceksin. Bu sefer ben de sana yardım edeceğim. Yarın seni götüreceğim yere gel yeter. Anlaştık mı?”

Deniz tekrar gözlerini gözlerime çevirdi. “Bahar, dün sayının değiştiğini gördüm. 1’den 0’a indi Bahar. Ne olur bunu çözelim.” Ağzımı açıp cevap veremediğimi görünce kaşları havaya kalktı. “Artık bana inanmıyor musun?”

“İnanıyorum.” dedim yavaşça. “Yarın hep beraber çözeceğiz, söz. Ben de geleceğim seninle. Bugün yaptığın şeyin farkında değilsin, sakinleşmen lazım.”

Deniz cevap vermeyince Efe araya girdi ve Deniz’in koluna girdi. “Hadi gel Deniz, seni yatağa yatıralım.”

“Bu gece burada kal, benimle yat, olur mu?”

“Yok artık.” diye bağırdı Kıvanç. “Sizi bu psikopatla aynı evde asla bırakmam.”

“Sorun yok, ben de kalırım.” dedi Efe kafasını bana çevirmeden önce. “Tabii senin için de sorun yoksa.”

“Yok, sorun yok. Benim yatağımda beraber yatarız, Efe de burada kanepede yatar.”

“Bahar, delirme!”

“Kız kendini mi öldürsün gece?” diye bağırdım en son Kıvanç’a. Deniz kafasını salladı.

“Hayır, ben kendi evimde kalacağım.”

“Hayır, burada kalıyorsun.”

“Hayır, gitmek istiyorum.”

“Kal işte.” dedi Efe. “Hep beraber kalalım, olmadı yarın seni annemle de konuştururum, tamam mı?”

Deniz bir cevap veremeyince onayladığını anladım ve onu yatak odasına doğru götürmeye başladım. Odaya girene kadar hiçbir şey söylemedi.

Onun için yatağımdaki pikeyi kaldırdım ve yastığı düzelttim.

“Özür dilerim.” dedi Deniz yavaşça. “Böyle bir şey yapmak istememiştim.”

Yarın uyandığında pişman olacağına adım kadar emindim ama şu an üstüne gidip bir felaket daha yaratmak istemedim.

“Yarın konuşuruz. Uyu biraz kafanı topla.”

Deniz yavaş adımlarla yatağa girdi ve uzandı. Üstüne pikeyi örttüm. “Ben de birazdan geliyorum.”

Odadan çıkmadan önce göz ucuyla odamda kesici delici bir alet olup olmadığını kontrol ettim. Salona girdiğimde Efe koltukta oturuyor Kıvanç da ayakta dikiliyordu.

“Sen kafayı yemişsin.” dedi Kıvanç sinirli bir ses tonuyla. “Beraber uyu da gece boğazlasın seni. Kaç kere uyardım seni umursama şu deliyi diye. Sen de en az onun kadar varsın.”

“Saçmalama Kıvanç. Nereden bileyim ben böyle olacağımı?”

“Ben nereden biliyordum? Ben demedim mi sana?” Cevap vermediğimi görünce derin bir iç çekti. “Kız hâlâ dışarıda bekliyor, kim bilir nasıl korkmuştur. Ben gidiyorum.” Kapıya yönelirken Efe’ye baktı. “Kardeşim, sana emanetler. Bir durum olursa mutlaka arayın beni.”

“Ararız, merak etme. Sen Beste’yle ilgilen.” Kıvanç kafasını salladı ve kapıdan çıkıp gitti.

Yavaş adımlarla Efe'nin yanına oturdum. Birkaç saniye sessizlik içinde oturduk.

"Bir şey yapmaz, değil mi?" diye sordum sessizce.

"Yapmaz, ben de buradayım. Sürekli gelir sizi kontrol ederim merak etme."

"Onu tek mi yatırsam diyeceğim ama ona da güvenemiyorum."

"Tek bırakma. Ben buradayım merak etme."

Sessizce iç çektim ve yarın ne yapacağımı düşünmeye başladım. Düşünürken gözüm Vanilya'ya takıldı. Korkudan televizyon ünitesinin altına girmişti. Ayağa kalkıp onu kucağıma aldım.

"Geçti bebeğim, geçti. Korkma." Tüylerine bir öpücük kondururken Efe'nin yanına tekrar oturdum. "Sence gerçek mi?" diye sordum Efe'ye.

"Ney gerçek mi?"

"Sayının düştüğünü görmesi."

Efe bir süre cevap vermedi. "Eğer sayıları gördüğüne inanıyorsak buna da inanmamız lazım."

Bir süre düşündüm. "Eğer gerçekten sayının düştüğünü gördüyse bu çok büyük bir şey Efe. Ama anlamı ne olabilir? Bir insan ne olarak 1'e sahip olur da öldüğünde 0'a iner?"

Efe düşündü. "Ölmesine kalan zamanı gösteriyor olabilir mi?"

"1 ne ama? 1 sene mi? O zaman herkesin 1 sene içinde ölmesi gerekir."

"Doğru." Efe'yle biraz daha düşündük. "Belki de hayatları boyunca kullanacakları bir şey insanların ama öldüklerinde o şans gidiyor."

"Nasıl yani?"

Efe bana doğru döndü. "Yani, nasıl açıklayacağım bilmiyorum. İnsanlarda 1 adet bir şey var veya 2, ne bilmiyorum

ama ölünce otomatik olarak o sıfırlanıyor. İlla yaşam süresiyle ilgili falan olmasına gerek yok.”

“Olabilir.” dedim sessizce. “Ama hâlâ kafamda oturmuyor. O zaman 37 neden var? Onun hiçbir açıklaması yok.”

“Ya da 2 olan biri de ölünce 0’a mı inecek? Yoksa 1’e mi? Çünkü eğer 1’e inerse hâlâ bir şansı var demek oluyor. Oysaki çoktan ölmüş.”

Efe’yle birbirimize baktık. “Deniz de bunu denemek istedi.” Bir süre tekrar sessiz kaldık. “Belki de bu kadar büyük bir güce sahip olsak ve uzun yıllar sonra ufacık bir çözmeye yakın umut ışığı görsek biz de delirirdik böyle.”

“Bu nasıl bir güç acaba? Bu kızın süper gücü mü var? Bu kızın nesi var anlamıyorum.”

Vanilya’yı severken onun gözlerini inceledim. “Sihre inanır mısın?”

“Yani... sana inanırım.”

Efe’ye bakıp gülümsedim. “Şu durumda bile romantiklik mi?”

“Bilmiyorum Bahar.” dedi ve arkasına yaslandı. “Dünyanın kendisi koca bir sihir değil mi?”

23. BÖLÜM

5 Eylül 2019

Sabah uyandığımda Deniz yanımda yoktu. Apar topar içeri gittiğimde Efe'nin mutfakta kahvaltı hazırladığını görünce şaşırdım.

“Sen uyandın mı?”

“Günaydın!”

Yavaşça mutfak kısmına geçerken hazırladığı dopdolu masaya baktım. “Günaydın. Sana inanamıyorum, ne güzel şeyler yapmışsın.”

“Omletler de geliyor, ben de seni birazdan uyandıracaktım.”

Gülümseyerek tavaya bakarken aklıma geldi. “Deniz yok.”

“Evet, ben uyanırken çıktı. Kendi evine geçti.”

“Nasıldı?”

Efe omuz silkti. “Kötü. Yüzüme bile bakamıyordu. Teşekkür edip çıktı. İyi misin kal kahvaltı yapalım dedim ama dinlemedi. Sonra konuşurmuşuz, yalnız kalmak istiyormuş.”

“Umarım bir şey yapmaz.”

“Sanmıyorum. O düne özel bir şeydi.”

“Bu utançla iyice kötü olup hayatını karartmak istemez umarım.”

Efe omleti tezgâhtaki tabaklara koyarken, "Artık bu saat-ten sonra karartsa da biz elimizden geleni yaptık." dedi.

"Her şeyi yapmadık. Ailesine mi haber versek acaba?"

"Ailesini tanıyor musun?"

Efe tabakları masaya koyunca ikimiz de masaya oturduk. "Hayır. Sanırım ailesi burada ama pek yakın olmadıklarını söyledi. Anneannesi büyütmüş onu."

"Anneannesi hayatta mı?"

"Hiç bilmiyorum." Omletten bir çatal aldığımda hayatımın değiştiğini hissettim. "Mükemmel olmuş, eline sağlık."

Efe gururla gülümsedi. "Afiyet olsun." O da bir çatal aldıktan sonra bir süre düşündü. "Daha iyi olabilirdi."

"Daha iyisi olamaz."

Bir süre sessizlik içinde kahvaltımızı yaptık. "Bence ailesini bulursan söyle. Ama bulmak için de uğraşma. Önüne düşerse işte, uyarırsın. Kendini çok da kaptırmana gerek yok."

"Bir şekilde kendimi suçlu hissediyorum işte, ne bileyim."

Moralimin biraz bozulduğunu fark eden Efe'nin konuyu değiştirmek için çabalamak üzere olduğu hal ve hareketlerinden anlaşılıyordu. Bu çocuğun her düşüncesinin bu kadar kolay anlaşılması pek hoşuma giden bir durumdu.

"Bugün ikimiz için güzel bir plan yaptım."

Sürekli plan yapması da ikinci pek hoşuma giden durumdu. 'Eee ne yapsak?'çılardan değildi.

"Neymiş bakalım?"

"Bence ikimizin de biraz dinlenmeye ihtiyacı var. Kafa dağıtmaya ya da. Hoşuna gidebilecek ve heyecanını bir süre yaşayacağın bir şey geldi aklıma."

"Yaa... Neymiş söylesene."

“Söylemem, kahvaltıdan sonra beraber gidince görürsün.”

Sürpriz bozmayı sevmediğim için üstelemedim ve çabucak kahvaltımı bitirmeye çalıştım. İkimiz de bitirdikten sonra masayı toplama işini Efe devralmak isteyince apar topar odaya gittim ve hazırlanmaya başladım. O sırada da Kıvanç’a mesaj atıp Beste’nin durumunu sordum.

Ben saçımınla uğraşırken cevap da geldi. Beste’nin pek de iyi olmadığını öğrendim, Kıvanç da benimle soğuk konuşuyordu. Arayı bir şekilde düzeltmem gerekiyordu ama nasıl bilmiyordum.

Tamamen hazır olduktan sonra dışarı çıktık ve Efe’nin arabasına bindik. Çok da uzun olmayan bir süre sonra arabayı park ettik ve yürümeye başladık.

Sonunda bir binanın önünde durduğumuzda tabelayı okudum.

“Dövmeci mi?”

Efe heyecanlı bir şekilde kafasını salladı.

“Hadi gel.”

“Dur.” dedim onu kolundan tutarken. “Ne dövmesi? Nereden çıktı bu?”

Efe oflayarak iki elimden de tuttu ve beni içeri çekiştirmeye çalıştı. “Ne kadar sorguluyorsun her şeyi ya. Gel hadi.”

Beraber içeri girdiğimizde Efe çalışan 30’lu yaşlarında bir adama sarılarak selam verdi. Yakın arkadaş oldukları belliydi.

“Tanıştırayım. Bahar, Mert abi.”

“Memnun oldum.” dedim elini sıkarken. Kolundaki tüm dövmelelerden kendisinin dövmeci olduğunu anlamak zor olmadı.

“Ben de çok memnun oldum. Geçin oturun, ne ikram edeyim size?”

“Bir şey ister misin?” diye sordu Efe bana. Hayır anlamında kafamı salladım.

“Bir şey almayalım abi, sağ ol.”

“Tamamdır, siz oturun, işimi bitirip geliyorum.”

Bekleme odasındaki deri koltuklara otururken Efe’nin kolunu cimciklemeye başladım. “Ne yapacağız burada?”

“Sence?”

“Ne demek sence?” dedim gülerek. “Ne dövmesi yaptıracamız?”

Efe yavaşça telefonunu çıkardı ve ekranı bana göstermeden bir şey açtı. Daha sonra önüme getirdi.

Belki de gördüğüm en güzel dövmelerden biri karşımda duruyordu.

Hilal ay şeklinde uzanmış beyaz bir kedi ve ucunda üç adet parlayan yıldız. O kadar güzel duruyordu ki telefonu Efe’nin elinden hızlıca çekip fotoğrafa yakınlaştırmaya başladım.

“Beğenmeyebilirsin tabii bunu. Ben kendi zevkimle beğenip sana öneride bulunmak istedim.”

“Bu inanılmaz bir şey. Çok ama çok beğendim!”

Efe şaşırmış gibi gülümsedi. “Gerçekten mi?”

Kafamı telefondan kaldırıp ona baktım. Gözlerinin içi gülüyordu ama benim daha çok güldüğü kesindi. “Evet! Bayıldım.”

“O zaman yaptırıyorsun bunu.”

“Ama nereye?”

Elimi tuttu ve avuç içim açık bir şekilde kolumu düz çevirdi. “Buraya. Klasik kızlar buraya yaptırmaz mı zaten?” dedi bileğimin üst, alt kolumun orta kısmını gösterirken.

Güldüm. “Olabilir. Tamam o zaman.”

“İstersen başka kedilere de bak. Ben özellikle bu tasarımı Vanilya’nın fotoğrafını Mert abiye atarak yaptırdım. Vanilya yani o.”

Fotoğrafa daha dikkatli bakınca çok detaylı olmasa da vücut yapısı, kuyruğu ve kulaklarından Vanilya olduğu anlaşılıyordu. Dayanamayıp Efe’nin boynuna sarıldım.

“Yaptığın çok ince bir davranış. Çok teşekkür ederim.”

“Ne demek.” dedi o da belimden sarılırken. Bir an hiç çekilmek istemedim. Efe eski monoton ama bu aralar drama dolu hayatıma bir anda ilaç gibi gelmişti.

Birkaç dakika sonra beni dövme odasına aldıklarında Mert abi kolumu hazırlarken Efe bana döndü.

“Benim bir arkadaşım daha var yan tarafta. Onu da bir görsem iyi olacak. Senin ilk dövmen mi?”

“Hayır.”

“Yanında durmama gerek yok yani.”

Bu dediğine biraz kırılmıştım. Benimle beraber durması daha çok hoşuma giderdi ama belli etmedim.

“Sorun değil, git tabii.”

“Hemen gelirim.”

En azından geleceğini söylediği için içim bir nebze rahatlamıştı.

Ama gelmedi.

İki saate yakın bir süre Efe olmadan Mert abiyle sohbet ede ede kolumun kazılma acısıyla iç içe geçerek dövmemin bitmesini bekledim. Ara ara Efe’yi sorsam da o da nerede olduğunu bilmediği için hiçbir şekilde hiçbir şeyden haberim olmadı.

En son dövme bittiğinde gözlerime inanamadım. O kadar güzel görünüyordu ki hemen aynanın karşısına geçtim.

“Harika oldu!” dedim kolumu sağı sola oynatırken. “Çok teşekkür ederim. Elinize sağlık.”

“Güle güle kullan.”

Yavaş adımlarla odadan çıkıp etrafıma bakarken sonunda bir odanın içinde arkası dönük Efe’yi gördüm.

“İnsan bir merak edip gelir bakar.” Şakayla karışık sitem etmeye çalıştım ciddiye almaması adına. Arkasını döndüğünde yüzünde güller açıyordu.

Hiçbir şey söylemeden sağ kolunu uzattı ve orta kısmını gösterdi.

Dövmenin aynısının siyah renkli kedisini yaptırmıştı. Şok içinde kolunu tuttum ve dövmeye bakakaldım.

İnanamamıştım. İkimizinkini yan yana tutunca kedilerden oluşan bir Yin Yang çıkıyordu ortaya.

Daha yeni tanışmamıza rağmen eşleşen bir dövme yaptırmaya nasıl karar vermişti böyle?

“Sana inanamıyorum. Sen de mi yaptırdın?”

“Salak sanma beni sakın.” dedi gülerek. “Bu kedi de benim küçüklük kedim, ölen kedim yani. Sana hiç bahsetmemiştim. Bu dövmeyi zaten ben kendim yaptıracaktım, sen de Vanilya’ya bu kadar değer verince ikimiz de yaptırırız dedim. Bu dövmeler birbirimiz için değil, kedilerimiz için.”

O kadar tatlıydı ki tekrar boynuna atlayıp sarıldım. İkimizin dövmesi de muhteşem duruyordu. Gözlerim dolmak üzereydi ama kendimi tuttum.

“Umarım gerçekten ikimizin de kedi olduğu bir dünyada görüşürüz.” dedi gülerek.

“İnan bana gerek yok.” Geriye çekildim. “İkimizin insan olduğu bir dünyada da gayet iyiyiz.”

Dövmeciden çıktıktan sonra Efe beni Konak'ta açılan yeni bir tatlıcıya götürmeyi teklif etti. İkimiz de kollarımız jelatinle örtülü komik ama sevimli görünüyorduk. Ben de teklifini kabul ettim.

Yapmaya çalıştığı şey işe yaramıştı, dün geceyi düşünmüyordum. Yeni dövmemin heyecanıyla yanıp tutuşuyordum bile denilebilir.

“Arabayı almasak olur mu? Bu saatte o tarafta çok trafik olacak. İzbanla hızlıca gideriz, buraya döner arabayı alırız.”

İzban fikrine tamam dedim ve en yakın metro istasyonuna yürüdük. Yürürken Efe'ye belki de binlerce kez teşekkür ettim. Bu bir insanın bana verebileceği en değerli ve en anlamlı hediye olabilirdi, daha önce hiç böyle bir muamele ile karşılaşmamıştım. Üstelik ortada sebep bile yoktu, sadece moralimin bozuk olması... Özel günlerde neler yapardı kim bilir.

17.30 metrosuna bindik ve sondan ikinci sıraya oturduk. Kapıların hemen yanındaydık, böylece ilk kalkanlardan biri olabilirdik.

“Uzun zamandır metroya binmemiştim.” dedim gülerek. “Bana her gün farklı bir yenilik yaşıyorsun.”

“Trafik çok olunca arada yaptığım bir şey bu. Sana da tavsiye ederim.” Mantıklı konuşuyordu ama Efe olmasa benim dışarı adımımı atacak halim yoktu, o yüzden onunlayken bu fikri onun akıl etmesi yeterliydi.

Tren hareket etmeye başlar başlamaz uyuklamak üzere olduğumu fark ettim.

“Uykun mu geldi?” diye sordu Efe önüme düşen saçları geriye atarken.

“Biraz. Metro benim hep uykumu getiriyor. Vanilya gibiyim. O da hep yolculuklarda uyur, anında. Arabaya biner binmez uyuyor. Ben de öyleyim.”

“Vanilya’yı ne çok seviyorsun. Ne zamandır seninle beraber?”

“Yeni doğduğunda aldım.” dedim gülümseyerek. “Aldım dediğim sahiplendim tabii. Annemlerin apartmanının altındaki kedi yavrulamıştı. Bir tanesini eve getirdim. Görsen, bembeyaz küçücük bir şeydi. Ve bana gerçekten şans getiriyor. Kesin önceki hayatımda kedydim ben. Bu kadar kendimi bağdaştırmanın başka açıklaması yok.”

O sırada arkamdan birinin boğazını temizlediğini duydum.

“Affedersiniz,” diye sordu kalın bir ses. “Tanışıyor olabilir miyiz?”

Sesin sahibini görebilmek için arkama doğru baktım. Efe de benimle aynı anda kafasını çevirdi. Kırklı yaşlarının başında, kocaman kahverengi gözleri olan bir adam duruyordu. Tanımam mümkün değildi, ne okuldan ne işimden. Belki de provalara gelen biriydi? Kim bilir. Yüz yapısına ve yaşına göre de çekici bir adam gibi duruyordu, görsem büyük ihtimalle hatırlardım.

“Sanırım hayır,” dedim hafifçe gülümseyerek.

“Kusura bakmayın,” diye yanıtladı çabucak. “Karşıyaka Cihat Kora Anadolu’dan mezunsun sandım. Karıştırmışım.”

Söylediği şey beni bir an duraksattı. Bu adamla nasıl aynı liseden mezun olabilirdik ki? Ya da o liseden mezun olan birini tanıyordu. Başımı olumsuz anlamda salladım.

“Maalesef.”

Başka bir şey söylemeyince başımı cama yasladım ve uyku-
mun beni ele geçirmesine izin verecekken Efe kulağıma doğru yaklaştı.

“Tanışmak için de lise demeysin ya.”

Gözümü aralayarak güldüm. “Tanışmak için yaptığını sanmıyorum. Kızının arkadaşlarından biri sanmış bile olabilir. Sıradan bir görünüşe sahibim.”

“Aynen, bayağı sıradansın.”

Cama yaslanmış başımı Efe elleri arasına alıp kendi omzuna yerleştirdi. Gözlerimi kısa bir süre sonra tekrar açtığımda tren Konak’a gelmişti. Çantamı alıp yolcular kapı önünü kapamadan önce Efe’yle beraber ayağa kalktım.

Ayağa kalktığımda benimle konuşan adamın arka koltuğunda olmadığını fark ettim. Çıkış kapısında da beklemiyordu. Birkaç durak önce inmiş olmalı diye geçirdim içimden.

Tam kafamı çevirecekken pencerenin yanındaki koltuğun üzerinde açık kahverengi bir nesne gördüm. Avucum büyüklüğünde bir cüzdandı, küçük ve kare.

Efe’yi dürterek cüzdanı gösterdim. Bir anda gülmeye başladı. “Onu da mı çalacaksın?” Gözlerimi devirip kolunu dürttüm.

“Hayır, tabii ki. Sahibine ulaştırır mıyız? Koltuk boş duruyor.”

Efe bir süre etrafa bakındı. “Al bir bakalım.”

Eğildim ve cüzdanı aldım. Tam o sırada kapılar açıldı. “Cüzdanını düşüren var mı?” diye bağırdı Efe vagonun içine doğru. Kimseden ses çıkmayınca hızlıca kapı kapanmadan kendimizi dışarı attık.

Yoğun saat dolayısıyla etrafta dolaşan insanları atlattığımızda bir kenarda durduk ve bir kimlik olup olmadığını kontrol etmek için cüzdanı açtım.

Açtığımda kaşlarım çatıldı. Cüzdan boştu.

Ehliyet, kimlik, sigorta kartı, hiçbir şey yoktu. Nakit bölmelerini kontrol ettim, hiçbir şey yoktu. Bozuk para cebi de boştu.

Başparmağımı bölmelerin yumuşak derisine doğru ilerletirken arka bölmelerden birinde, ince bir kredi kartı kadar bir alan kaplayacak bir cisim hissettim. Yavaşça elimle çıkardım.

Bu bir polaroid fotoğraftı. Fotoğrafa dikkatli baktığımda ayaklarımın uyuştuğunu hissettim. Bedenimle ve zihnimle ilgili hiçbir fonksiyonu hareket ettiremiyor gibiydim.

Etrafımdaki kalabalık, balık ordusu gibi her yöne hareket eden insanlar bir anda yok olmuştu.

Resme baktım. Lise üniformalı gülümseyen bir kız, bir okulun önünde duruyordu. Elini yukarı kaldırmıştı, sanki yüzünü saklamaya çalışıyor gibi. Saçları yüksekte at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Bu kızı tanıyordum.

Bu okulu da tanıyordum. Kimdi bu kız?

Bu kız ve bu okul bana öyle garip hissettirmişti ki sıcak bir dalga aç mideme vurmuş gibi bir bulantı hissettim. Çevremdeki durmak bilmeyen enerji bir anda bir salyangozun hızında yavaşlamış gibiydi.

Fotoğrafın kalın alt sınırında bir tarih vardı: 5 Haziran 1994.

Üniforma renkleri kırmızı ve beyaz... Benim lisem böyle bile değildi. Kızı nereden tanıdığımı bile bilmiyordum.

Ellerim titriyordu. Fotoğrafı yüzü aşağı bakacak şekilde diğer elimin avuç içine yerleştirdiğimde arkasındaki kalın siyah kalemle yazılmış mesajı gördüm.

Kalp atışımı kulaklarımda davul gibi hissedebiliyordum. Nefesim boğazımda tuzığa düşen bir hayvan gibi yakalanmıştı. El yazısını da tanıyordum.

*Sevgili Filiz'e,
Seni seviyorum. Sözünü unutma,
ben de benimkini unutmayacağım.
Sonsuza dek senin,
Kenan.*

Efe bir anda beni hızlıca sarsmaya başladığında normale döndüm ve etrafımdaki her şey bir anda hızlandı. Gözlerimi kırpıştırarak odaklanmaya çalıştım.

“Bahar? Ne oluyor sana?”

Derin nefesler alarak titreyen ellerimle fotoğrafı Efe'ye gösterdim.

“Efe... Nasıl oldu bilmiyorum ama ben bu kızı tanıyorum.” İşaret parmağımla hızlı hızlı vurduğum fotoğrafı Efe elimden aldı ve dikkatlice incelemeye başladı. “Nasıl ve nereden bilmiyorum ama hem o okulu hem o kızı tanıyorum.”

“1994 diyor. Nasıl tanıyacaksın? Annen falan olmasın?”

“Annem değil tabii ki.” diye bağırdım panikle. “Arkasını oku.”

Efe arkayı çevirip yazıyı okudu.

“Kenan Filiz'e yazmış. Ne var bunda?”

“Nasıl anlatacağım bilmiyorum. İlk defa böyle bir şey hissediyorum. El yazısı, isimler, okul, kız... O kadar tanıdık ki hepsi.”

Efe dikkatlice incelemeye çalıştı ama hiçbir şey anlamadığı çok açıktı. Beynimin en derinlerini zorlamaya çalıştım ama hatırlamıyordum. Bu insanları nereden tanıdığımı çıkaramıyordum.

“Annenlerin arkadaşı falan olabilir mi? Bu sana seni tanıyor muyum diye soran adamdan mı düştü acaba?”

“Ondan düşse bile bomboş. Özellikle bırakılmış oraya, çok açık.”

“Ne malum bizim o cüzdanı alacağımız? Bunu adam nasıl düşünsün?”

“Bilmiyorum ama o adam beni tanıyordu işte. Nereden olduğunu bulmazsam çıldırırım.”

Efe fotoğrafı pantolonun arka cebine koydu ve cüzdanı da yere koydu. “Olmadı gider okula bakarız. İzmir’de zaten belli ki.”

“Şimdi gidelim.” dedim yalvarır bir ses tonuyla. Bir süre hiçbir şey söylemeden gözlerime baktığında ciddi olup olmadığımı ölçmeye çalıştığını anladım. Yüzümdeki endişeyi fark etmiş olacak ki kafasıyla onaylayıp saçımdan öptü.

Uzun sayılabilecek bir yolculuktan sonra Karşıyaka’ya geçtik. Telefonlarımızın haritasından okulun bulunduğu yere doğru ilerlerken orayı daha önce nasıl ve nerede görmüş olabileceğimi düşünüp duruyordum.

“Bahar, bence biraz fazla ciddiye aldın bu meseleyi.”

Kafamı çevirip Efe’nin en az benim kadar endişeli yüzüne baktım. İkimizin de tek ortak noktası benim beynime ve hafızama yeterince güvenmiyor oluşumuzdu.

“Boşuna geldiysek de bu tarafta takılırız, değişiklik olur.” Efe kafasıyla onaylayarak gülümsedi. “Ama bir şeyler olduğuna eminim. Daha önce hissettiğim bir his olsa bu kadar üstünde durmazdım.” Efe cevap vermeden yürümeye devam etti, sanırım düşünüyordu. “Bu hayattaki her duyguyu hissettim sanırdım. Söylesene, dünyada her duyguyu tatmamış bir insan olabilir mi?”

“O da ne demek?” dedi kaşlarını çatarak.

“Hiç hissetmediğin bir his tarafından ele geçirildiğini düşün. Elim ayağım boşaldı Efe. Hiç normal değil.”

“Bir tür travma olabilir mi? Çok özeline inmek istemiyorum ama bazı kötü olaylardan sonra insanlar koruma mekanizması olarak yaşananları beyninin gerisine iter ya da bilinçaltına. Belki de sende de öyle bir durum söz konusudur.”

“Mantıklı konuşuyorsun ama diğer hiçbir şey birbiriyle uyuşmuyor. Koskoca adamın beni tanınması, bana özellikle ben göreyim diye bir cüzdan bırakması ve bildiğin okulun adını açık açık söylemesi... Bunlar hiç travmatik bir olay değil ki.”

“Tam da travmatik bir olay. O okuldan yaşça büyük biriyle kötü bir anı yaşamış olabilirsin, hatta belki adamı bile tanıyordun ama kendini öyle bir şartladın ki tamamen unuttun.”

Kendimden şüphe duymaya başladığımda deliriyorum sandım. Efe'nin söylediği akla ve mantığa en uygun açıklamaydı fakat kötü bir olay yaşamadığıma o kadar emindim ki. Bu lisenin adını bildiğimin bile farkında değildim. Tüm lise hayatım boyunca 3 kişilik kız grubumla beraber okula gider gelir, arada Kordon'da bira içerdik. Sadece bir tane erkek arkadaşım olmuştu hepsi bu kadar. Kötü bir olay yaşasam hatırlamaz mıydım?

“Sarhoş olabilir misin? Sarhoşken olan bir şey?”

Olumsuz anlamda kafamı salladım. “Hiçbir zaman bilinci mi kaybedecek kadar içki içmedim, içmem de.”

“Sen kesin bu okula daha önce geldin, bir ara geldin işte ama hatırlamıyorsun. İlla kötü bir olay yaşamana da gerek yok. Dejavu gibi düşün.”

“Dejavu gibi bir his değil bu.” dedikten bir saniye sonra duraksadım. “Aslında tam da dejavu gibi bir his.”

“Bak, gördün mü?”

Daha önce bildiğimi ve gittiğimi düşündüğüm bir mekânı hatırlarken dejavu yaşamam gayet mantıklıydı aslında ama hiç Karşıyaka'ya geçtiğimi hatırlamıyorum lise zamanlarımda. Arkadaşlarımdan herhangi biri de orada yaşamıyordu. Lise günlerime dair her bir detayı oldukça net hatırlıyordum, eksik tek bir puzzle parçası yoktu.

Sonunda telefon konumu bizi olduğumuz yere getirdiğinde Efe parmağıyla ileriye işaret etti. “İşte orada, sağ tarafta.”

Gözlerimi kısarak uzağa baktım ve Efe'yi biraz gerimde bırakarak hızlı adımlarla hareket ettim.

Yürüdüm, yürüdüm, yürüdüm... Ve gördüm.

Kırmızı, beyaz duvarlar... Ana binanın tam ortasındaki üçgen çatılı yapı ve etrafındaki palmiye ağaçları...

Önümdeki görüntüye kılımı bile kıpırdatmadan bakmaya devam ettim.

Aklımı mı kaybediyordum? Bu okulun her bir karışını ezbere bildiğime emindim.

Derin nefesler alarak beynime oksijen göndermeye çalıştım.

O kadar kendimi zorluyordum ki hatırlamak için, beynim mantıklı düşünme yetisini kaybetti. Deli gibi okulun etrafında bir sağa bir sola hareketlenmeye başladım. Efe kolumdan tuttu ve beni durdurdu.

“Ne oldu?”

Kafamı hızlıca Efe'ye çevirdim. O kadar panik yapmıştım ki bir an önce çözülmezse delirecek gibi hissediyordum. İnsanın kendi beynine yabancılaşması ne kötüydü.

“Ben buraya daha önce geldim. Okulla ilgili her şeyi bili-

yorum. Kaçınıcı katta kaç sınıf olduğundan tuvaletlerin yerlerine kadar tarif edebilirim.” dedim hızlıca.

“Olabilir, sakın ol. Olabilir. Geldin ama hatırlamıyorsun demek ki. Neden bu kadar paniksin?” Efe ellerimi kendi beline sardı ve kafamı göğsüne yatırdı. Sakinleşmemi bekler gibi birkaç saniye hiçbir şey söylemeden bekledi.

İşe yaramıştı, sakinleşmiştim.

“Özür dilerim.” dedim yavaşça. “Ben de neden bu kadar panik olduğumu bilmiyorum. Dedim ya, çok tuhaf bir his. İnsana kafayı yedirtecek derecede.”

“Bu aralar kafan çok dolu, Deniz yüzünden. Biraz kendine gel yavaş yavaş hatırlarsın. Hatta dönüş yolunda bile hatırlayabilirsin. Genelde böyle şeyler pat diye aklına geliyor.”

Deniz...

Kafamı yavaşça sallarken Efe’ye daha sıkı sarıldım. Bana güven veriyordu.

“Ben bazen aklıma hatırlamak istediğim bir şey gelmediğinde siyahlığın ortasında bir kapı düşünüyorum. Bir yerde okumuştum. Sadece kapı düşün ve odaklan. Mutlaka hatırlayacaksın.”

Gözlerimi kapatıp kapı düşünmeye çalıştım ama Efe o kadar haklıydı ki... Zihnimin doluluğundan yoğunlaşamıyordum bile. Anlamış olacak ki eğilip yanaklarımdan öptü. “Şimdi boş ver, kafanı topladığında düşünürsün. Şimdi bana odaklan yeter, kafanı takacağın bir durum yok. Sadece daha önce geldiğin bir yeri hatırlayamadın, bunu her insan yaşar. Sakın ol.”

Eve döndüğümüzde saat çok geç olmuştu. Efe beni toparlayabilmek adına oradan oraya sürüklemişti ve bir sürü tatlı ve yemek yedirmişti. Bu akşam en az 2 – 3 kilo aldığımı düşündüm. Başarmıştı da.

“Bugün Deniz’le hiç konuşmadık.” dedim eve girerken. “Mesaj atsak mı?”

“Geç oldu, yarın evine gider direkt yüz yüze konuşuruz.”

Kafamla onayladım ve kendimi koltuğa attım. “Bu gece burada kalır mısın? Huzurlu hissetmiyorum.”

Efe şefkatle gülümseyerek yanıma oturdu ve elimi tuttu. “Tabii. Sen nasıl istersen.” Gülümsemeye çalışarak elini yanıma götürdüm ve derin bir nefes verdim.

“Bahar, nasıl oldu da hayatıma girdin böyle bir anda?”

Kafamı kaldırıp ona baktım. “Ben de aynı şeyi senin için düşünüyorum.”

“Bu olaylar bittikten sonra Deniz’e büyük bir teşekkür borçluyuz.”

“Bu olaylar biter mi dersin?”

“Er geç bitecek.”

Beraber yatak odasına geçtik ve yatağa yattık. Efe’nin göğsünün üstüne kafamı koyar koymaz uyuyakaldım.

Gece uykumdan nefes alma sesleri ve daha sonrasında belimde hissettiğim kolla uyandım. Ne olup bittiğini anlayamadığım birkaç saniyenin sonunda yanımda Efe’nin uyuduğunu hatırladım.

“Sen uyumadın mı?” diye sordum konuşmaya çalışarak.

“Uyudum, kâbus gördüm.”

Cevap veremeyecek ya da ne gördüğünü soramayacak kadar uykuluydum. Onun yerine ona iyice sarıldım ve kendimi tatlı uykunun kollarına bıraktım.

24. BÖLÜM

6 Eylül 2019

Sabah uyandığımızda Efe'nin çalıştığı şirkete gitmesi gerekince ben de bitirmem gereken birkaç tasarım üstünde çalışmaya karar verdim. Efe işe gitmeden önce hazırlanırken gördüğü birkaç kâbus hakkında söylenip duruyordu. Kâbusların özellikle benimle ilgili olması kafamda bilinçaltına dair soru işaretleri oluştursa da bu kadar olaydan sonra normal olduğunu düşünmeye zorladım kendimi. Deniz'in hakkımda söyledikleri, bulduğumuz fotoğraf konusunda bir anda panik yapmam, gergin ve anlamsız günler geçirmemiz... Tüm bunlar yavaş yavaş bilinçaltını ele geçiriyordu galiba. Belki de bu tarz konulardan kendimi biraz uzak tutmalıyım. Ne kadar mümkünse... Zaten günlerdir hem yaşadığımız olaylar hem de Efe'ye vakit ayırmam iş yoğunluğumu gölgede bırakmıştı...

Kanepeme uzanmış Vanilya göğsümün üstünde eski günlerimdeki gibi çizimlere odaklanmaya çalışırken bir şey sürekli kafamı kurcalıyordu. Efe'nin saniyede bir mesaj atması değil, ne olduğunu çözemediğim garip bir düşünce... Ya da his... Sanki bir şeyler bir yerlerde eksikti ve benim onu tamamlamam gerekiyordu. Sanki o şeyi tamamlamadan şu an oturmuş 'gerçek' işimi yapmam yasaktı veya olmaması gerekiyordu. Önce onu bitirmeliydim.

Bu his genelde üniversitede çalışmam gereken bir sınav varken kızlarla takıldığımızda oluyordu bana. O zamanlar oldukça mantıklı gelmesine rağmen şu an neden aynı hisse kapıldığımı anlayamadım.

Düşünceleri kafamdan atıp işime odaklanmaya çalışmama rağmen olmuyordu. Aklımı kurcalayan bir şeyler vardı.

Kendimi kandırmayacaktım, ne olduğunu çok iyi biliyordum. Metroda gördüğüm adam, fotoğraf ve okul... Odaklanmamı engelleyen en büyük faktör buydu işte. Belki okulu görmeye hiç gitmeseydik kafamı bu kadar takmayacaktım. Çünkü daha önce hiç gitmediğine emin olduğu bir okulu bu kadar iyi bildiğini fark etmek sadece benim için değil, eminim her insan için korkutucu ve kafa karıştırıcı olurdu.

Kâğıtları bir kenara atıp Vanilya'yı üstümden kaldırmadan önce kafasından öptüm. Hiç ses çıkarmadan kalkacağımı anlayarak bana yol verdi ve kendini yere attıktan sonra ben de ayağa kalktım.

Anahtarımı aldım ve kapıdan çıkıp karşı kapıyı çaldım.

Deniz birkaç saniye içinde kapıyı açtı. Beni karşısında görmeyi beklemiyor gibi yüzüme şok içinde baktı.

Hazırlanmıştı, tam evden çıkıyor gibi bir hali vardı. "Selam, çıkıyor muydun?"

Deniz heyecanla etrafına bakındı. "Ha, evet, şey çıkıyordum. Ama vaktim var."

"Girebilir miyim?"

"Tabii. Lütfen."

Kapıdan çekildiğinde yavaş adımlarla içeri girdim ve salona doğru ilerledim. O da arkamdan gelirken evin az da olsa derli toplu olduğunu görünce şaşırdım. İlk hali gibi değildi kesinlikle.

Kanepeye oturdum ve onun da benim yanıma oturmasını

bekledim. Birkaç saniye sessizlikten sonra ben konuşmaya hazırlanırken o konuşarak beni şaşırttı.

“Bahar, ben çok utaniyorum.” Yüzünü aşağı eğerken sesinin titremesinden samimi olduğu anlaşılıyordu.

“Utanmalısın.” dedim sertçe. “Yaptığının affedilir bir tarafı yok, bu konuda içini rahatlatmayacağım.”

“Biliyorum.” dedi kafasını kaldırıp. “Ama benim yerimde olsanız o heyecanımı ve paniğimi anlardınız.”

“Bu heyecan veya panik değildi Deniz. Resmen planlamışsın o geceyi. Hepimiz oradayken bir anlık sinirle veya heyecanla yapılmış bir şey değildi yaptığın.”

“Hayır, planlamadım.”

“Özellikle Beste’nin gelmesini istedin telefonda. Bıçağı kızın boğazına tutmadan önce de resmen bir konuşma yaptın. Bana bunların planlı olmadığını söyleme.”

Deniz sessiz kalınca kafamı salladım. “Gördün mü? Ya ona zarar verseydin Deniz? Hapse girmek üzereydin farkındasın değil mi? Eğer bu olaya bunu yapacak kadar kafayı takıyorsan ya tekrar bir psikoloğa git ya da ailenle konuşalım.” Ağzımdan çıkan kelimelerden sonra duraksadım. “Gerçi ben seni psikoloğa götürmeye söz vermişim o akşam ama şokun etkisiyle sonradan ben de unuttum. Yine de hâlâ iyi bir yer bulup seninle gelebilirim.”

“Psikolog istemiyorum.” dedi derin bir nefes verirken. “Daha önce gittim, işe yaramıyor biliyorsun. Bir daha asla yapmayacağım bir şey Bahar. Hayatımda ilk ve son kezdi.” Bir süre duraksadı. “Ama heyecanımı anlayamazsın.” Kafasını tamamen bana çevirip heyecanla suratıma bakmaya başladı. “Gördüm Bahar. Gördüm. Sayı 1’den 0’a indi.”

“Detayları anlat bakalım.”

Bunu sormamı bekliyormuş gibi anında konuşmaya başladı. “Hilmi Bey’i görmeye gitmişim, bir soru sormak için. Sonra ondan da bahsederim. Hilmi Bey odasındaydı, ben onun odasından çıkarken yan odada sesler ve gürültüler duydum. Bir baktım yan odada yaşlı bir kadın ölüyor. Merak ettiğim için veya yardım edebilir miyim öğrenmek için odaya girdiğimde kadının gözündeki sayı bir anda düştü.”

“Kadının gözü kapalı değil miydi?”

Olumsuz anlamda başını salladı. “Hayır.”

“Sen odaya girdiğinde kadın ölmüş müydü peki?”

“Bilmiyorum, ya ölüyordu ya da zaten çoktan ölmüştü. Ben girdiğimde kadının gözleri zaten açıktı ama kırpmıyordu. Daha sonra hiç beklemediğim bir anda sayı değişti.”

“Peki kadında herhangi bir şey değişti mi?”

“Hayır, hâlâ gözü açık bir biçimde yatıyordu. Benim dışımda da kimse bir şey fark etmedi.”

Bir süre düşündüm, daha önce de Efe’yle kısa bir zaman aralığı buna kafa yormuştuk ama bir şey bulamamıştık. “İnsanlar ölmenden önce o sayı kadar bir şeye sahip ve öldüğünde sıfırlanıyor. Sence ne olabilir?”

“Bu konuda hiçbir şey bulamadım, inan ki. Beynim durmuş durumda. Eğer herkesin sayısı, mesela senin sayın da sıfırlanıyor-sa senin dediğin gibi bir sonuca çıkıyor. Ama eğer seninki 37’den 36’ya düşerse, sence bu ne demek olur?” Tüylerim bir anda diken diken oldu. “Bir insanın öldükten sonra nesi devam edebilir?”

“Sanırım bunu bilmemiz mümkün değil.”

“Ölen başka birini bulmadığım sürece.”

“Saçmalama.”

“Şaka yapıyorum, ölen insan kovalayacak değilim. Yeterince kötüyüm zaten. Ama onun yerine başka bir fikir buldum.”

Anlatması için gözlerinin içine baktım.

“Hilmi Bey’in küçükken gittiği kütüphaneye gideceğim.”

Anlamamış gözlerle ona baktım. “Neden?”

“Biliyorsun, ona olan şeyin o kütüphanede olduğunu söylüyor. Bir kitap bulmuş ve o kitap sayesinde o sayıları görmeye başlamış. O şu an gidemiyor, belki ben ikimiz için de gidebilirim.”

“O kütüphane hâlâ var mıdır ki?”

“Kütüphane hâlâ açık ama asıl sorun o değil.”

“Asıl sorun ne?”

“Hilmi Bey o kütüphanede gizli bir oda bulmuş, hep o odada vakit geçiriyormuş. Yıllar sonra gittiğinde orada öyle bir oda olmadığını söylemişler. Eğer öyle bir oda yoksa işte işim o zaman biter.”

“O odaya gittiğini söylediğinde Hilmi amca çok küçük değil miydi? Şu an çok yaşlı, belki yanlış hatırlıyordur.”

“Emin ol o adamın hafızasında hiçbir problem yok. Yanlış hatırlasa mutlaka söylerdi. Gidip şansımı deneyeceğim, eski kitaplar var. Belki bir şeyler bulurum.”

Sessizce kafamı salladım. Bir şey söylememi bekliyor gibiydi. “Birini öldürmeye çalışmaktansa araştırmaya devam etmen en azından daha sağlıklı. Ama ben senin yerinde olsam bırakırım.”

“Hayır. Bu sefer çok yaklaştığımı hissediyorum. Bu iş bugün çözülecek.”

Yutkunduktan sonra Deniz’e anlatmakla anlatmamak arasında gidip geldim. Tam ağzımı açacakken gözü koluma kaydı. “Aaa, dövme mi yaptırdın?”

Kız bunca sıkıntının arasındayken onu bırakıp dövme yaptırmaya gittiğimi söylemek istemedim ama görmüştü bir kere. “Evet, Efe’nin sürprizi.”

“O mu yaptı?”

“Yok, yakın arkadaşı yapıyormuş, dün de beni oraya götürdü sürpriz olarak.”

Kolumu alıp inceledi. “Çok güzel olmuş. Vanilya’ya benziyor.”

“O zaten.” dedim gülerek.

“Gerçekten mi? Çok hoş olmuş.” Kafamla teşekkür ettim. “Efe’yle çıkıyor musunuz?” dedi yavaşça. Bir şekilde Deniz’den utanıyordum ama sebebini anlayamamıştım.

“Sanırım evet.” dedim ben de yavaşça. Kafasını salladı.

“Yakşıyorsunuz. İyi bir çocuk.”

Konuyu değiştirmek için mecburen yaşadığım olaya giriş yaptım. “Bana da dün garip bir şey oldu.”

“Ne?” dedi heyecanla. Biraz durup kafamda toparladım ve adamın beni dürtmesinden okula gidişimize kadar her şeyi anlattım. Deniz her şeyi ağzı açık dinledi. Belki de ondan başka kimse bana bu kadar inanmaz ve bu kadar ciddiye almazdı. İlgilenmesi hoşuma gitmişti.

“Nasıl bir histi sana anlatamam.” diye devam ettim. “Hayatımda hiç gitmedim, çok eminim. Ama Efe’ye okulu tarif ettim. Resmen her şeyiyle tarif ettim.”

“Fotoğrafın arkasında yazan isimler neydi?”

“Kenan ve Filiz.”

“Hiç tanıdığın böyle isimler var mı?”

“Tabii ki yok.”

Deniz tırnaklarını yerken gözlerini karşı duvara kilitledi ve bacağına sallayarak düşünmeye başladı. “Bahar,” dedi en sonunda gergin bir sesle, “benim bir teorim var ama emin olmadan sana hiçbir şey söylemeyeceğim.”

“Ne teorisi? Söyle hemen.”

“Hayır. Bugün benimle gel sen de, kütüphaneye. Yardıma ihtiyacım olabilir.”

“Bana neden söylemiyorsun?”

“Çünkü emin değilim, emin olmam lazım.”

“Aklındaki her fikri bana mutlaka söyledin, bunu neden söylemiyorsun?”

“Gel hadi.” Ayaga kalktı ve beni de zorla kaldırdı. “Hazırlan, hemen çıkalım.”

“Kütüphanenin yerini biliyor musun ki?”

“Evet, o yüzden huzurevine gittim ya.”

Eve geçip hızlıca hazırlandıktan sonra evden çıkmadan önce mama yiyen Vanilya'ya doğru eğildim ve onu izledim.

“Kim bilir, belki döndüğümde hayatım komple değişmiş olur.” Eğilip Vanilya'yı tekrar kafasından öptükten sonra çıktım.

Apar topar arabaya bindikten bir saat kadar sonra telefonun harita uygulaması sayesinde Urla'nın Barbaros köyüne geldik. Yollar çakıllı ve hava çok sıcaktı. Özellikle yaz sezonu hâlâ tam olarak bitmediği için Urla içi çok kalabalıktı, arabayla içinden geçene kadar ölüp ölüp dirilmiştik.

Arabayı park edecek bir yer bulduktan sonra kendimizi dışarı attık, o sırada Efe'ye konum attım ve nerede olduğumu haber verdim. Büyük ihtimalle yakın bir zamanda burada olurdu.

“Meşhur bir köy kahvesi varmış, onu bulmamız lazım.”

Etrafıma baktığımda birkaç eski bina, toprak ve sık olmayan yeşillikten başka bir şey görmüyordum. “Nereden bulacağız onu ya?”

“Kime sorsan gösterir demişti, soracak birini arayalım.”

Köy içinde adımlarımıza dikkat ederek yavaşça yürürken sonunda yaşlı birkaç insan gördük. Deniz koşarak yanlarına gitti ve tarif aldıktan sonra kahveye doğru yürümeye başladık. Yaklaşık beş dakika yürüdükten sonra küçük bir köy kahvesinin önünde bulduk kendimizi. Çok kalabalık değildi ama sinek de avlamıyordu.

Deniz telefonundaki notlar kısmından beni kahvenin sağındaki yola soktu ve bir süre dümdüz yol boyunca ilerledik. Az ileride evler gözükmeye başlamıştı.

“İşte o evler.” dedi heyecanla. Toprakta oluşan boş, terk edilmiş birkaç evin olduğu arazinin içinde yürümeye başladık.

“Başımıza güneş geçecek.” dedim kısıp gözlerle güneşe bakarken.

“Az kaldı.” dedi ve adımlarını hızlandırdı. Ben de hızlanarak ona yetişmeye çalıştım.

Evlerin arasından yürürken Deniz dikkatlice inceliyordu. “Şu ilerideki soldan döneceğiz.” dedi zar zor görünen yolu gösterirken.

Birkaç dakika daha yürüdükten sonra Deniz adımlarını yavaşlattı.

“Biraz daha yürüyeceğiz sol için.” diye uyarmak için yanına gittiğimde kafasını kaldırmış ağzı açık bir biçimde önünde duran eve bakıyordu. Kafamı çevirip ben de baktım.

Kırmızı, yıkık dökük bir evdi.

“Ne oldu?” dedim Deniz hareket etmeyince. Deniz cevap vermeden önünde bir canavar duruyormuşçasına şok içinde eve bakıyordu.

“Deniz?” dedim tekrar.

“Bu ev çok tanıdık.”

“Sen de mi?” dedim gülerek. Eve tekrar baktım. “Sizin köyünüzdeki eve benziyor olabilir mi?”

“Benim köyüm falan yok.” dedi ve yavaş adımlarla ilerleyerek evin kolonlarına dokunmaya başladı. “Burası Hilmi Bey’in evi.”

“Nereden biliyorsun?”

“Tarif etmişti.”

“O yüzden tanıdık gelmiş olabilir mi?”

Deniz cevap vermeden geri çekildi ve kafasını kaldırıp tekrar evi inceledi. “Evi hiç görmedim, tanıdık gelmesi imkânsız.”

Bir süre durup ben de evi inceledim ama bende herhangi bir his uyandırmamıştı. “Ben de tam olarak böyleydim işte.”

Deniz kafasını çevirip bana baktı. “Şu kütüphaneye hemen gitmemiz lazım.”

Neredeyse koşar adımlarla evin solundan dümdüz ilerledik ve sonunda kırmızı, yeni yapılmış ve büyük ihtimal halk kütüphanesi isminin kültür merkezi olarak değiştirildiği binaya hızlıca giriş yaptık.

İçeride neredeyse kimse yoktu. Görevli birinden yardım istediğimizde direkt asıl kütüphanenin olduğu kısma yönlendirildik, içeride sadece bir kişi vardı, o da genç bir adam.

“Deniz,” dedim sessizce, “burada geçmişte bir oda olsa bile eminim artık yoktur. Baksana binayı da içini de restore etmişler. Kitaplar bile aynı değildir. O eski havasının olacağını sanmıyorum.”

“Yine de bakalım.” dedi Deniz dalgın bir şekilde. Endişeli gözlerle ona baktım ve kütüphane içinde dolanmaya başladım.

Klasik bir kütüphaneden farkı yoktu. Sadece kitaplar ve oturulacak masalar vardı. Bodrum kata inebilen herhangi bir merdiven olup olmadığına baktım. Hiçbir şey görünmüyordu. Benim gibi etrafta dolanan Deniz’i buldum ve yanına gittim. “Merdiven falan yok.”

“Merdiven değil zaten, küçük ahşap bir kapı olması lazım.”

“Ahşap detayını nasıl hatırladın?”

“Ben hiçbir şeyi unutmam.” dedi dolanmaya devam ederken.

Zaten çok büyük bir yer değildi, yakınlarda da hiçbir kapı

göremiyordum. Tüm raflar arasında yavaşça büyük bir sabırla dolandım ama görünürde kapı yoktu. Raflar arasında Deniz’le karşılaşınca “Adama soralım mı?” dedim sessizce.

“Cevap vermez. Daha sonra Hilmi Bey gelip sormuş, yok demişler.”

“Allah bilir kaç sene önce, biz de deneyebiliriz.”

Arkamı döndüm ve bizi karşılayan görevlinin yanına doğru yürüdüm.

“Pardon, bu kütüphanenin bir bodrum katı var mı acaba?”

“Bodrum katı? Ne için?”

“Yani kütüphane iki katlı olabilir mi? Dedem eskiden buraya çok gelirmiş hep alt katta zaman geçirirmiş, ondan soruyorum.”

“Valla ben burada çalıştığımdan beri öyle bir şey duymadım. Kütüphane hep tek katlı.”

“Emin misiniz? Bilen biri var mıdır?”

“Buradaki en yetkili kişi şu an benim. Ben bilmiyorsam kimse bilmez.”

Boşuna geldiğimizi düşününce yüzüm düştü. “Tamam, teşekkürler.”

Arkamı dönüp Deniz’in yanına yürürken kütüphanenin giriş kısmına çok yakın, küçük bir koridorun içinde beyaz bir kapı gördüm. Herhangi bir depo da olabilirdi ama şansımı deneyebilirdim. Fakat görevlinin görebileceğı bir hizadaydım.

Hızlı adımlarla Deniz’in yanına gittim. Elinde birkaç kitapla sayfa değiştiriyordu. “Deniz, bir kapı buldum. İçeri girip bakacağım ama görevliyi oyalaman lazım.”

“Hani, nerede?”

“Buradan göremezsin. Hemen çıkınca sağ tarafta küçük bir koridor var, onun en dibinde.”

“Emin misin o olduğuna?”

“Tabii ki değilim, bakacağım işte.”

Deniz hemen kitapları raflardan birine koyarak benimle beraber görevliye doğru yürümeye başladı. “Sen burada bekle.”

Deniz’i arkadan izlerken görevliyle konuşmasını ve daha sonra sokak üstünde bir yer gösteriyormuş gibi bana arkalarını döndüklerini fark ettiğim an kapıyı açtım ve kilitli olmadığını görünce hemencecik içeri girip kapıyı arkamdan kapadım.

Elimi abuk tutmam lazımdı. Ierisi karanlık olduğu için etrafta ışık aramaya başladım ve sonunda bir duvarın üstündeki düğmeye elim çarpınca hemen bastım. Sarı, zayıf bir ışık minicik odayı aydınlattı. Büyük ihtimal depo olarak kullanılan küçük bir alandı ama hemen sol tarafımda duran eski, ahşaptan yapılma dönen bir merdiven görünce sevinçten çığlık atmamak için ağzımı kapadım. Buna bu kadar sevinmeme ben de şaşırmıştım.

Hemen telefonumu çıkardım ve Deniz’e buraya gelmesi için mesaj attım. Ama neden görevli burayı saklamıştı bizden? Belki de gerçekten buraya hiç girmemişti.

Deniz’in buraya adamı nasıl oyalayıp gireceğini bilmiyordum ama bir yolunu bulacağı kesindi. Onu beklerken dayanamadım ve merdivenlerden yavaşça inmeye başladım. O kadar güven vermiyordu ki merdivenler, lmemek için dua ettim.

Aşağı zor da olsa indiğimde önümde kırmızı renk bir kapı belirdi. Buraya girip girmeme arasında kararsızdım ama yapacak başka bir şey yoktu.

Kapıyı yavaşça araladığımda karanlık bir ortamla karşılaştım. Tekrar hemen ellerimle duvarları kontrol ederken düğmeyi buldum ve bastım.

Bir kütüphane. Yukarıdaki kütüphaneden çok daha küçüktü ve sadece iki kitaplığı vardı. Heyecanla etrafımda dönmeye başladım. Deniz'in gelmesi için sabırsızlanıyordum.

Raflarda çok fazla kitap vardı, hepsi de çok eski kitapların ilk basımıydı. Bu küçük odanın sadece bazı kitapların ilk basımları için özel olarak ayırtıldığını ve bu yüzden kimseyi almadıklarını düşündüm.

Hemen rafların yanında da yeni olduğu belli olan iki adet karşılıklı koltuk. Buraya sadece rafine zevkleri olan kütüphane sahibi insanlar falan geliyordu herhalde. Sadece onlar için dizayn edilmiş keyifli bir yere benziyordu.

Ben kitaplar içinde dolanırken bir anda kapının açılmasıyla yerimde zıpladım. Hemen arkamı döndüğümde karşımda Deniz ve Efe duruyordu.

"Efe?" dedim gülerek.

"Kapıda Deniz'le karşılaştık." Hemen birbirimize sarılırken Deniz hızlı bir şekilde kitaplar arasında dolanmaya başladı.

"Ne yapıyorsunuz siz burada?" dedi Efe.

"Çok karışık bir hikâye. Şu yaşlı adam var ya, Deniz'in konuştuğu. Ona bu yetenek o buradayken gelmiş. Cevabı burada bulacağımıza inanıyoruz."

"İnanıyoruz derken?"

Gülümsedim. "Sanırım bu sefer birazcık ben de inanıyorum."

Efe gülerek belimden kendine çekip saçlarımdan öptü. "Sen inanıyorsan ben de inanıyorum. Hadi arayalım o zaman. Ne arıyoruz?"

Deniz'e döndüm. "Deniz, ne arıyoruz?"

"Bilmiyorum." dedi Deniz heyecanla. "Bir kitap bulmuştu, o kitabı açtıktan sonra bir şeyler olduğunu söyledi."

“Nasıl bir kitap?” diye sordu Efe.

“Soluk kestane rengi, bordo kılıflı bir kitap. Üstünde siyah ayak izi var.”

Efe’yle birbirimize baktıktan sonra aramaya başladık. “Burada çok kitap var ve hepsi de çok eski.” diye seslendim.

“Eski kitapları burada saklıyor olabilirler.” dedi Efe. “Bulmamız zaman alacak.”

Kaç saatimizi orada geçirdik bilmiyorum ama rafları kendi aramızda bölüşmemize rağmen hepsinin bitmesi mümkün değildi ve aradığımız milattan önceki kitabın burada olduğundan bile emin değildik. Gerçi hepsi eskiydi ama yine de.

“Çok yoruldum.” dedim milyonuncu kitabı da çıkardığım yerine geri koyarken. “Bunun daha basit bir yolu olmalı.”

Deniz’e döndüğümde koltuklardan birinde oturmuş büyük bir ciddiyetle bir kitap okuyordu. Kitabın adını görmeye çalıştım ama göremedim. Yine de aradığımız bordo kitap olmadığı belli oluyordu.

“Deniz? Yoksa buldun mu?” dedim sessizce. Eliyle bana dur işareti yapınca duraksadım. Efe de yanıma gelince bir süre durup Deniz’i izlemeye başladık. Gözleri hızlıca satırlar arasında dolaşıyor, nefes alışverişi her cümleden sonra hızlanıyordu.

Birkaç saniye sonra Deniz bir anda büyük bir panikle ayağa kalktı ve nefes alamıyor gibi bir halde eliyle göğsünü tutup oksijen çekmeye çalıştı.

“Deniz? İyi misin? Ne oluyor?” Efe’yle ikimiz de aynı anda Deniz’in yanına geldiğimizde bizi koluyla itti. “Benim eve gitmem lazım.”

“Hangi ev?” dedim heyecanla.

“Kırmızı eve.” Kapıyı açtı ve elindeki kitapla hızlıca merdivenleri çıkmaya başladı. “O kitabı bulun.” Seslenişi koridorda yankılanırken dehşet içinde Efe’ye bakmaya başladım.

“Ne yapacağız?”

“Ben ona bakarım. Sen kal. Seni almaya geleceğim.”

“Görevliye yakalanmayın.”

Efe hızlıca merdivenlerden çıkarken ben de kitaplara bakmaya devam ettim. Birkaç saniye sonra yapamayacağımı anlayarak Deniz’in oturduğu koltuğa oturdum ve başım ellerimin içinde düşünmeye başladım.

İki haftada bir insanın hayatı ne kadar değişebilirdi? Şu an burada ne işim vardı? Gerçekten ne arıyordum?

Eğer tüm bunlara inanmıyorsam neden buradaydım? Yoksa inanıyor muydum? İnanmıyorsam neden bu kadar süre uğraşmıştım? Deniz’e acıdığımdan mı? Yoksa bir şekilde özel olduğuma inandığımdan mı?

Hayatım boyunca mantığımla hareket etmiştim. Şu an yaptığım şey beni yanlış yola mı sokmuştu? Olmamam gereken bir yerde miydim?

Efe’yle tanışmam tesadüf müydü? Deniz hayatıma hiçbir şey katmamış mıydı?

İnsanlarla tanışmamız tesadüf müydü? Yoksa hayatımıza giren herkes bize bir şey öğretir miydi? Deniz bana ne öğretmişti? Sihre inanmayı mı? Yoksa doğüstü olaylara mı?

Dünyanın kendisi koca bir sihir değil mi? İnanılmayana inanmak delilik miydi? Yoksa bizi farklı kılan şey miydi? Üçümüz de diğer insanlardan farklı mıydık? Her birimizin hayata geliş amacı birbirimizi farklı kılmak mıydı? Herkesin farklı olduğu bir dünyada gerçekten farklı biri var mıydı? Bizi farklı kılan inandıklarımız mıydı? Yoksa inanmadıklarımız mı?

Dünyanın varoluşundan beri insanlar inandıkları şeyler uğruna savaşmıştı. Kimin inandığı doğrudu? Kime göre doğrudu ve kime göre yanlıştı? Kimin doğrularına göre yaşıyorduk? İn-

sanların kendi doğrularının olması yanlış mıydı? Yoksa başkalarının doğrularına göre yaşayanlar mı yanlıştı?

Kendi doğrularımı bulacaktım. Kimsenin bana öğrettiği doğrularla yaşamayacaktım. Tıpkı Deniz gibi inandığım şey adına savaşıacaktım.

Keşke neye inandığımı bilseydim.

Hayır, biliyordum. Ben farklıydım. Benim farklılığım için savaşan birini yalnız bırakmayacaktım. Kendi doğrusunu dinleyen birini suçlayamazdım. Sıra kendi doğrumu dinlemekte.

Ayağa kalktım ve rafların arasında dolaşmaya başladım. Cevabı yanlış yerde arıyor olabilir miydik?

Kitapların önce baş harflerine baktım. Anlamli kelimeler çıkmadı.

Daha sonra rafların üzerindeki sayıları saymaya başladım. 251, 252, 253...

37 olabilir mi diye düşünerek rafların arasında hızlıca dolaştım fakat üç basamaklı sayı harici bir sayı yoktu.

Daha sonra düşündüm.

Hızlıca telefonumu çıkardım ve Deniz'i aramaya başladım. Açmadı. Hemen Efe'yi aradım.

Telefonu soluk soluğa açtı.

"Efe? Neredesiniz?"

"Koşuyorum." Bir saniye soluklandı. "Deniz'e yetişmeye çalışıyorum."

"Çabuk ona transtayken gördüğü sayıyı sor."

"Transtayken gördüğü sayı mı?"

"Evet. Üç basamaklı bir sayı görmüştü."

"Yetişemiyorum ki sorayım. Deli gibi koşuyor."

Bir süre sadece hışırtı ve nefes sesi duydum. Daha sonra Efe'nin Deniz'e seslenişi ve hışırtının kesilmesiyle son buldu.

“Deniz ne oluyor?” diye bağırdı Efe telefonda. Deniz’den ses duyamıyordum. “Deniz?”

“Buldum.” dedi Deniz bağırarak. “Buldum!”

“Neyi buldun?”

“Neyi bulmuş?” Cevap alamadım.

“Deniz, transta gördüğün üç basamaklı sayı neydi?”

“Neden?” diye sordu Deniz.

“Söyle. Bahar soruyor.”

“273.”

“273.” diye tekrarladı Efe. Telefon açıkken rafların arasında hızlıca ilerlemeye başladım. 255, 256, 257... Burası değil. Diğer tarafa geçtim. 260, 261, 262... Diğer tarafa geçtim. 270, 271, 272 ve 273.

Telefonu hızlıca kapadım ve rafların arasındaki kitapları tek tek incelemeye başladım.

Ta ki iki büyük kitabın arasına sıkışmış orta kalınlıkta bordo kılıflı, üstünde siyah ayak izi olan bir kitap bulana kadar. Üstünde hiçbir şey yazmıyordu.

Ellerim titreyerek kitabın kapağını açtım.

Kitaptan garip bir koku odaya yayılmaya başladı. Burnumu buruşturdum. Beğenip beğenmediğimi anlayamamıştım.

Kitabın ilk sayfasında mürekkeple yazılmış bir yazı vardı:

Her gece uykuya dalınca, ölüyorum. Ve her sabah uyandığımda, yeniden doğuyorum.

Diğer sayfayı çevirdiğimde boştu. Koku artarak yayılmaya devam ediyordu. Diğer sayı sayfaları çevirmeye başladıkça yazılar belirmeye başladı.

RUH GÖÇÜ VE REENKARNASYON

Hızlıca sayfaları çevirmeye başladım.

Doğal yaşam döngüseldir. Gündüz geceye kaybolur ve güneş doğduğunda gündüze döner. Bir mevsim yavaş yavaş diğerine geçiş yapar. Zaman geçtikçe yeni kuşaklar doğar ve yaşlılar ölür. Kendi yaşamlarımız doğrusal düzlemde görünse de, doğum, ölüm ve yeniden doğuş doğayı tanımlar. Bu nedenle, bazı eski gözlemcilerin insan varlığının görünen doğrusallığına bakması ve yaşamın, dünyanın doğası gibi, aslında doğrusaldan çok döngüsel olabileceğine karar vermesi şaşırtıcı değildir. Birçok din, felsefe ve akım da bu döngüsel yaşamı, yani reenkarnasyonu benimsemiştir.

Reenkarnasyon ruhun veya ruhun bir yönünün yeni yaşamlara yeniden doğduğu kavramıdır. Reenkarnasyona inanan çoğu din, onu saflık ve kurtuluş yolu olarak görür.

Reenkarnasyon en belirgin Hinduizm ve Budizm olmak üzere büyük Doğu dinleri tarafından yaygın olarak kabul edilmektedir. Antik Yunan felsefesinde de bir tarihi vardır. Bununla birlikte, büyük tek tanrılı dinlere (Hristiyanlık, Yahudilik ve İslam) daha aşina olan insanlar için reenkarnasyon fikri yabancı ve hatta biraz garip görünür. Çünkü Hristiyanlık, Yahudilik ve İslam zamanın doğrusal olduğunu düşünür. Yaşam, ölümden sonraki yaşamın kalitesini belirleyen kısa bir adımdır.

Bir saniye duraksayarak ne okuduğumu anlamaya çalıştım. Aradığımız kitap gerçekten reenkarnasyon hakkında mı olmalıydı? Emin olamamakla beraber sayfaları çevirmeye devam ettim.

Hindu dini çok geniş ve çeşitlidir. İnananları bir dizi tanrıya ibadet eder ve çeşitli gelenekleri kutlar. Yine de dünyanın en eski dini olan Hinduizm, reenkarnasyonla bağlantılı bir doğumlar ve ölümler zinciri olan Samsara'nın kabülü ile birleşmiştir. Samsara'yı kontrol etmek karma kanunudur. Hindular tüm

bireylerin yaşamları boyunca karma biriktirdiğine inanırlar. İyi eylemler iyi karma yaratır ve kötü eylemler negatif karma yaratır. Karma hiçbir tanrı tarafından atanmaz veya düzenlenmez; sadece bir kişi tarafından kazanılır ve önceki yaşamlardan geçer.

Birçok Budist, bireyin Sekiz Katlı Yolu veya orta yolu takip ederek reenkarnasyon döngüsünü sona erdirebileceğine inanmaktadır. Aydınlanmış bir varlık, Sekiz Katlı Yolu'nun direktiflerini somutlaştırır: doğru görüş, doğru niyet, doğru konuşma, doğru eylem, doğru geçim, doğru çaba, doğru farkındalık ve doğru konsantrasyon.

Sayfaları biraz atlayarak ileriye okumaya başladım.

Regresyon yoluyla geçmiş bir yaşamı görmek, ruhun başka bir gerçeklikte, bu hayatta yapılan eylemin sonucunu etkileyen bir deneyi gözlemlemektir. İnsanlar mevcut yaşamlarını anlamlandırmak ve sorunlarını iyileştirmek için geçmiş yaşam gerilemelerine sahiptir.

Sayfaları çevirmeye devam ettim.

Bazı insanlar daha önce hiç duymadıkları yabancı dilleri bilir ve araştırma yapmadan bilmelerinin imkânsız olacağı şeyleri hatırlarlar. Bunlar genellikle reenkarnasyon teorileriyle birlikte ilerler.

Çocuklar çok küçük yaşlarda bile başka yerlerden ve başka zaman çizelgelerinden bilgi aktarırlar. Çocukluğundan beri oyun hakkında hiçbir şey öğrenmeden veya oynadığını izlemeden bir profesyonel gibi kart oyunu oynayabildiğini iddia eden bir birey sadece anımsayamadığı bir yerde daha önce oynadığını hatırladığını söyledi çünkü anıları belirsizdi.

Sayfaları değiştirmeye devam ettim.

Bazı insanlar hâlâ diğer yaşamlardan izler veya korkular taşır. Bazı insanlar geçmiş yaşam deneyimlerinin sonucu olarak korku ve fobilere sahiptir.

Sayfayı değiştirdim.

Peki neden reenkarne olunur? Ruhun bu diünyaya her inişinin belirli bir ilahi amacı vardır. Bu, ruhun ilk inişi mi yoksa müteakip bir reenkarnasyon mu olduğuyla alakalıdır. Gilgulhaneshaot'un (ruhun reenkarnasyonu) bu cevabın kapsamı dışında daha birçok yönü vardır. Bununla birlikte, reenkarnasyonun genel amacını anlamak için, Kabalistler tarafından sağlanan Rabbi Yeshaya HaLevi Horowitz'in klasik çalışması *Shnei Luchot HaBrit*'te (Shaloh) ana hatlarıyla belirtilen üç nedene bakabiliriz.

Anlam veremediğim bir sebepten dolayı kalbim olduğundan çok daha hızlı bir şekilde atmaya başladı.

1. Yalnız manevi alandaki temizliğin yeterli olmadığı bazı günahlar vardır. Böylece, günah işleyen ve hayatta iken düzgün bir şekilde tövbe etmeyen ruhlar, bazen daha önce taahhiüt edilen günahların rehabilitasyonu olarak bu diünyada ikinci bir yaşam turuna girmeye zorlanırlar. Çoğunlukla, rehabilitasyon, ruhun önceki yaşamında yenildiği aynı zorluklarla karşı karşıya kalması ve üstesinden gelmesi durumunda gerçekleşir. Bu aynı zamanda, açıkça kötü bir şey yapmadığını bilmesine rağmen teshuvah (tövbe) yapmak için çaba göstermesinin nedenidir. Sonuçta, hâlâ düzeltilmesi gereken önceki bir yaşamdan kalanlar olabilir. Aslında birçoğunun gece yatmadan önce "Bu enkarnasyonda ya da başka bir enkarnasyonda, beni incitmiş veya kızdırmış olan herkesi affediyorum." şeklinde dua etmek gibi âdetleri vardır.

2. Reenkarnasyon, ruhlara önceki bir enkarnasyonda yapmadıkları emirleri yerine getirme fırsatı sunar. Haham Isaac Luria, ruhun, insan vücudunun 248 uzvuna ve 365 kan damarına paralel olan 613 kanaldan oluştuğunu açıklar. Bu 613 kanal, ruh

dünyevi inişi sırasında 613 emri de yerine getirdiğinde sonsuz yükselmeye ulaşır. Genellikle bir ruh tüm emirleri bir seferde yerine getirmeyi başaramaz ve hepsini yerine getirene kadar tekrar tekrar reenkarne edilmelidir.

3. Kendi büyümleri veya mükemmellikleri için inmeyen bazı ruhlar vardır. Aksine, bu dünyaya geri dönmelerinin tek nedeni başkalarına fayda sağlamaktır. Bu, bir bireye ya da tüm nesile manevi ya da maddi olarak yardımcı olmak olabilir.

Üçüncü maddeyi okuduktan sonra tüylerim diken diken oldu. Doğru tespitte bulunup bulunmadığımı kontrol etmek için daha fazla okumaya ihtiyacım vardı.

Artık ruhların neden genellikle reenkarne olduğunu bildiğimize göre, teoride bir ruhun görevini yerine getirinceye kadar gerektiği kadar reenkarne olabileceğine dikkat edilmelidir. Ancak bu, reenkarne edilirken geçmişinin en az bir kısmını düzeltirse ortaya çıkabilen bir durumdur. Hiçbir şeyi düzeltmeden üç kez reenkarne olmuş bir ruh yeniden reenkarne edilmez.

Sayfayı tekrar çevirdim.

Sri Chinmoy'a göre ruh, ihtiyaca ve özleme göre reenkarne olur. Yarım kalan bir işi bitirme arzusu olabilir fakat Tanrı aynı şeyi düşünmüyor olabilir. Kişi tarafından özlem gereklidir. Tekrar geri gelmek ve oyuna hemen tekrar başlamak hedeflenebilir. Sanki yarım saattir oyun oynuyormuş ve biraz dinlenmiş gibi. Artık kişi dinlenmek istemediğinde "Oyunu bitirmeme ve geri dönmeme izin ver." denebilir fakat Tanrı "Hayır, bir süre

daha dinlenmeni istiyorum.” diyebilir. O zaman kişi geri döne-
mez. Ancak özlemin ve Tanrı’nın onayı bir olduğunda, kişi geri
dönebilir.

Bazı ruhlar, ruhun bölgesine gitmeden, neredeyse anında re-
enkarne olurlar. Birisinin bir kazada erken öldüğünü varsayalım.
O zaman ruhu sadece hayati kılıfa kadar gidebilir ve oradan ma-
nevi bir figür veya İlahi Lütuf müdahale ederse, yedi veya sekiz
ay içinde yeni bir ailede enkarnasyon alabilir.

Çoğu sıradan ruh, ruhun dünyasında altı ya da yedi ya da en
fazla yirmi yıl kaldıktan sonra tekrar gelir. Ruhun dünyasındaki
zaman, ruh tarafından yeryüzündeki deneyimlerini özümsemek
için kullanılır. Büyük bilim adamları ya da manevi figürler gibi
büyük insanlar sıradan insanlar kadar hızlı doğmazlar. Bazıları
yetmiş yıl veya daha fazla süre ruhun dünyasında kalır. Bazı du-
rumlarda, manevi üstatlar reenkarnasyondan önce yüz ya da iki
yüz yıl bekler.

Kitaptan yavaşça kafamı kaldırırken Deniz’in sesi kulağım-
da yankılanmaya başladı:

“37’nin anlamına gelirim eğer, bu yeni başlangıçlar dene-
yimlemek üzere olduğumun bir işaretiymiş. 37, Tanrı’nın vermiş
olduğu potansiyeli yerine getirmek için doğru yolda olduğuma
dair koruyucu meleklerimden gelen bir tebrik mesajı gibiymiş.

37 dediğimiz sayı, bu sayıyı oluşturan iki farklı sayının kom-
binasyonu ile oluşuyor. Bunlar 3 ve 7. Hepsinin anlamı uzun ve
karışık, çok detaya inmeyeceğim. Ama genel olarak 3, kişisel tit-
reşim seviyemi yükselttiğimde, arzu ettiğim her şeyi forma sokabi-
leceğimi, 7 manevi gelişmeye, yüksek farkındalığa, aydınlanmaya
götüren manevi bir yolda olduğumu gösteriyor. Bu titreşim fre-

kanslarını birleştirdiğimde, büyük güçlerin bana manevi yolda devam etmek ve üstünlük sağlamak için rehberlik ve ilham gönderdiği sonucu çıkıyor. Bu da demek oluyor ki, koruyucu meleklerim bana çalışmalarımı sürdürmem için ilham ve teşvik gönderiyor.”

“37.” dedim sessizce gözlerim boşluğa bakarken. “Deniz şifreyi çözmüş. En başından beri çözmüş.”

Daha fazla okuyarak tek başıma zaman kaybedemeyeceğimi düşündüm ve hemen telefonumu elime aldım. Hızlıca Efe’yi arama tuşuna bastım.

Telefonu tekrar nefes nefese açtı.

“Efe. Ben kitabı buldum.”

“Buldun mu?”

“Evet. Neredesiniz?”

“Hâlâ Deniz’in arkasından koşturuyorum. Hiç durmuyor. Çok sıcak dayanamıyorum artık.”

“Efe, Deniz reenkarnasyon sayılarını görüyor.”

Efe’den birkaç saniye cevap gelmedi. Sadece nefes alıp verişini duyuyordum. “Reenkarnasyon mu?”

“Bulduğum kitap reenkarnasyon hakkında. Deniz’in nasıl bir gücü var bilmiyorum ama gördüğü sayılar insanların bu dünyaya geliş sayısı.”

“Nasıl yani? Kitapta ne yazıyor?”

“Bir sürü şey.” Kitabı elime aldığım gibi arkamı döndüm ve kapıyı açarak kendimi merdivenlerin önüne attım. “Ruh ölümsüz. Ruh bedenden bedene aktarılıyor. Bazı insanlar birden fazla kez dünyaya geliyor çünkü yarım kalan bir şeyleri var.”

“Bahar...” dedi nefes nefese. “Söylediklerin hiç mantıklı gelmiyor.”

“Yarım kalan şeylerimiz var. En başından beri Deniz için ben bir işarettim. Bu olayı çözmesi gereken kişi oydu. Bu hikâyenin

ana kahramanı oydu.” Hızlıca merdivenlerden yukarı çıkmaya başladım. “Karmaya inanır mısın?”

“İnanmalı mıyım?”

“Kötü şeyler yaparsan bir sonraki hayatında kötü şeyler seni bulur. Yarım bırakırsan yarım bıraktıklarını tamamlaman gerekir. İyilik yaparsan iyilik bulursun. Hatanı anlamazsan veya bir hata yaparsan diğer hayatında o hatayı düzeltmen gerekir.” Derin bir nefes verdim. “37’nin anlamı buydu! Deniz’in devam etmesi için teşvik! Doğru yolda olduğuna dair işaret!”

“Bahar... Anlamıyorum.”

Merdivenlerin en tepesine geldiğimde hızlıca kapıyı açtım ve güçlü güneş ışınları gözüme çarpınca gerçekliğe döndüğümü hissettim. “Bazı ruhlar birden fazla kez dünyaya geliyor. Üç adet sebebi olabilir. Bu senin henüz birinci hayatın.”

“Henüz mü?”

“Ve çoğu insanın.”

Ana kapıya doğru ilerlerken görevli adamın arkamdan bağırdığını duydum. Arkama bir saniye bile bakmadan kendimi dışarı attım ve sıcak hava dalgasıyla başımın döndüğünü hissettim.

“Bu durumda sen...”

“Evet. 37 kere dünyaya gelmiş olabilirim.”

Efe bir süre sessiz kaldı. “Aradığımız kitabın içeriği bu diye nasıl böyle bir çıkarımda bulundun hemen?”

“Öyle hissediyorum Efe. Deniz’le konuşmam lazım. Nerede o?”

“Bilmiyorum. Benden uzaklaştı.”

“Çok uzağa gitmiş olamaz. Biraz daha ilerle.”

“Tamam. Onu bulunca seni arayacağım.”

Telefonu kapatıp arka cebime koydum ve olağan gücümle koşmaya başladım.

İnandığım her şey yerle bir olmak üzereydi. Karakterime bu kadar ters bir konuya körü körüne inanmaya başlamam tesadüf olabilir miydi?

Yoksa saçmalıyor muydum? Ben de Deniz gibi kafayı mı yemiştim? En nihayetinde yaşlı bir adamın seneler önce okuduğu bir kitaptan böylesine bir sonuç çıkartmaya çalışıyordum.

Koştum ve düşündüm.

Koştum ve düşündüm.

Koştum ve düşündüm.

Ta ki biri kolumdan yakalayıp tökezlememe sebep olana kadar.

Büyük bir hızla Efe olmasını umduğum kişiye arkamı dönerken şaşkınlık tüm beynimi ele geçirdi. Felç olmuş gibi ne düşünüyör ne konuşabiliyordum.

Bu metroda gördüğüm adamdı.

“Filiz?”

Büyük bir koruma içgüdüleriyle elimdeki kitabı arkama sakladım. Nefes alışverişlerimin normal seyrine dönmesini bekliyordum.

“Ben Filiz değilim.” dedim korkuyla.

“Sensin, biliyorum.” Ellerini titreye titreye ceplerine attı ve karıştırmaya başladı.

“Beni nasıl buldun?” Korku içinde gözlerine bakarken aklımdan geçenlere inanamadım. Beni o günden beri takip mi etmişti? Beni burada nasıl bulmuştu?

Titreyen elleriyle bana bir fotoğraf uzattı. “Seni her yerde bulurum demiştim.” Fotoğrafı adamın elinden almadan göz ucuyla bakmaya çalıştım. Bir kadın ve bir erkeğin yan yana otururken çektiği polaroid bir fotoğraf uzatıyordu bana.

“Bunlar kim?”

“Sen ve ben.”

Beynimden vurulmuşa döndüm. Böyle bir psikopatın benimle işi neydi?

“Delirdiniz mi siz?” Tam arkamı dönüp giderken tekrar kolumdan yakalamasıyla açık havada kapana kısılmış hissettim. “Dokunma bana!”

“Filiz, konuşmuştuk bunu. Seni bulacağım demiştim. Söz vermiştik.”

“Ben Filiz değilim.” Sesim titremeye başladı. “Beni takip mi ettiniz?”

“Sana söylediğim okulu bildiğini biliyorum. Nuran diye bir kız kardeşin vardı. Annen Semiha, baban Murat. Hatırlamıyor musun?”

Olumsuz anlamda korkuyla başımı salladım. Adam karşımda benden de çaresiz görünüyordu.

“Metroda o cüzdanı ben bulayım diye mi bıraktın oraya?” dedim sessizce.

“Evet. Alacağını biliyordum.”

“Nasıl biliyordun?”

“İkimiz böyle tanışmıştık.”

Sertçe yutkundum. Söyleyecek o kadar çok sözüm vardı ki hangisinden başlasam bilemiyordum.

“Biz tanışmıyoruz. Beni başkasıyla karıştırıyorsun.”

“Başta öyle sandım. Yemin ederim öyle sandım. Yıllardır seni arıyorum Filiz, yıllardır... İnan ki bir adım öteye gitmedim bu şehirden. Seni bulmuşken bırakmam.”

“Psikopat mısın sen? Şimdi erkek arkadaşımı arayacağım.”

Arka cebimden telefonumu çıkartırken adam cebinden bir fotoğraf daha çıkardı ve bana uzattı. “Hiçbir şeyi hatırlamıyorsan kendini hatırla.”

Telefonumu kulağıma götürürken kedi demesiyle birlikte yavaşça fotoğrafa uzandım ve yine elime almadan görsele baktım.

Vanilya'nın aynısı bir kedi eski usul bir kanepenin ortasında yatıyordu ve kötü bir açıyla çekilmiş fotoğrafı önümde duruyordu.

Vanilya'ya o kadar benziyordu ki neredeyse o sandım.

"Kar senin her şeyindi. İsmi kar koymuştun, bembeyaz diye. Ben Kenan, Filiz. Hatırla beni." Telefon kulağımda çalmaya devam ediyordu. "Seni kolundaki dövmeden tanıdım. Daha önce de aynı yere kınayla kedi dövmesi yaptırmıştın. Hep bale yapmak istemiştin ama yapamadın." Cevap vermemi beklerken devam etti. "Arabalarda hep uykun gelirdi. Kar da öyle. Kesin önceki hayatımda kediydim ben. Bu kadar kendimi bağdaştırmanın başka açıklaması yok demiştin bana. Tıpatıp aynı cümle."

Sessizce Kenan'ın söylediklerini dinlerken Efe'nin sesi bir anda kulağımda çınladı.

"Bahar?"

"Efe?" dedim titreyen sesimle.

"Bahar, Deniz'i buldum. Çok kötü durumda. Bir evin önüne çökmüş ağlıyor."

Kenan'la göz temasımı kesmeden konuşmaya devam ettim. "Hangi ev?"

"Bilmiyorum. Kırmızı bir ev. O evde yaşadığını söylüyor."

Bu sözü duymamla beraber Deniz'in yanına koşmamak için kendimi zor tuttum.

"Nasıl yani?"

"Anlamıyorum. Ağlamaktan konuşamıyor. Oğlum vardı diyor. Kendisini evin mutfağında öldürdüğünü söylüyor."

Beynimden vurulmuşa döndüm ve anında Kenan'a arkamı döndüm.

“Hemen geliyorum.” Tam kapatacakken duraksadım. “Efe, burada beni daha önce tanıdığını iddia eden biri var. Metroda gördüğümüz adam.”

“Metroda gördüğümüz mü? Kim o?”

Arkamı tekrar dönüp yalvarır gözlerle bana bakan Kenan’la göz göze geldim. Elindeki her yolu denemiş gibi iki boş elini de aşağıda sallandırıyordu.

“Liseye gitmiştik ya.”

“O adamın orada ne işi var?” diye gürledi Efe. “Hemen geliyorum.”

Telefonu kapattığımda kaçıp gitmekle söylediklerini biraz daha sorgulamak arasında gidip geldim. Kafamın daha önce bu kadar karıştığını hatırlamıyordum.

Bu adamı hatırlamıyordum. Yoksa hatırlıyor muydum? Beynimin bana oyun oynamasına izin vermemek için çabalarken daha birkaç dakika önce Efe’ye reenkarne olmuş olma olasılığından bahsettiğimi hatırladım.

Neler oluyordu? Kitabı bulduktan sonra bu adamın karşıma gelmesi tesadüf olabilir miydi?

“Beni nasıl metroda buldun bir anda? Söylediklerine göre fazla tesadüf değil mi?”

Kenan’ın yüzünde buruk bir gülümseme belirdi.

“Tesadüf mü? Seni 25 yıldır her yerde arıyorum. 25 yıl ne demek biliyor musun?” Bir an donup kaldım. Tam yaşım kadar yıldan bahsediyordu. “Hem de hangi şehirde olduğunu bile bilmeden. Hangi ülkede olduğunu, hangi kıtada olduğunu bile bilmeden.”

Nutkum tutulmuştu. Boğazımda büyük bir yumru hissederken konuşmakta zorlandım. “Ben olduğuma nasıl bu kadar eminsin?”

Kenan bana yakınlaşmaya çalışırken yavaşça geri çekildim. "Ben senin ruhunla ilgili her şeyi ezbere bilirim Filiz. Hal ve hareketlerinden, komik bir şey duyduğunda hafif gülerek sağ tarafa bakışından, sıkıldığında sürekli kafanı sallamandan, konuşurken göz temasını hiç kesmemenden..." Gözlerini koluma getirdi. "Kedinden bahsedişinden... ve dövmeden."

"Beni takip mi ettin?"

"Evet," dedi mahcup bir tavırla, "2 gündür."

"Ben Filiz değilim." diyebildim sadece.

"O zaman neden okulu hatırladın da bakmaya gittin?"

"Neden okulu hatırlıyorum ama seni hatırlamıyorum?"

"Beni en çok üzen de bu." dedi sessizce. "Biz beraber büyüdük. Büyüyorduk Filiz. Yarım kaldık."

Derin bir nefes alıp Efe'nin gelip gelmediğini görmek için arkama baktım.

"Bana her şeyi tam olarak açıkla." dedim hızlıca. Nefes almakta zorlanıyordum. Hem korkudan hem bilinmezlikten. Bu adam doğruyu ya da yanlış, hangisini söylüyorsa bile beni rahat bırakacak gibi değildi.

"Okulda tanıştık. Tüm okul hayatımız beraber geçti. Bir gün bana gelip rüyada garip şeyler gördüğünü söyledin. Sürekli aynı yeri görüyordun rüyada. Bir mezarlık. Rüyandaki mezarlığı bulmaya çalıştık. Senin anlatımınla mezarlığı çizmeye çalıştım. Narlıdere'deki mezarlığa gittik. Saatlerce isimler arasında gezdik. Bir mezar gördün ve o ismi tanıdığını söylemeye başladın. Saatlerce oturdum seninle ve nereden tanıdığını hatırlamanı bekledim. İsmi şimdi hatırlamıyorum bile. Bir kadındı. Kadının tüm hayatını anlattın bana. Daha sonra günlerce o kadının ailesine ulaşmaya çalıştık. Birine ulaştık ve söylediklerinin doğru olup olmadığını teyit ettirdik. Doğruydu. Açıklamasını o insanlara ya-

pamadık. Bir yerden tanıdığını söyleyip geçtik ama ölen kişi sen doğmadan önce ölmüştü.

Daha sonra farklı düşüncelere girdik. Yeniden doğumla ilgili kitaplar okuduk ve en mantıklısının bu olduğuna karar verdik.”

“Ben böyle bir karar vermiş olamam.”

“O zaman da aynısını demiştin.” dedi gülerek. “Aslında ben senden önce demiştim. Benim için inanması daha zordu.”

“Nasıl inandın?” diye sordum. Bir süre sessiz kaldı.

“Sevdiğin insanı kaybettikten sonra onu görmek için inanman gereken her şeye inanıyorsun.”

Sormam gereken soruyu sorup sormamak arasında çok gidip geliyordum. Bir yandan delicesine bilmek istiyor bir yandan bu konuya hiç burnumu sokmamam gerektiğini düşünüyordum.

Ama sordum.

“Nasıl öldüm?”

Kenan’ın gözleri gördüğüm en hızlı sürede bir anda doldu. Ağlamasından korktuğum için konuyu değiştirmek istedim.

“Araba kazası. Ne klasik değil mi?”

Ruhum içimden çekilir gibi hissettim. Hiçbir şey hatırlamasam dahi daha önce trafik kazasında öldüğümü düşünmek bile nefes aliverişimi anında değiştirmişti.

“Karşıdan karşıya geçiyordun. Vuran adamsa kaçtı. Yıllarımı hem o adamı hem seni bulmak için harcadım. Adamı bulmam daha olasıyken seni buldum.” Bana tekrar yaklaşmaya çalıştı. “Birbirimize söz vermiştik, sonsuza dek birbirimizi seveceğimize dair.”

Mantığım duyduklarımın o kadar büyük bir savaş halindeydi ki. Psikopatın birinin kendisinden yaşça küçük bir kadını bu şekilde kandırmaya çalışması mantık sınırlarını aşsa da herhangi birinin yapabileceği bir şey olabilirdi.

Bir yandan Efe'nin telefonda Deniz'in kırmızı evi hatırladığını söylemesi... Benim bu kitabı bulmam. Daha önce reenkarnasyon gibi bir konu aklımın ucundan geçmezken bir anda her kapının ona çıkmasının bir anlamı olamaz mıydı?

Arkamdan gelen küçük taşlara sürtünen ayakkabı sesiyle kafamı çevirdim. Efe koşarak bu tarafa geliyordu.

“Senin... sevgilin mi?”

“Evet.” dedim hızlıca. Gözlerini kısarak Efe'ye bakmaya çalıştı. Yüzünde aynı buruk gülümseme belirdi.

“Ne zamandır?”

“Seni ilgilendirmez.”

Efe sonunda yanımıza geldiğinde benim yüzüme bile bakmadan adamın üstüne yürümeye başladı.

“Ne işin var senin burada?”

Hemen kolumla Efe'yi engellemeye çalıştım. Kenan küçümser bir bakışla yerinden bile hareket etmeden Efe'yi izledi.

“Niye gelmiş bu buraya?” diye sordu bana gözlerini Kenan'dan ayırmadan.

“Anlatacağım, dur.”

“Kızı takip mi ettin? Yaşından başından utan.”

“Yaşımda bir şey yok.” diye yanıtladı Kenan düz bir ses tonuyla.

“Kızı takip mi ettin? Nasıl buldun sen bizi?”

“Efe...” dedim ve kolundan çekerek onu kendi yanıma aldım. “Reenkarnasyon hikâyesini destekleyen birkaç bir şey söylüyor.”

“Başlatma reenkarnasyonuna. Niye rahatsız ediyorsun kızı?”

“Dur da anlatayım.” dedim Efe'yi tekrar çekiştirerek. “Fotoğrafları ver.”

Kenan yavaşça elinde tuttuğu fotoğrafları bana uzattı. Onun aksine hızlıca alırken ilk fotoğrafı gösterdim. “Bak bu Filiz’in kedisi. Vanilya’nın aynısı.”

“Filiz kim?”

Diğeri fotoğrafı çıkarttım ve Kenan’ın gençliğinin yanında duran kadını gösterdim.

Kadın çok güzeldi. Upuzun kıvrıkcık saçları ve minicik bir burnu vardı. Çok fazla bakamadan konuşmaya devam ettim.

“Bu da Kenan ve Filiz.”

“Bunlar kim ya?” dedi kâğıda iğrenerek bakar gibi.

“Ben ve o.” dedi Kenan yine dümdüz bir ses tonuyla. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve Efe’nin gözlerine bakmaya başladı.

Efe alaycı bir şekilde kahkaha attı. “Sen ve o?” dedi ve fotoğrafı yanağımın yanına koydu. “Öyle mi?”

“Evet. 27 sene önce.”

Efe gözlerini bana çevirdi. Ne diyeceğimi bilemedim. Efe tekrar Kenan’a baktı ve kâğıtları yere fırlattı.

“Yürü gidelim.” dedi ve kolumdan tutarak beni geldiğimiz yöne doğru çevirdi.

“O kadar kolay değil.” sözleriyle beraber arkamda duyduğum ayak seslerinden hemen sonra diğeri kolumdan Kenan yakaladı. “Seni bulmuşken bırakmam Filiz. Yalvarırım.”

“Lan bırak!” Efe beni hızlıca kendine çekti ve Kenan’ın yanına doğru ilerlemeye başladı. Her şey o kadar hızlı oluyordu ki ne yapacağımı şaşırmıştım.

“Filiz.” dedi Kenan Efe’yi görmezden gelerek.

“O Filiz falan değil, manyak. Polisi arıyorum.”

Efe telefonunu çıkarırken Kenan’ın yüzüne bakmaya devam ediyordum.

“Filiz, hatırla beni lütfen. Yalvarırım hatırla.” Neredeyse ağlamak üzereydi. “Yıllarca seni aradım, nasıl bırakayım? Söyle nasıl bırakayım? Kim kimi bu kadar uzun süre bekler? Hem de kimsenin inanmadığı bir saçmalığa inanarak.”

“Yürü.” dedi Efe ve beni hızlıca çekiştirmeye başladı. Ona ayak uydurarak hızlanmaya çalıştım.

“Filiz! Bana bir gün ver. Seni her yere götüreceğim, bak gör hatırlayacaksın. Bana bir gün ver de gittiğimiz her yere götüreyim seni.”

Efe’yle adımlarımızı hızlandırırken Kenan tekrar seslendi.

“Filiz! Onu mu seçiyorsun? Hiç tanımadığın o oğlanı mı?”

“Beni tanımıyor da seni mi tanıyor?” diye gürledi Efe. Kendimi toparlamaya çalışıp susması için kolunu sıktım.

“Sen nereden bileceksin?” diye bağırmaya devam etti Kenan arkamızdan. “Yarım bırakılmışlığı sen nereden bileceksin?”

Cevap vermeden yürümeye devam ettik. Efe neredeyse koşturmak üzereydi ki arkadan ayak sesleri duyunca içimde büyük bir korkuyla arkamı döndüm. Şu an herhangi birinin yoldan geçip her şeyi görmesini çok istiyordum.

“Filiz!” diye bağırdı tekrar. Bu sefer sesi daha yakından geliyordu. “Onunla mı gidiyorsun?”

“Evet!” diye bağırمام üzerine Efe arkasını dönüp küfürler yağdırmaya başladı.

Ondan sonrasıysa film gibi ilerledi. Takip etmekte zorlandığım bir film.

Kenan’ın cebinden çıkardığı silahtan hemen sonra çığlık attığımı hatırlıyorum. Başım dönmeye başlamıştı, midem her şeyi çıkartmak ve bilincim kendini kapatmak istiyordu.

“Yarım bırakılmışlığı ben sana göstereyim.”

Şiddetli bir sesin kulaklarımı delmesi...

Hiçbir şey hissedemedim. Efe dehşet içinde yüzüme bakarken ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Artık kulaklarım duymuyordu. Basınçtan sağır olmuş gibiydim. Kalp atışım öylesine hızlıydı ki duracak sandım.

Nefes almaya çalıştım. Ne olduğunu anlamıyordum.

“Bahar?” Efe’nin bağıışıyla beraber nefes alıp verişim kesildi. Hayır! dedim içimden. Hayır, hayır, hayır...

Birden midemin olduğu bölgede derimi yakıyorlarmışçasına bir sıcaklık hissettim. Kafamı indirip aşağı bakamıyordum. Hayır, hayır, hayır...

Vücudumdan kan çekildiğini hissettim. Bir anda saplanan acı midemi bulandırmaya başladı. Vücudum karıncalanmaya başlayınca yere yığıldım. Biri bana yardım etsin diye dualar ediyordum.

Enerjim bitiyordu, uyuşukluk beni uyumaya zorluyor gibi hissediyordum.

Efe benimle konuşmaya çalışıyordu ama duymuyordum.

Duyamadım.

Keşke en başında duymam gereken insanları duysaydım. Duyamadım.

Herkesin bu dünyaya bir geliş amacı vardır.

Benimki de buymuş.

İnsanların hayatında çok önemli iki gün var.

Bir doğdukları gün.

İki sebebini öğrendikleri gün.

Doğdum çünkü birilerinin bana ihtiyacı vardı.

Doğacağım çünkü birilerinin bana ihtiyacı olacak.

6 Eylül 2019. Ne garip, ölüm günümümüş.

Nereden bilebilirdim. Geçen sene ölüm günümde tatildeyim, bir önceki sene okulda derse giriyordum. Her yıl kendi ölüm günümüzü fark etmeden geçiriyoruz. Ne acı.

Herkesin bu dünyaya bir geliş amacı vardır.

Benimki de buymuş.

Bu hayatta olmadı. *İkimizin de kedi olduğu bir hayatta görüşürüz* Efe.

Vanilya'ya iyi bak.

25. BÖLÜM

6 Eylül 2019

Deniz panikle taksiden indi ve koşarak huzurevine girdi. Hızını alamıyordu, içi içine sığmıyordu. Üst katta çalışan kimseyi göremeyince panikle asansöre bindi ve alt kata indi.

Ortak alanda çok az kişi vardı. Hemen bir görevli buldu ve yanına koştu.

“Pardon, Hilmi Bey nerede acaba?”

“Hilmi Koçak mı?”

Soyadını hatırlamadığını fark etti. “Evet.”

“Yakını mı oluyorsunuz?”

“Hayır,” dedi bu defa yalan söylemeye enerji bulamadan, “burada sürekli onu ziyaret ediyordum.”

“Aaa, adınız neydi?”

“Deniz.” dedi sabırsızca.

“Denizciğim, Hilmi Bey iki gün önce rahatsızlandı. Maalesef şu an hastanede.”

“Rahatsızlandı mı?” diye sordu Deniz şok içinde. “Nesi var?”

“Bağırsaklarında problem vardı, ağrısı çok olunca fenalaştı. Hastanede.”

“Hangi hastane?”

“Bayındır’da.”

Deniz cevap bile vermeden hızlıca asansöre bindi ve yukarı kata çıkar çıkmaz kapıya yönelip bir taksiye atladı.

Gidene kadar içinden dualar etti. Gözyaşlarını tutmak için büyük bir çaba sarf ediyordu.

Hastanenin önüne geldiğinde yine koşarak içeri girdi ve danışmaya oda numarasını sordu. Öğrendikten sonra hızlıca tekrar asansörle yukarı çıktı ve uzun koridor içinde odasını aramaya başladı.

Odanın önünde üç kişi görmesiyle duraksadı. Ne diyecekti? Kendini yavaşlatıp odanın önüne doğru yaklaştı.

“Merhaba.” dedi Deniz çekinerek. “Hilmi Bey’in yakınları mısınız?”

“Kızıyım.” dedi 40’lı yaşlarındaki kadın. “Buyurun?”

“Ben...” Ne diyeceğini düşünürken çok fazla plan kurmasına gerek kalmadığını düşündü. “Kendisini huzurevinde çok ziyaret ediyordum. Bugün yine ziyaretine gittiğimde burada olduğunu söylediler. Çok endişelendim. Onu görebilir miyim?”

Önünde duran iki erkek ve kadın Deniz’e buruk bir gülümsemeyle baktı.

“Tabii. Ama doktorlar içeride çok durmamıza izin vermiyor. Çabuk olman lazım.” dedi kadın yorgun bir ses tonuyla. “İsmin ne canım?”

“Deniz.” dedi. “Memnun oldum.”

“Biz de çok memnun olduk. Bizler çocuklarıyız.” Deniz ağlamamak için kendini zorlarken kafasını salladı.

“Nesi var?” diye sordu kapıya yönelmeden önce. “Durumunda ciddi bir şey yok, değil mi?”

Hiçbiri ses çıkarmayınca Deniz acıyla yutkundu.

“Dua ediyoruz.”

Deniz aldığı cevaptan sonra kapıyı yavaşça açtı ve küçük adımlarla içeriye geçerken kapıyı arkasından kapadı.

İllerledi ve Hilmi Bey'i büyük yatakta bitkin bir halde yata-
tarken görünce bu sefer gözyaşlarını tutamadı.

Hilmi Bey'in yarı açık gözleri az da olsa büyüdü. "Geldin."
dedi kısık bir ses tonuyla. Deniz ağzını kapayarak Hilmi Bey'in
yanına yaklaştı. Elini bağlı kablolar yüzünden tutamadı.

"Geldim." dedi Deniz ağlamayı kesmeyerek. Hilmi Bey
bitkin halde Deniz'in yüzüne bakıyordu.

"Ben... öğrendim. Her şeyi." Deniz artık kopma noktasın-
dayken hüngür hüngür ağlamaya başladı. "Sizi böyle görmek
istemiyorum."

Hilmi Bey elini kaldırmaya çalıştı ama yapamadı. Deniz
yatağın yanında eğilerek kafasını Hilmi Bey'in yanına koydu.
Sakinleşmeye çalışıyordu.

"Ben kırmızı evi gördüm." diye anlatmaya başladı Deniz.
Göz teması kurmak istemiyordu. Yaşların getirdiği bulanıklık
yüzünden de kuramıyordu zaten. "O daracık mutfakta müc-
ver yapardım, oğlum çok severdi. İlgilenemedim onunla. Öyle
hatırlıyorum. Olmamış işte bir şekilde." Hilmi Bey'den cevap
gelmediğinde devam etti. "Ben daha küçükken Bursa'da ba-
bama yardım ediyordum. Ne iş yapıyordu bilmiyorum. Sonra
kara çarşafli bir kadın ve çocuğu geldi dükkâna. Kadına yemek
verdim. O da bana bir broş verdi. Buna sahip çık, yanından
ayırma dedi. Hiç ayırmadım." Burnunu silip anlatmaya devam
etti. "O broştan sonra bir şeyler oldu. İyi hissetmedim, sade-
ce insanları hissettim. İnsanlardan öyle hisler almaya başladım
ki aklımı kaçıracaktım. Kaçırdım da. Hatırladığım o broşu
oğlumun odasına bıraktığım. Ona güç getirsin istedim." De-
niz duraksadı. Gözyaşları dinmek bilmiyordu. "Tüm bunlar
gerçek mi?" dedi sesi titreyerek. En son kafasını kaldırdı ve
Hilmi Bey'e baktı. Hilmi Bey gözlerini bile kırpmadan tavana
bakıyordu. Sağ gözünden ince bir yaş süzülüyordu. "Bu senin

birinci hayatın.” dedi Deniz gözlerini silerek. “Söylesene. Ben kaçınıcıdayım?”

Hilmi Bey gözlerini yavaşça Deniz’e çevirdi. Gözlerinin içine bir süre bakakaldı. Daha sonraysa elinden geldiğince kolunu hafifçe kaldırarak parmaklarıyla ikiye gösterdi.

Deniz mutluluk, hayal kırıklığı, şaşkınlık ve korku içinde bağırarak ağlamaya başladı. “İkinci hayatımdayım. Bende hep iki vardı.” Ağlamaktan konuşamayacak durumdayken Hilmi Bey parmağıyla yanı başında duran komidinin üstündeki eski püskü bir poşeti gösterdi. Deniz hemen poşeti eline aldı. “Bu mu?”

Hilmi Bey kafasıyla onayladı. Deniz hemen poşeti açtı ve karıştırmaya başladı. Bir iki kıyafet, gözlük, kalem, ilaçlar ve sert bir cisim...

Kan kırmızı mücevherlerle kaplı minyatür bir broş.

Eline alıp yavaşça poşetten çıkardı.

Hatırlıyordu.

Bir zamanlar sahip olduğu en değerli eşya.

Deniz avucunun içine alıp Hilmi Bey’in yanına yaklaştı. “Yarım bıraktığım şeyler vardı. Geri geldim. Yarım bıraktığım Hilmi adında bir oğlum vardı.” Deniz gözyaşlarını silerken kendini sakinleştirmeye çalıştı. “Ama bence tamamladım. Bu sefer tamamladım.”

Hilmi Bey ağzını zar zor açarak broşu işaret etti. “Al onu.” dedi nefesi yetmiyorken. “Yolun kolay olmayacak ama bu sana yardım eder.”

26. BÖLÜM

O çok küçükken bir sandal kiralamışlardı. Bembeyaz, ayakları zemine sabitlenmiş üç adet krem rengi yelken ve etrafına bir kalkan olarak çevrelenmiş kahverengi korkuluklar... Marinadan küçük adımlarıyla sandala doğru ilerlerken annesi elinden tutuyordu. Bir kır düğünündelerdi. Güneş batmak üzereyken, Nisan'ın yeşerttiği çimlerin ve ağaçların üstünde turuncu bir iz bırakıyordu.

Annesi iki kolundan da tutarak onu sandalın üzerine yerleştirdi. Nereye oturacağını bilemez halde etrafına bakınırken çimenlerin üzerine astıkları sarı ışıklar ve altındaki dört köşeli masalarda oturan insanlara takıldı gözü. İnsanların içinde babasının yüzünü seçmeye çalışırken annesinin tanıdık sesiyle dikkati dağıldı.

“Gördün mü Ozan?” Eliyle sağ taraftaki uzun kolonlarla tutturulmuş beyaz tülün altında duran bir basamaklı küçük sahneyi gösterdi. “Bak, Elif ablan ne de güzel bir gelin oldu.”

Ozan Elif ablasını görebilmek için birkaç adım ileriye doğru attı küçük sandalın içinde. Annesinin onu kaldırmak için bastığı birkaç basamaklı sandalla marinayı birbirine bağlayan küçük merdivene doğru yeltendi. Annesi hâlâ Elif ablasını göstermeye çalışırken, Ozan küçük bacaklarıyla san-

daldan merdiven basamağına geçmeye çalışıyordu. Bacağı bir an basamağa yetişmedi ve tüm ağırlığını havaya vererek den-
gesini kaybetti.

Alnını merdivenin ilk basamağının tepesine vuran Ozan acıyla bağırdı. Annesi panik içinde onu kaldırırken arka fon-
da hafifçe çalan klasik düğün müziğinden fırsat bulup duru-
mu fark eden birkaç misafir yardım etmek için sandalın başı-
na üşüştü.

Bir süre sonra misafirler ve annesi Ozan'ın durumunda ciddi bir problem olmadığını fark ettiklerinde artık çimlerin üs-
tündeki turunculuk kalmamış, güneş yerini çimenlerin üzerine
astıkları sarı ışıklara bırakmıştı. Elif ablası, narin balık modeli
gelinliğiyle Ozan'ın yanına eğildi, elinde bir şey tutuyordu.

“Ozancığım, sana çok tatlı bir şey getirdim.” Birbirinin
üzerine kapattığı avuç içlerini açtı ve Ozan'a doğru uzattı.
Ozan çatık kaşlarıyla Elif ablasının eline baktı. “Bu kedicik
de şuradaki ağaçlardan birinden düşmüş. Zavallı, henüz kü-
çük olduğunu fark etmeden boyundan büyük işlere kalkışmış.
Ama sen ona daha dikkatli olmasını öğretirsin bence.” Gri
ve beyaz tüylü küçük kediye Ozan'ın kucağına doğru bıraktı.
“Onu bulduğumda öyle bir miyavlıyordu ki... Sonra ben onu
elime alınca sustu ama. Ben de sana getirdim arkadaşlık eder-
sin diye.”

Ozan ürkekçe elini kediye uzattı.

7 Haziran 2043

Ozan yavaşça elini kediden çekti. Siyah kumaş panto-
lonunu düzeltti ve dizlerini kirlenmiş olma ihtimaline karşı

silkeledi. Gitmeden önce son bir kez daha yavru kediye bakacakken cebindeki telefon titredi.

"Ne yaptın?"

"Gidiyorum şimdi."

"Erken değil mi oğlum?"

Ozan belki de iki dakika içinde beşinci kez kolundaki saati kontrol etti. "Geç kalmaktan iyi. Ya tam saatinde orada olayım ya erken, oyalanırım bir şekilde."

"İyi, iyi. Ne zaman çıkarsın?"

"Valla bilmiyorum. Ben mecbur bitince arayacağım seni, sen buralarda mısın?"

"Ben Bostanlı'dayım. Sen çıkınca ara yine." Bir an karşı taraftan ses kesildi. "Heyecanlı falan değilsin, değil mi?"

Ozan küçük bir an duraksadı. "Yok ya. Bir de yavru kedi sevdim az önce görüşmenin kötü geçme ihtimali sıfırlandı otomatik."

"Off..." Ahizenin diğer tarafından gülme sesi duyuldu. "Sen bu yavru kedi totemini hayatının her alanında kullansan bu durumda olmazdın şu an."

"Ne var lan durumumda?" Ozan güldü. "Neyse kapıyorum şimdi arabaya geldim."

"Seni neden işe alsınlar Ozan? Bu sorunun cevabını bana verebilir misin? Allah aşkına bu soruya çalışmışsındır sen."

Ozan gülerek arabasının kapısını açtı. "Cevabı görüşmeden sonra. Hadi görüşürüz."

Yarım saatlik bir araba yolculuğundan sonra oyun şirketinin önüne park etti ve içeri girerek onu bekleme alanına yönlendirmelerine izin verdi.

Ondan önceki kişilerin içeriye girip çıkmasını beklerken stresten ölecek gibiydi.

"Rollercoaster'ların en korkutucu yanı nedir biliyor mu-

sun?" diye sordu Ozan'a yanında oturan kız. Ozan şaşırmış bir biçimde gülümsedi.

"Nedir?"

"Sırada beklemek."

Ozan güldü.

Sıra ona geldiğinde sekreter onu yönlendirdi ve odanın kapısı onun için açıldı. Ozan sekretere teşekkür edip yavaş ve kendinden emin görünmeye çalışır bir tavırla karşısında duran ellisine merdiven dayamış adama doğru ilerledi.

"Merhabalar." dedi Ozan adama yaklaşırken.

"Merhaba." Adam hafifçe ayağa kalktı ve elini uzattı. "Ozan, değil mi?"

"Evet."

Ozan adamın elini sıkmak için elini uzatacakken kısa kollu gömleğinin açıkta bıraktığı kol kısmında bir dövme gördü.

Bir kedi dövmesi.

Kendi kedisine ne kadar benziyordu.

Bu dövmeyi internette mi görmüştü? Yoksa arkadaşlarından birinde mi?

Bir an dejavu yaşadığını hissetti. Kendine gelmeye çalışarak gözlerini kaldırdı.

"Memnun oldum Ozan. Ben de Efe."

-SON-

SEZİN KARAMEŞE

OTUZ YEDİ

"İnsanların hayatında çok önemli iki gün var. Bir, doğdukları gün; iki, sebebini öğrendikleri gün..."

1, 1, 1... 37!

Herkes 1 iken o neden 37?

Bahar, her şeyden habersiz tekdüze hayatında fani telaşlara kapılmışken bir gün karşı komşusu Deniz'in ani ziyaretiyle değişiyor yaşamı. Anlattıkları deli saçması gibi görünse de nasıl olduğunu anlayamadığı bir şekilde düşüyor bu girdabın içine. Her ipucu yeni bir soruya, her soru yeni bir soruna evrilirken yol gizli bir köy kütüphanesine çıkıyor. Fakat asıl çıkmaz tam da orada başlıyor.

Küçük, masumane bir çocuk oyunu sanılırken yaşamın en büyük sır kapısının anahtarına dönüşen doğaüstü bir yetenek. 1939'dan 2043'e uzanan beklenmedik bir öykü...

Sezin Karameşe, bu ilk romanında satırlara limitsiz hayal gücünün büyülü evrenini çiziyor. Ve okurlarını bitmesini asla istemeyecekleri bir oyuna davet ediyor.

ISBN: 978-975-10-4172-2

9 789751 041722

f /inkilapkitavevi

@ /inkilapkitavevi

t /inkilapkitavevi

Online alışveriş: inkilap.com